

Người Thấp Sao Trời

Contents

Người Thấp Sao Trời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	61
10. Chương 10: Chung Chương	67
11. Chương 11: Vĩ Thanh	75

Người Thấp Sao Trời

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại nhất thụ nhất công HE. Truyện Người Thấp Sao Trời của tác giả Tụ Từ là câu ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-thap-sao-troi>

1. Chương 1

Mùa hè, trong căn phòng ngập tràn mùi sơn dầu, mùi mồ hôi ẩm ướt hòa quyện cùng mùi dầu, phi thường gay mũi

Một bức lại một bức tác phẩm hoàn chỉnh rơi xuống sàn nhà, chiếc quạt trần cũ kĩ chậm rãi kéo kẹt chạy, cũng không mát hơn bao nhiêu

Tựa vào cửa sổ, có hai người chặt chẽ dán vào nhau, một người tay cầm dao, một người hai tay buông thõng không nhúc nhích gì

A Điển dùng tay áo sơ mi trắng quệt chút mồ hôi, mắt nhìn những bức họa giả kia, sau đó khước mắt đương dương ra hiệu với nữ nhân bên cạnh

A Điển phác giác tay mình đổ đầy mồ hôi, súng đã nhanh trơn tuột trong tay, nếu tiếp tục giằng co trong tình thế này, sẽ rất thảm

Nữ nhân bên cạnh nhận được tín hiệu, cũng giương mắt nhìn hần, sau đó lớn tiếng thuyết giáo: “Lạc tiên sinh, chúng tôi chỉ muốn mời ngài về Sở phối hợp điều tra, sự việc không nghiêm trọng như ngài nghĩ, không bằng trước tiên tiên sinh buông con dao trong tay xuống đi!”

Lạc Hoàn khẩn trương nắm chặt dao nhỏ, ghì chặt vào cổ một viên cảnh sát, khủng hoảng hô to. “Lùi lại, tất cả các người lùi lại, để tôi rời khỏi nơi này!”

Dao nhỏ cứa vào cổ viên cảnh sát trong tay Lạc Hoàn, máu nhỏ xuống

A Điển thừa dịp Lạc Hoàn phân tâm, vội vàng hỏi nữ cảnh sát bên cạnh: “Bao giờ viện binh đến?”

Hiện trường bây giờ chỉ có ba viên cảnh sát, ngoài trừ kẻ đang bị khống chế, chỉ còn lại hai người hần và nữ cảnh sát kia thôi. Nhìn mũi dao lún ngày càng sâu, lòng A Điển sợ hãi đến sắp rơi nước mắt. Cầu thần bái phật cho Lạc Hoàn thoát được trận này, bằng không rơi vào tay hần, hần tuyệt đối đem mười đại khổ hình đã man nhất cực cảnh sát dùng trên người kẻ này

Người bị uy hiếp là đồng nghiệp ‘tâm ái’ của hần, hần yêu thầm đồng nghiệp kia đã lâu, ý trung nhân bị khống chế như thế, hần thật đang sợ hãi vô cùng

– “Cậu theo dõi thế nào? Bây giờ lại ngây như phỗng nhìn kẻ thù!”. Nữ cảnh sát hung hăng trừng A Điển một cái. “Nếu cậu không mau hành động, sự tình sẽ rất tệ!”

– “Tôi theo dõi hần đã lâu, hần liền ra ngoài đi đến nơi thối nát này”. Hồi tưởng tình thế vừa rồi, A Điển cũng không hiểu tại sao. Hần gần đây đặc biệt đen tối, làm gì cũng không như ý. Mới vừa định ở ngoài yểm trợ đồng đội, không ngờ mục tiêu lại đột nhiên xuất hiện, tình thế hỗn loạn một mảnh, tiếp theo, một nhân viên cảnh sát bị khống chế

– “Tôi bảo các người lùi lại!”. Dao nhỏ lại cứa sâu một ít, máu chảy ngày càng nhiều. Lạc Hoàn chỉ mong rời khỏi nơi này, hần không muốn sống quãng đời còn lại trong tù. Gian phòng này là nơi hần vẽ tranh giả, hần chính là chỉ muốn đỡ đần gia đình, không ngờ lại bị cảnh sát chú ý

Vừa rồi cảnh sát phá cửa xông vào, Lạc Hoàn rối loạn khống chế một gã cảnh sát, việc này hoàn toàn ngoài ý muốn, nhưng là cách duy nhất hần có thể thoát thân

– “Ngại quá, ngại quá!”. A Điển buông súng

– “Lạc tiên sinh, chúng ta hảo hảo đàm phán đi! Người nếu ấn dao sâu thêm, sẽ có án mạng!”. A Điển nhìn vết máu trên cổ đồng nghiệp, dù tâm đau đơn không thôi, trong đầu lại hoảng loạn lộn xộn, nhưng bề ngoài hần vẫn bình tĩnh đối đáp Lạc Hoàn

– “Không được đến gần đây, bằng không tôi không biết mình sẽ gây nên việc gì”. Lạc Hoàn nhìn về khung cửa sổ sau lưng, phòng này nằm ở lầu 4, hần không cách nào đào tẩu. Hần phải tức khắc rời khỏi nơi này, nếu không chiều sẽ có người nhà đến đây thăm hỏi, muốn chạy cũng chạy không thoát

– “Bỏ toàn bộ súng xuống đất!”. Lạc Hoàn khẩn trương hô to

A Điển nhìn nữ cảnh sát bên cạnh đã buông súng

– “Còn người!”. Lạc Hoàn nhìn A Điển

A Điển không còn cách nào khác, không muốn đồng nghiệp gặp chuyện ngoài ý muốn, đành phải làm theo lời Lạc Hoàn

Thế là, A Điển quăng súng ‘Bộp’ xuống sàn nhà

Đột nhiên, một tiếng ‘Đoàng’ thật lớn truyền tới, súng cướp cò, bắn một viên tử đạn

– “A–“. Lạc Hoàn kêu lên một tiếng, viên đạn sượt qua vai hắn, bắn vỡ cửa sổ thủy tinh phía sau

Viên cảnh sát bị hắn khống chế đúng lúc này, lập tức giải khai tay hắn, sau đó dùng khuỷu tay hung hăng đánh tới

Lạc Hoàn bị tập kích lao đảo lùi về sau, cửa thủy tinh vỡ vụn không chắn được hắn, thất lưng hắn chạm vào thành cửa sổ, chân rời khỏi đất, rơi ra ngoài cửa sổ

Nữ cảnh sát mở to miệng, hai mắt trừng trừng nhìn thẳng, biểu tình này hết như diễn xuất của diễn viên hí kịch. Miệng vết thương trên cổ viên cảnh sát không ngừng rỉ máu, A Điển đến bên cạnh, cùng đồng nghiệp nhìn xuống

– “Xong đời..... Lần này nhất định xong đời.....”. A Điển lắc lắc đầu, nhìn Lạc Hoàn nằm giữa vũng máu. Hắn thật không nên làm vậy, không nên dùng súng. Cảnh sát luôn hạn chế dùng súng trong mọi trường hợp, tử đạn được bắn ra, dù may mắn cứu được đồng nghiệp, nhưng hậu quả cũng không tốt đẹp gì

Viên cảnh sát thoáng nhìn qua A Điển

– “Cũng may không bắn trúng đầu cậu. Cậu thực sự rất may”. A Điển vỗ vỗ vai đồng sự

Cậu không biết không nên dùng súng sao? Viên cảnh sát muốn thuyết giáo thế, nhưng bị thương, không cách nào nói nên lời

– “Chúng tôi cần giúp đỡ, mau điều xe cứu thương đến đây”. Nữ cảnh sát nói qua bộ đàm, ngồi xổm trên mặt đất nói

Sau đó, xe cảnh sát trợ giúp đến, xe cứu thương cũng đến. Tiếng hụ còi inh ỏi cả ngõ phố, mọi hộ gia đình trong tòa nhà này đều mở cửa sổ nhìn xuống. Dù là ban ngày. Đền xa cảnh sát nhấp nháy đèn làm người ta lóa mắt

A Điển chậm rãi rời đồng nghiệp bị thương xuống lầu, dù vui vẻ vì đã hạ được một nhân vật bất hảo, nhưng sự việc phát sinh cũng không thể báo cáo qua loa cho xong việc

Lâm Xảo Xảo đang trong cửa hàng tiện lợi phố đối diện, nàng nhìn phòng làm việc của lão công, nơi đang có một đoàn xe cứu hộ vây quanh, trong đầu liền nảy sinh dự cảm bất hảo

Gần đây, vì cuộc sống, nàng và Lạc Hoàn cùng nhau bán tranh giả, trang trải chi phí trong nhà. Nàng cũng biết đi đêm lắm có ngày gặp ma, nhưng không ngờ nhanh như thế đã bị cảnh sát phát hiện

Xảo Xảo phát hiện thiếu niên vẫn đi cùng nàng rời cửa hàng, đi về phía cảnh sát đang tụ tập

– “Bối Bối!”. Nàng vội bắt lấy tay thiếu niên

Thiếu niên chau mày, trong đôi mắt nâu lạnh nhạt có ý định muốn tránh né, cậu không thích tiếp xúc với người khác, dù nữ nhân này là vợ của anh trai– cũng là người thân của cậu

Xảo Xảo thu tay về

– “Không được đi”. Nàng nói

– “Ba giờ, phải đến phòng làm việc tìm A Hoàn”. Thiếu niên có tên Bối Bối nói

Xảo Xảo nhìn Bối Bối, khuôn mặt cậu không tương xứng với số tuổi đôi mươi cậu mang, ngũ quan tuấn lãng đoan chính, biểu hiện thuần túy không mang theo chút dục vọng nên có ở người thường, nét mặt cậu đơn thuần tinh khiết đến ai cũng yêu thích và ngưỡng mộ

Xảo Xảo biết, người không hiểu gì như cậu, khó có thể lí giải những sợ hãi trong lòng nàng

– “A Hoàn không phải đã nói, em phải nghe lời chị sao?”. Xảo Xảo kiên trì nói. Bối Bối là em chồng nàng, đại nam hài này có chỗ khiếm khuyết, thế giới của cậu rất đơn thuần

– “Nhưng đã ba giờ, muốn đến phòng làm việc tìm A Hoàn. Em muốn đi về về”. Cuối cùng cậu vẫn thoát được, đi về nơi đám đông đang tụ tập

– “Bối Bối, không được!”. Xảo Xảo hô to, nhưng chỉ có thể tỉnh tỉnh nhìn Bối Bối không quay đầu lại, rồi sau đó biến mất trước mắt nàng

Bối Bối xuyên qua đám người vận đồng phục, cậu cảm giác trong tai truyền đến tiếng ầm ĩ. Đầu cậu có chút đau, những âm thanh hỗn loạn làm cậu bối rối

– “Tất Tất–“. Bảo vệ cản Bối Bối lại. “Cậu nếu muốn xem, đứng ở ngoài hiện trường, không được vào?”

– “Tôi tìm A Hoàn, A Hoàn ở trên lầu”. Bối Bối không cách nào hiểu viên bảo vệ vì sao vẫn không cho cậu vào

– “Mau rời khỏi đây, bằng không tôi không ngại dùng lệnh bắt cậu”. Viên cảnh vệ đẩy Bối Bối một phen, hiện trường đang bẽ bộn, ai có thời gian ngó ngang đến tiểu tử này

Bối Bối ngã nhào trên đất, lòng bàn tay ma sát với mặt đường nhựa, cậu chau mày, không biết nên làm thế nào

Nhưng lúc ngã xuống, Bối Bối nhìn thấy người đang nằm trong khu vực phong tỏa

Bối Bối nghiêng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn người vừa rồi

Giữa vùng mau thâm trầm, anh trai A Hoàn của cậu nằm lên đó, A Hoàn, bất động, hai mắt nhắm chặt

Bối Bối đứng lên, muốn đi đến đó

– “Người rút cuộc có chịu đi không, rối loạn quá!”. Viên cảnh vệ lại chặn Bối Bối, tiểu tử này sao lại phiền đến vậy, nói thế nào cũng không đi

Xe cứu thương mang cán đến, có ba người đi xuống từ căn phòng có khung cửa sổ vỡ vụn, những người đó vội vàng kiểm tra vết thương trên cổ viên cảnh sát, rồi mới bắt đầu cấp cứu A Hoàn

– “Còn sống không? Còn sống đi”

Bối Bối nhìn thấy một nam nhân mặc sơ mi trắng chạy đến bên cạnh A Hoàn, hỏi y tá

– “Tiên sinh, thỉnh ngài để chúng tôi cứu người!”

– “A, xin lỗi!”. Người vừa rồi sờ sờ mũi, đứng sang một bên

Người mặc áo trắng dưới nắng ánh lên chút vàng ươm, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, lộ ra yết hầu hoàn hảo. Mà y phục hần mặc, còn có một đóa hướng dương trên cổ áo. Đóa hướng dương điểm lệ, lóng lánh giữa đám người

Ánh mắt Bối Bối lại dừng ở A Hoàn, cậu muốn mau phá vỡ ‘khu vực phong tỏa’ này đến bên cạnh A Hoàn

– “Uy, tiểu tử, người thực sự không nghe lời!”. Viên cảnh vệ rống lên

– “Làm gì?”. Viên cảnh sát mặc áo trắng chạy đến, hỏi chuyện

Viên cảnh vệ nhìn hần

– “Không biết tôi là ai a? Cậu ở tổ nào?”. A Diễm trợn trắng mắt, chìa ra thẻ cảnh sát có dấu đỏ chứng nhận, sau đó như sợ chưa rõ ràng, còn lật mặt trái tấm thẻ tử mi liệt kê danh tính, nghề nghiệp, chức vụ, thâm niên

– “Có cần tôi gọi điện cho cấp trên xác nhận không?”. A Diễm truy vấn

– “Xin lỗi, sếp!”. Viên cảnh vệ vội vàng giải thích

– “Các người đang làm gì?”. A Diễm hỏi

– “Tiểu tử này muốn vào hiện trường, cũng không biết chúng ta đang bận”

Hần mặc dù chỉ là tên bảo vệ nho nhỏ, nhưng trách nhiệm trọng yếu vẫn phải hoàn thành, hần đợi nhân viên giám định hiện trường đến, trước đó phải bảo vệ nguyên trạng hiện trường

– “Có chuyện gì không, tiểu bằng hữu?”. A Diễm lau vết máu trên người

Bối Bối nhìn nam nhân này, sau đó chỉ tay về xe cứu thương, nói: “Tôi tìm A Hoàn”

– “Cậu biết Lạc Hoàn?”. Thiếu niên này đang mang một giỏ xách đen, có vẻ là học sinh

– “Không biết Lạc Hoàn”. Bối Bối lại nói

– “Cái gì là cái gì?”. A Điển bị Bối Bối lộng đến hồ đồ. “Vậy sao cậu còn không đi?”

– “Ba giờ, cho nên tôi tìm A Hoàn”. Bối Bối trả lời rất không liên quan

– “Lạc Hoàn không phải là người này?”. A Điển chỉ vào xe cứu thương

– “Tôi muốn tìm A Hoàn”. Bối Bối trả lời

– “A Hoàn là Lạc Hoàn phải không?”

– “Tôi không biết Lạc Hoàn”

– “Cậu rốt cuộc đang nói hươu nói vượn gì a– quên đi, chúng ta về sở cảnh sát”. A Điển kêu thảm, rồi mới tuyên bố thua cuộc

Bối Bối nhìn người có tên A Điển, cảm thấy biểu tình lúc này của A Điển, thập phần giống Á Đức Hoa • người hay hò hét học trò

Cậu cũng hét lên

A Điển trở về cục cảnh sát, còn chưa được nghỉ ngơi, hắn cùng nữ đồng nghiệp liền bị triệu lên làm việc với cục trưởng, sau đó cục trưởng nã pháo bọn họ đến 3 giờ liền

– “Rốt cuộc là trách nhiệm của ai? Người nào làm hỏng việc. Có biết chúng ta vất vả lắm mới tuần tra trong khu dân cư đông đúc, hiện tại chỉ quơ được một kẻ chép tranh giả, lại làm đồng nghiệp phải đến bệnh viện, kẻ kia hiện giờ thương thế cũng không biết thế nào, tất cả liên loạn một đoàn, các cậu a, một người lại một người không chấp hành kỉ luật, một người lại một người rất khó quản giáo, thực sự không thể cứu chữa được nữa? Ai chịu trách nhiệm? Đứng ra cho tôi!”

Mắt nữ cảnh sát nhìn về phía A Điển

A Điển giơ tay, thần nhiên thừa nhận: “Ngại quá, là tôi”

– “Lại là cậu, lại là cậu! Tề Mậu Điển, cậu rốt cuộc muốn chọc tôi tức đến bao nhiêu lần mới hài lòng, tôi cũng sắp về hưu, lại làm ra chuyện như vậy, không thích tôi thì lớn tiếng bày tỏ đi!”

– “Cục trưởng, tôi biết lần này tôi có lỗi.....”. A Điển cảm thán. Hắn cũng không muốn, ai ngờ sủng của mình lại bắt ngờ cướp cò

– “Đương nhiên là lỗi của cậu! Không phải lỗi của cậu chẳng lẽ là lỗi của tôi? Nửa tháng sau cậu không cần đi làm, tôi muốn cậu đình chỉ công tác 15 ngày, 15 ngày này hảo hảo ngâm lại rốt cuộc cậu đã làm nên công cán gì. Bên hình sự lại đơn đốc điều tra nguyên nhân, không bỏ sót kẻ bóp cò, nhất định phải tra ra, không ai có thể cứu được cậu. Dương Đào, cô cũng vậy. Hai người các cậu, giải tán đi. Mau đi!”. Cục trưởng quát tháo hai thuộc cấp bắt tài, đuổi ra khỏi phòng làm việc

Bọn họ hai chân tê liệt, hai tai ù đặc, chậm rãi về chỗ ngồi thu thập vật dụng

– “Nghỉ— Thật tốt a!”. Đồng nghiệp đang pha trà cảm thán

– “Không tốt lắm”. Nữ cảnh sát trả lời. “Nếu Lạc Hoàn chết, tôi đây sống trên đời cũng như ác mộng”. Nàng thu thập đồ vật xong, sắc mặt nhợt nhạt rời đi

– “Tiểu Dương Đào, cô đi đâu vậy?”. A Điển giữ chặt nón cảnh sát của Dương Đào. “Không được gọi tôi là Tiểu Dương Đào”. Nữ cảnh sát kháng nghị

– “Vậy gọi cô là gì? A Đào? Tên cô là Tổ Dương Đào”. A Điển nói, “Đến bệnh viện sao?”

– “Tôi muốn đi gặp người kia, anh ấy bị thương như vậy, máu không ngừng chảy, liên không nói được đến lời thứ hai, cũng không biết có gì nghiêm trọng không”. Nữ cảnh sát nói, sắc mặt vẫn trắng bệch

– “Được rồi, đi thăm bạn trai cô đi! Muộn một chút thôi mới đến”. A Diễm buông nón nữ nhân Tâm ái của hân yêu người khác, A Diễm cười khổ. Khoảng thời gian nói chuyện ngắn ngủi này, A Diễm kì thật lại nhắc nhở mình, mình lập tức phải dừng mọi hi vọng

Người hân yêu, cũng không phải quá tốt

Ánh mắt A Diễm chuyển tầm, tầm mắt không lâu sau lại nhìn đến thiếu niên được đưa về cục cảnh sát

– “Người đâu?”. A Diễm hỏi

– “Người nào?”. Đồng nghiệp đang xem báo hỏi

– “Chính là người nộn nộn, ánh mắt thật to, đại khái là nam hài tử 18 tuổi. Tôi mang về cục để thẩm vấn”. A Diễm hình dung

– “Cái a...”. Đồng nghiệp hạ tờ báo, nhìn trái nhìn phải, “Nhạ, không phải người kia sao?”. Đồng nghiệp hất cằm chỉ về thân ảnh đang ngủ trên băng ghế dài

– “Thẩm vấn chưa?”. A Diễm vươn tay.

– “Một lần”

– “Một lần?”

– “Cậu tự thẩm vấn đi, lúc các cậu bị gọi lên khiển trách, ba giờ liên tiếp chúng tôi không hỏi được gì”. Đồng nghiệp nhỏ giọng: “Tôi cảm thấy người kia rất lạ, có lẽ chậm phát triển. Hỏi gì cậu ta cũng không biết, cuối cùng lại gục xuống bàn chơi với bản lời khai”

– “Chơi với bản lời khai?”. A Diễm không tin được

– “Đúng a, bản lời khai trên bàn cậu”. Đồng nghiệp cười

– “A?”. A Diễm cảm thấy kì quái, thế là toàn bộ những tư liệu vừa được sửa sang hơn nửa tháng, trên mặt đều có vết vẽ bậy. A Diễm hô to: “Trời ạ, sáu bộ tư liệu của tôi!”

Đồng nghiệp cúi đầu cười to

A Diễm mang tư liệu trên quý xăm xăm đến bên Bối Bối, lay mạnh vai Bối Bối. “Trả lại cho tôi! Trả lại cho tôi!”

Bối Bối bị động tác thô lỗ của A Diễm đánh thức, chậm rãi ngồi dậy từ băng ghế, nhưng Bối Bối còn đang buồn ngủ, trên mặt một mảnh mờ mịt, mày chau lại thành đoàn rất không hài lòng

– “Cậu muốn thế nào, một mình cậu làm phải không? Tại sao lại động vào tư liệu của tôi!”. A Diễm một tay run rẩy sờ sờ các tư liệu hân tổn công thu thập, một tay phẫn nộ chỉ Bối Bối, muốn nghe Bối Bối giải thích, bộ tư liệu này hân tiêu tốn rất nhiều tâm huyết sửa sang lại, không ngờ trong ba giờ ngắn ngủi đã bị phá hủy

Bối Bối hấp háy môi, như không hiểu A Diễm đang nói gì, hai mắt ngốc lảng, ngây ngô nhìn A Diễm

A Diễm càng bức, một quyền xô ngã băng ghế bên cạnh. Trong phòng làm việc đều loảng xoảng tiếng ghế ngã đổ

– “A Diễm!”. Đồng nghiệp mang đến một bản kê khai đưa cho A Diễm, “Không cần làm lớn chuyện, cục trưởng còn ở đây. Còn có, cậu thuận tiện hỏi đi! Cảm ơn!”

A Diễm lôi một cây bút ra, nhặt tờ khai lên, kéo ghế ngồi bên cạnh Bối Bối, cố gắng kìm chế cơn tức giận, sau đó hỏi: “Tên gì?”. Hân là bảo mẫu của nhân dân, tức tối cũng không được quá đà, phải duy trì hình tượng hoàn mĩ

Bối Bối vẫn không có phản ứng, đôi mắt nâu của cậu vẫn nhìn A Diễm chằm chặp

Sơ mi trắng của A Diễm có vấy vết máu, trên khuôn mặt A Diễm cũng có, trên người A Diễm còn có hương vị quen thuộc, mùi khói thuốc quện với mùi xà phòng thảo mộc

– “Tôi hỏi cậu tên gì”. A Điền hét lớn một tiếng, long lanh trừng mắt nhìn Bối Bối

Bối Bối bị dọa đến nhảy dựng, cả người run lên một chút. Cậu rất ghét nhưng âm thanh đột ngột như thế, hơn nữa dời tầm mắt, lại nhìn thấy ánh mắt bất hòa của A Điền

– “Lần cuối, cho tôi biết tên cậu!”. A Điền sắp rút súng ra, nhằm vào huyết thái dương của thiếu niên này. Bất quá vừa chạm vào thắt lưng, hấn lại nhớ súng đã giao lại cho cục trưởng khi nãy rồi

– “Bối Bối”. Trần tĩnh vài giây, cậu nói

– “Bối Bối?”. A Điền nghiêng đầu. “Họ Bối tên Bối phải không? Tên gì kì lạ, nhưng lại khá ái!”. Hấn tiếp tục hỏi. “Cậu sống ở đâu?”

Bối Bối vẫn nhìn hấn, lần này, Bối Bối cười với hấn. Viên cảnh sát này có nhiều biểu tình kì quái không ngơi nghỉ, làm mất người ta không thành thạo một phút

– “Tôi hỏi cậu ở đâu, không bảo cậu cười với tôi”. A Điền tức giận hỏi lại một lần: “Trả lời từng câu một, cho tôi biết cậu sống ở đâu?”

– “Người ngoài hành tinh”. Bối Bối nói

– “Người ngoài hành tinh?”. A Điền rống lên

– “Phốc—”. Đồng nghiệp bên cạnh nhìn không được, cười to

– “Tranh cãi cái gì, lộn xộn!”. Cục trưởng đi đến

Cục trưởng thấy A Điền đang bận rộn với giấy tờ, lại rít lên: “Tề Mậu Điền, bảo cậu về nhà nghỉ, bây giờ cậu ở đây làm gì?”

– “Tôi dọn dẹp một chút liền đi ngay”. A Điền đảo cặp mắt trắng dã, ném hồ sơ trong tay lên bàn đồng nghiệp

– “Lộn xộn, một chút kỉ luật cũng không có”. Cục trưởng quát xong liền đi ra ngoài

A Điền đợi khi tiếng quát nhỏ lại, chạy đến bàn đồng nghiệp, dúm tập hồ sơ vào tay người ta

– “Cục trưởng bảo cậu nghỉ, cậu bây giờ còn ở đây làm gì?”. Đồng nghiệp rời khỏi vị trí, tiếp tục xem báo

A Điền lật lật tập hồ sơ, xem xét một chút, ngẩng đầu nhìn đại nam hài. “Cậu nói cậu tên Bối Bối?”. Hấn hỏi

Bối Bối sửa sang lại giỏ xách, tiếp tục vỗ vỗ y phục trên người, chuẩn bị rời đi

– “Sao vậy?”. Đồng nghiệp hỏi Bối Bối đang ?

– “Cậu ta là em trai Lạc Hoàn, Lạc Bối”. A Điền trầm ngâm

– “Là em trai người hôm nay bị cậu bắn trọng thương đang trong bệnh viện?”

– “Không cần cố ý nhắc lại sai sót của tôi”. A Điền đấm đồng nghiệp một cái

– “Xem cậu thế nào đền anh trai cho người ta”. Đồng nghiệp lại tiếp tục giảng chuyện

– “Cậu muốn tìm anh trai phải không?”. A Điền quay sang hỏi Bối Bối. Nhưng ba giây sau Bối Bối mới phản ứng, gật gật đầu: “Muốn tìm A Hoàn phải không?”

Bối Bối lại gật đầu

A Điền tỉ mỉ đọc tư liệu của Bối Bối

Tư liệu không quá nhiều, chỉ ghi vài chữ ‘mắc chứng tự kỉ’

A Điền cúi đầu cố gắng nhớ đến ấn tượng của mình về người mắc chứng tự kỉ, hấn chỉ biết thông qua bộ phim ‘Vũ Nhân’. Ngơ ngác, dốt nát dốt nát, không có khả năng giao tiếp với mọi người, hơn nữa còn có những khả năng phi phàm

– “Thông báo cho thân nhân Lạc Hoàn chưa?”. A Điền hỏi đồng sự

– “Đang liên lạc với vợ hắn, bắt quá chưa có được tin tức”

– “Các cậu làm tiếp đi, tôi nghỉ”. A Diễm đặt tập hồ sơ trên bàn, đến gần Bối Bối

– “Đi thôi!”. Hắn nói với Bối Bối

Bối Bối ôn tồn theo sau hắn, ngoan ngoãn rời khỏi cục cảnh sát

Nhưng khi A Diễm mở cửa xe để Bối Bối lên, Bối Bối vẫn đứng bên đường, hai chân không chịu bước lên xe

– “Sao vậy? Không thích lên xe? Quá thời gian thăm bệnh sẽ không thể vào thăm a!”. A Diễm xuống xe, không cách nào hiểu tại sao Bối Bối vẫn không nhúc nhích như khúc gỗ. “Tôi không đi xe”. Bối Bối lắc đầu

– “Bệnh viện thực xa nơi này, không đi xe thì đi bằng gì?”. A Diễm khoát vai Bối Bối, muốn kéo cậu vào ghế phó lái

Bối Bối linh hoạt mềm dẻo như rắn, uyển chuyển rời ra. Nếu A Diễm không cố sức giữ vai cậu, cậu đã thoát rất xa

A Diễm không từ bỏ ý định, bắt lấy tay Bối Bối kéo cậu trở về, nhưng Bối Bối lại tránh được, A Diễm căn bản cũng chưa chạm được vào quần áo Bối Bối, không có cách giữ lấy Bối Bối

– “Uy! Lão tử không muốn đùa với cậu”. Năm phút rượt đuổi trái phải, Bối Bối vẫn còn chạy, làm A Diễm hỗn hển hô to

Người qua đường trên chốc nhìn bọn họ

A Diễm bước nhanh đến, một phen ôm lấy Bối Bối. Rồi mới dùng sức đem đại nam hài cao bằng hắn chen vào xe, chuẩn bị lái xe đi

Nhưng khi hắn chuẩn bị ngồi vào ghế lại, lại phát hiện cửa xe bị mở ra, Bối Bối tiếp tục chạy đi, vồ vồ túi xách của mình, phun một bãi nước bọt

– “Uy! Cậu.....”. A Diễm hỗn hển

Bối Bối nghĩ A Diễm lại bắt mình, không chút nghĩ ngợi chạy ra đường, không cho A Diễm truy đuổi

– “Ông trời của tôi ơi, nguy hiểm a!”. A Diễm kêu to

Lưu lượng xe giờ tan tầm rất đông, Bối Bối lảnh nghề chạy loạn trên đường, giao thông loạn thành một đoàn

– “Không được chạy! Đứng lại cho tôi!”. A Diễm lại rống lên. “Mẹ nó, cậu rốt cuộc muốn làm gì, muốn chết cũng không nên chết kiểu này, công việc tôi đã mệt, cậu còn mệt hơn!”

– “Không ngồi xe”. Bối Bối ở bên kia đường hô to. “Tôi không ngồi xe”

– “Được! Không ngồi xe! Cậu mau về đây cho tôi!”. A Diễm giơ tay đầu hàng

Bối Bối gạt đầu, băng qua đường đi về phía A Diễm

Trên lưng, trên trán A Diễm đều thấm đầy mồ hôi lạnh, cái thứ này rốt cuộc có biết nguy hiểm là gì không? Tiểu hài tử ba tuổi cũng biết không được tùy tiện băng qua đường như vậy

– “Sau này không được chạy loạn trên đường!”. A Diễm xỉ vào mũi Bối Bối, tức tối và hoảng loạn làm mắt hắn cũng sắp phun ra lửa

A Diễm lại nói tiếp: “Đây là việc không nên làm nhất! Hơn nữa, quan trọng nhất, tùy ý qua đường trước cục cảnh sát, giống như tự khai mình phạm tội! Lần sau còn thể nữa, tôi cho cậu ăn kẹo đồng!”. A Diễm bực bội vô cùng

Bối Bối dù không hiểu A Diễm đang nói gì, nhưng cậu vẫn gạt đầu. “Tôi không chạy trên đường nữa, anh cũng không được bảo tôi lên xe”

– “Hai việc này căn bản không thể thương thuyết”

- “Không thể thương thuyết là sao?”. Bối Bối căn bản không hiểu được nghĩa của từ này, năng lực lí giải của cậu rất yếu
 - “Không thể thương thuyết là, tôi là cảnh sát, tôi lớn nhất, tiểu hài tử cậu không được cãi lời”. A Diễm bực bội nói
- Bối Bối nhú mày

2. Chương 2

Rời xe, A Diễm trừng mắt liếc Bối Bối một cái, sau đó hai người đến bệnh viện. Vì Bối Bối không chịu ngồi xe, nên bọn họ đi bộ hơn một giờ rồi

Mặt trời ngày hè xuống núi muộn, bọn họ giống như nhàn tản ngao du thả bộ đến bệnh viện, mặt trời vẫn rất nóng

Từ mặt đến sơ mi A Diễm đều đầm đìa mồ hôi, quay đầu nhìn Bối Bối: “Nhanh lên đi”. Hắn gọi

Bối Bối đang cúi đầu nhìn hoa dại ven đường, ngẩng đầu lên, chạy đến

Vào bệnh viện, khoảng không lạnh lẽo làm A Diễm rợn người, Bối Bối vẫn không quan tâm, vẻ mặt cậu thông dong như cậu học sinh tan trường, khuôn mặt không có nửa điểm phức tạp toan tính của đời sống

- “Hai người vừa được đưa đến đâu?”. A Diễm hỏi. “Tôi là nhân viên cảnh sát thụ lí vụ án trên”
- “Thế cảnh sát?”. Nữ y tá đang gọi điện thoại truy vấn. “.....”. A Diễm sờ sờ mũi, thẻ cảnh sát mới vừa bị cục trưởng tước đi. “Tôi đưa em trai hắn tới”
- “Chứng minh nhân dân?”. Y tá lại truy vấn
- “Chứng minh nhân dân của cậu đâu?”. A Diễm kéo Bối Bối lại
- “Tôi tên là Bối Bối”. Bối Bối trả lời
- “Tôi hỏi chứng minh nhân dân, không hỏi tên cậu”. A Diễm lắc lắc đầu, cảm thấy không thể nào giao tiếp với người này
- “Y tá tiểu thư... Cái.....”. A Diễm đành phải nằn nì cô y tá vận toàn thân trắng tinh đang hỏi giấy thông hành. “Không có chứng minh nhân dân, có thể kiểm tra DNA để chứng minh không?”
- “Phòng bệnh lầu 7”. Y tá không ngó ngang gì đến A Diễm, nói xong lại tiếp tục làm việc
- “Đi thôi!”. A Diễm kéo Bối Bối. Bọn họ đến lầu 7, đứng trước phòng bệnh mới biết bác sĩ đều rời khỏi, chỉ còn một y tá cùng hai nhân viên cảnh vệ
- “Có thể vào không?”. A Diễm lại nòng hậu đơn đả, hỏi y tá
- “Tạm thời không được”. Y tá nói. “Người bệnh vừa mới được phẫu thuật, tình trạng thập phần không tốt”

Bối Bối đến bên cạnh, ghé vào cửa thủy tinh ngoài phòng bệnh, nhìn thấy Lạc Hoàn gấn đầy dây nhợ vào người nằm im trên giường

- “Làm phiền cô rồi”. A Diễm nói với y tá
- Chào hỏi hai đồng sự cảnh vệ, sau đó A Diễm lại đến cạnh Bối Bối
- “A Hoàn đang ở đây”. Hắn giảng giải để Bối Bối hiểu
 - “Tại sao A Hoàn không ra ngoài?”. Bối Bối nghi hoặc

– “Hắn đang ngủ”. A Diễm không cách nào giải thích rõ cho thiếu niên, là súng của hắn cướp cò, mới hại Lạc Hoàn rơi từ lầu 4 xuống đất. Trong lòng hắn lại cường liệt nổi lên mặc cảm, dù hành động của đồng nghiệp lúc đó, có thể xem là tự vệ

– “Tôi gọi A Hoàn dậy, đến giờ rồi”. Bối Bối đột nhiên né tránh A Diễm, muốn mở cửa phòng bệnh đi vào

– “Tiên sinh! Tình trạng người bệnh không được khả quan, không thể vào!”. Y tá kinh ngạc hô to

– “Mau đi!”. A Diễm bị dọa đến nhảy dựng, hắn lập tức bắt lấy quần áo Bối Bối, muốn mang Bối Bối ra ngoài phòng bệnh

Nhưng Bối Bối lại né đông né tây chạy đến, trơn trượt linh hoạt hơn rắn. A Diễm vài lần chạm được Bối Bối, cậu lại giãy ra

Bối Bối vào đến phòng bệnh, gọi to anh trai đang ngủ trên giường: “A Hoàn, A Hoàn, dậy đi, phải về về”

A Hoàn đang ngủ thoát trông rất kì quái, Bối Bối không nói rõ cảm giác kia, nhưng trước cửa phòng bệnh lại xuất hiện người lạ vây lấy cậu, lại cậu hoảng loạn chưa từng có, thần kinh cậu không chịu được những đả kích như vậy, tình tự vì pháp phòng bắt an mà trở nên hung mãnh cường liệt như vậy

A Diễm nhẹ nhàng đi đến, ôm chặt Bối Bối từ sau. Bối Bối thập phần kháng cự động tác bất ngờ kia của A Diễm, cậu vùng vẫy như sắp chết, như động vật mắc cạn, phản kháng kịch liệt theo bản năng

– “Buông ra, buông ra”. Bối Bối hét lên, cậu rất ghét tiếp xúc với người khác. Bây giờ là thời gian cậu cùng A Hoàn vẽ vẽ, không ai có thể quấy rầy

– “Mẹ nó!”. A Diễm vắng tục, quay đầu nhìn hai đồng nghiệp đang đứng ngây ngốc. “Hai cậu làm gì, còn không mau đến giúp một tay”.

Nhưng hai viên cảnh vệ còn chưa kịp nhắc chân, liền thấy Bối Bối vài lần dùng tay đánh vào mặt A Diễm, hai tay đánh không ngừng không nghỉ, toàn bộ sức nặng đều tựa trên người A Diễm, không ngừng vùng vẫy

Khuỷu tay Bối Bối đánh mạnh lên mũi A Diễm, A Diễm đau đến chửi thề: “Mẹ nó!”

Bối Bối lại chồm lên, toàn bộ sức nặng cơ thể đè lên A Diễm, A Diễm trượt chân, cả người ngã xuống sàn nhà, mông trực tiếp tấn công mặt đất

– “Oa a-“. A Diễm thảm thương rên lên, buông gông cùm xiềng xích ra khỏi Bối Bối

– “Mẹ ơi.....”. Hắn đau chảy nước mắt. Mông trực tiếp rơi xuống đau, đau đến muốn nứt làm đôi

Bối Bối lập tức lồm cồm bò dậy, chạy vội đến giường anh trai. Cậu lay động cánh tay đầy dây nhợ của anh trai, vẽ mặt bất lực. “A Hoàn, thức dậy, thức dậy”. Bối Bối nói

Không biết vì sao, thế giới an toàn của cậu lại biến động, cậu vốn dự định làm việc và nghỉ ngơi thật tốt, đột nhiên lại có việc cậu không cách nào hiểu được, A Hoàn không mở mắt, Xảo Xảo cũng không thấy, quỹ đạo cuộc sống đều biến đổi làm cậu hoảng loạn thất thố

Đồng nghiệp bên ngoài vội vã chạy đến kéo A Diễm lên, rồi hai người mới hợp lực không chế Bối Bối, mang ra ngoài phòng bệnh

Y tá phùng mang trợn mắt, nàng phát hỏa. Sau đó quay lại..... Khiến trách A Diễm: “Các anh có biết như vậy rất nguy hiểm không, nếu bệnh nhân có việc gì, ai chịu trách nhiệm việc này?”

A Diễm cắn bản đầu đến nói không nên lời

Hai đồng nghiệp đang chặt chẽ khống chế Bối Bối, đều cười khổ

Bối Bối cao 1,7m tuy không quá mạnh, nhưng cũng không yếu, hai đại nam nhân cũng có chút khó khăn mới hoàn toàn áp chế được cậu

– “Cậu ấy..... Cậu ấy có bệnh.....”. Lúc lâu sau, A Diễm mới giải thích

– “Là chứng tự kỉ. Còn có khuynh hướng bạo lực”. A Diễm xoa xoa mông, một tay sờ sờ chiếc mũi đang sưng tấy

– “Vậy anh càng phải trông nom cậu ta, chứng tự kỉ cùng khuynh hướng bạo lực là vì người nhà thiếu quan tâm nên bệnh nhân mới thành như vậy”. Y tá rất phần nộ. “Thỉnh anh học lại cách giáo dục những người như vậy, các anh phải kiên trì mới được”. Y Tá nói xong phẩy tay rời đi, đến phòng bệnh, sau đó nàng kiểm tra bệnh nhân

– “Liên quan rắc gì tôi.....”. A Điển xoa xoa đôi mắt đầy nước. “Cậu ấy cũng không phải do tôi sinh ra.....”

Dưới sự áp chế của đồng nghiệp, Bối Bối không cách nào vùng vẫy, A Điển gõ đầu Bối Bối, nói với cậu: “Cậu yên lặng đi. Anh trai cậu đang ngủ, nếu cậu đánh thức hắn, nhất định hắn sẽ rất giận, không chừng lại không thèm quan tâm đến cậu”. A Điển bắt đầu thủ đoạn dỗ dành tiểu hài tử, hắn nghĩ tiểu hài tử đều rất ngốc, tùy tiện dọa dọa vài điều sẽ ngoan ngoãn ngồi im

– “Nhưng đến giờ rồi”. Bối Bối nhắc cổ tay, đưa đồng hồ cho A Điển xem. Về mặt cậu rất kinh hoàng, giống như đứa trẻ bị hù dọa

A Điển vươn tay, tháo món đồ chơi trên tay Bối Bối xuống. “Này không chính xác, tôi chỉnh lại giờ giúp cậu”. Tay A Điển rất đau, hắn khổ sở cho tay vào túi tiền. “Sau này mua cho cậu một cái mới, không được cãi lời, có biết hay không?”

Bối Bối gật gật đầu, yên lặng không hề vùng vẫy. “Đợi A Hoàn tỉnh lại, mua đồng hồ mới”

Hai đồng nghiệp buông Bối Bối ra, cậu chậm rãi ngồi trên ghế, yên lặng chờ đợi

– “Trong thời gian ngắn hắn sẽ không tỉnh lại”. A Điển nhắc nhở Bối Bối

Bối Bối bình tĩnh rất nhanh. Cậu lấy một cuốn tập dạy vẽ từ giỏ xách, lại lấy bút từ hộp bút, nhìn vào cửa thủy tinh của phòng bệnh, sau đó cúi đầu bắt đầu vẽ vẽ. Cậu hết như không hề nghe thấy lời A Điển nói, đắm chìm trong thế giới của mình

Đầu tóc Bối Bối rối tung, đôi mắt nâu đậm kia phi thường trống rỗng, cậu bắt đầu vẽ khung cảnh sau lớp cửa thủy tinh kia

– “Cậu không cần kháng cự chúng tôi, chúng tôi là cảnh sát, cảnh sát cậu biết không? Là bảo mẫu của nhân dân”. A Điển cố gắng giảng giải cho Bối Bối

Nhưng Bối Bối không đáp lại lấy một lời, tiếp tục cúi đầu

– “Từ bảo mẫu này có phải hay không rất khoa trương?”. Đồng nghiệp chen vào

– “Bảo mẫu chính là mẹ nuôi”. A Điển tiếp tục giảng: “Mọi người dân đều như tiểu hài tử cần chúng ta chiếu cố, nghĩa vụ của cảnh sát chúng ta đương nhiên là chiếu cố các tiểu hài tử như cậu, cũng bởi vì thế, tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương cậu”. A Điển khẳng định chắc nịch

– “Cho nên, cậu hợp tác với tôi một chút, tín nhiệm tôi một chút, không náo loạn, được không?”

Bối Bối vẫn không ngẩng đầu. A Điển than thở

Qua lúc lâu sau, A Điển tin Bối Bối sẽ không nổi điên lần hai, liền hỏi đồng nghiệp bên cạnh: “Đồng nghiệp kia đâu?”

– “Dưới lầu sáu”. Đồng nghiệp trả lời

– “Cảm ơn”. A Điển liếc nhìn Bối Bối, ai thán: “Tạm thời giúp tôi trông coi người này, tôi sẽ về ngay”

– “.....”. Hai đồng nghiệp bối rối nhìn nhau. “Phiền cậu về sớm một chút, người này rất đáng sợ”

– “Có ai ăn thịt hai cậu đâu”. A Điển trêu chọc

– “Dù sao cậu cũng nên sớm trở về.....”. Mông A Điển phát đau, từng bước từng bước rời đi

Hắn đi đến lầu dưới, mở cửa phòng bệnh của đồng nghiệp, cả gian phòng bệnh trắng xóa không có chút thanh âm, Dương Đào đang xem sách ngẩng đầu, chính là đồng nghiệp đang ngủ cũng bừng tỉnh mở mắt

– “Thế nào? Bác sĩ bảo sao?”. A Điển đến bên giường bệnh. Dù có ghé dựa bên cạnh, nhưng hắn thật không dám ngồi xuống, tránh làm đau vòng ba đã muốn nứt ra làm đôi của mình

Cổ đồng nghiệp quần băng màu trắng, dù quần rất nhiều vòng nhưng trên bề mặt vẫn thấm đỏ vết máu. Thực sự là nhứt mắt kinh tâm

Đồng nghiệp mệt mỏi cười cười

Dương Đào nói: “Anh ấy tạm thời không nói chuyện được”

Nàng đến bên giường bệnh, sờ má thân ái. “Bác sĩ nói có thể sẽ phát sốt, bất quá may mắn chỉ là vết dao cắt, không để lại di chứng gì. Lạc Hoàn thì thảm, cũng không biết khi nào sẽ tỉnh lại. Não hấn bị chấn thương nặng, dù không chết, cũng sẽ sống thực vật cả đời. Anh ấy không cẩn thận đẩy hấn xuống lầu, không biết có sao không”

– “Không có việc gì đâu”. A Điền chỉ có thể nói vậy: “Hai người sắp kết hôn, nếu có chuyện gì, tôi sẽ nhận mọi trách nhiệm”

– “Ngu ngốc, sao có thể như vậy!”. Dương Đào khờ đầu A Điền

Đồng nghiệp vươn tay, vỗ vỗ mu bàn tay A Điền, khẩu hình đang nói: “Cậu nghĩ nhiều quá”

Một hồi sau, cuối cùng vì không chịu nổi cảnh nùng tình mật ý ngọt ngọt ngào ngào của hai người này, A Điền mới nói: “Tôi đi trước. Em trai Lạc Hoàn đang đợi trước phòng bệnh, tôi đi xem tiểu tử kia thế nào”

Dương Đào lại ngẩng đầu. “A Điền..... Lạc Hoàn không có thân nhân, hấn đã li hôn, chỉ còn lại một người em trai thôi.....Nói vậy.....”

– “Tôi biết nên làm thế nào”. A Điền gật đầu

Hấn rời phòng bệnh lên lầu trên

Không biết tại sao, không gian bệnh viện vắng lặng, không chút tức giận, tường trắng, phòng bệnh trắng, ga giường trắng, lại làm bệnh nhân đang nằm trên giường càng trở nên yếu ớt

Đồng nghiệp có Dương Đào chăm sóc, hấn không cần nghĩ nhiều. Bọn họ rất xứng đôi, hấn cũng không có lí do cũng như tư cách bày tỏ, sợ dĩ hấn mau chóng rời đi, vì sợ Dương Đào sẽ nhìn ra manh mối gì. Khi biết bọn họ sắp kết hôn, hấn vẫn cố gắng né tránh không quá gần gũi với đồng nghiệp kia

Vì đó là đồng nghiệp hấn cộng tác lâu năm— cho đến giờ

Về đến trước phòng bệnh, y tá đang đứng cạnh cửa sổ, tựa hồ đang xem chuyện gì

Bối Bối lại vẽ thêm trang mới, A Điền không biết đến tột cùng Bối Bối vẽ gì, hấn chỉ thấy Bối Bối cầm viết tay trái, biết cậu thuận tay trái

Nghĩ đến điều Dương Đào vừa nói, A Điền bất an trong lòng, thế nên dù Bối Bối vừa rồi tổn thương hấn thế nào, hấn cũng không thể giận Bối Bối

– “Cậu đói không, tôi dẫn cậu đi ăn chút gì đó, rồi về nhà”. A Điền ngồi bên cạnh Bối Bối. Bệnh viện quá yên tĩnh, hấn luôn ồn ã có chút không quen, lại có cảm giác hít thở không thông

Bối Bối nhìn A Điền, sau đó đưa tập sách vẽ đến tay A Điền. “Giúp tôi vẽ con dê được không?”. Bối Bối hỏi

– “Gì?”. A Điền nghi hoặc không hiểu người kì quái này nói gì với mình

– “Vẽ con dê giúp tôi”

– “Tôi không biết vẽ dê”. Nhưng A Điền vẫn cầm tập sách vẽ của Bối Bối. Hấn vẽ loạn một trận, rồi mới trả lại thành phẩm cho Bối Bối

Bối Bối nhìn bức họa, nhẹ nhàng cười lên

– “Dê ở đây! Cậu phải nhìn ra”. A Điền vẽ con cá, hấn không vẽ dê

Có một mẫu truyện tương tự vậy, có người muốn nhờ họa sĩ vẽ con dê, họa sĩ vẽ vài lần đối phương cũng không hài lòng, cuối cùng họa sĩ rõ ràng vẽ con cá, nhưng lại nói đó là con dê

Nhưng A Điền quên mất câu chuyện kia tên gì, vì thời gian đã qua lâu, căn bản hắn không thể nhớ nổi tên câu chuyện

Bối Bối cẩn thận thu thập mọi bản phác họa, cậu gặp được người nguyện ý vì cậu mà vẽ con dê. Cậu không thể phân biệt người khác tốt xấu thế nào, cậu chỉ biết dùng cách này để phân biệt ai đáng tin, ai có thể lắng nghe cậu. Thế là khi A Điền vẽ con dê, cậu liền nghĩ có thể tin tưởng người này

– “Đói”. Bối Bối tiếp tục nói

– “Muốn ăn gì?”. A Điền hỏi

– “Cửa hàng tiện lợi”

– “Cửa hàng tiện lợi không thể ăn”. A Điền giải thích

Bối Bối chau mày

– “Xem ra là muốn ăn khoai tây chiên và hamburger”. A Điền nói

Chào đồng nghiệp, A Điền dẫn Bối Bối xuống lầu, trước cổng bệnh viện có một cửa hàng tiện lợi 24h 7-11

Bối Bối chọn trà diệt dẫn cùng một hộp sữa

A Điền không tin được. “Mèo ăn!”. Hắn hô to

Bối Bối không hiểu được ý tứ

– “Ăn ít như thế, hết như mèo, cậu không sợ thiếu dinh dưỡng sao?”. A Điền lại mua thêm thức ăn cho Bối Bối

– “Cầm!”. Sự kiện bạo lực vừa rồi, A Điền hoàn toàn không lưu tâm. Hắn cảm thấy Bối Bối lúc bình thường rất lưu loát, chính là khi bị kích động mạnh mới không kiềm chế được, lại biết chuyện của Bối Bối, hắn liền thuyết phục mình phải quan tâm đến cậu

Nhưng căn bản Bối Bối không quan tâm đến A Điền, cậu đi về hướng cửa tự động. A Điền sờ sờ mũi, tiểu tử này thế nào lại xem như không thấy, thực sự rất xấu!

– “Phải tính sổ a!”. A Điền nói với Bối Bối, đợi Bối Bối cầm hết thức ăn, hắn mới buông Bối Bối ra

A Điền đi đến quầy thanh toán, Bối Bối chạy ra ngoài ăn trà diệt dẫn và sữa, lúc A Điền đứng sau cậu, tay Bối Bối đã không còn gì

– “Ăn xong chưa?”. A Điền bước đến, nhìn Bối Bối giấu hai tay sau lưng, ánh mắt nâu đậm trầm ổn to tròn kia vẫn nhìn hắn

A Điền kéo cậu lại, mở giỏ xách cậu ra, thuận tiện bỏ thức ăn thừa vào. “Khi nào đói đều có thể ăn, không được vứt đi. Bây giờ tôi đưa cậu về nhà, nhà cậu ở đâu?”

– “Bây giờ Xảo Xảo đón tôi”. Bối Bối nói

– “Xảo Xảo? Lâm Xảo Xảo? Vợ của anh cậu?”. A Điền hỏi liên tiếp mấy câu, nhưng khi ánh mắt mới tiếp xúc với mắt Bối Bối, Bối Bối lập tức dời mắt..... Nhìn người xe qua lại trên đường, căn bản không trả lời

– “Bây giờ sắp đến 7 giờ”. A Điền nhìn đồng hồ. “Nhưng cậu xác định Xảo Xảo biết cậu đang ở đây?”

– “Đợi Xảo Xảo”. Câu hỏi quá dài và không rõ ràng trọng tâm của A Điền, Bối Bối không biết nên trả lời thế nào

– “Như vậy đi, tôi đưa cậu về nhà trước, rồi nói đồng nghiệp liên lạc với Xảo Xảo”. A Điền nói với Bối Bối xong liền gọi điện về cục cảnh sát. “Uy, là tôi A Điền đây, tìm được Lâm Xảo Xảo chưa? Như vậy a, nếu tìm được thì báo cho tôi”

A Điền cúp máy, nhìn Bối Bối. “Về nhà trước đi! Nhà cậu ở đâu?”. Hắn đến bên cạnh Bối Bối, giữ lấy vai cậu

Nào biết Bối Bối ghét như vậy, lại né tránh

A Điển bị gạt ta, lại ngượng ngùng cảm thấy mình không được tôn trọng. “Cậu luôn hành xử như thế với người khác sao?”

Bối Bối không đáp lời, chính là lấy ra tập sách vẽ, đứng trước cửa hàng tiện lợi bắt đầu vẽ cảnh tượng trước mắt

Lần này cậu vẽ rất chậm, cậu đợi Xảo Xảo thì luôn vẽ chậm, vì như vậy, Xảo Xảo có thể đến lúc cậu đang vẽ, đón cậu về nhà

– “Uy!”. A Điển lại cố gắng bắt lấy vai Bối Bối lần nữa

Bất quá Bối Bối nhanh hơn, lại tránh được A Điển

– “Quên đi, tôi muốn về nhà, cậu chậm rãi đợi đi!”. A Điển then quá hóa giận rống lên

Sau đó A Điển quay đầu đi về cục cảnh sát. Một người luôn không có phản ứng như vậy, hỏi cậu điều gì, cũng đều không phản ứng. Thiếu niên có cái tên khả ái này căn bản không thích người khác đến gần, A Điển nghĩ mình có lưu lại cũng vô dụng. Hơn nữa, nếu mình lại chọc giận Bối Bối, Bối Bối lại càng cứng đầu, người thăm là mình

Bối Bối có bệnh, hơn nữa còn lớn như vậy, dù hẳn có làm gì tốt cho cậu, cũng bị thuyết giáo là khi nhỏ không được chăm sóc đầy đủ

A Điển đến trước cửa hàng tiện lợi, thái độ cường ngạnh cứng rắn kéo tay Bối Bối, khẩu khí có chút không tốt nói: “Không cần vẽ, vẽ nữa tôi sẽ kiện cậu”

Bối Bối an tĩnh nhìn A Điển, chính là vẫn rút tay về. Cậu không có thói quen tiếp xúc với người khác

A Điển viết số điện thoại của mình lên tay Bối Bối. “Có gì thì gọi điện ngay cho tôi”. Nói xong, hẳn thu bút về, không quay đầu lại rời đi

Bối Bối nhìn dây số La Mã trên tay, lại nhìn bóng lưng A Điển rời đi, cậu muốn lên tiếng, nhưng không biết nên nói gì. Thẳng đến khi thân ảnh A Điển chìm trong biển người, Bối Bối mới mở lời, liên tục gọi A Điển

Thái dương dần khuất núi, bóng đen bao trùm không gian, chút nắng chiều sót lại ánh lên tia bi thương, người bị ánh sáng này chiếu vào cũng trở nên bi thương

A Điển biến mất trước mắt Bối Bối, bóng lưng hẳn cũng vậy

A Điển là người có đầy đủ mọi biểu tình, một người đủ đầy hi vọng ái ố. Bối Bối hâm mộ A Điển có nhiều biểu tình đến vậy, vì căn bệnh từ khi mới sinh ra này làm cậu mất đi khả năng biểu đạt cảm xúc

Cậu thủy chung cảm giác mình như người ngoài hành tinh, vô tình lạc đến địa cầu, không hiểu địa cầu này, không hiểu vì sao nhân loại có thể biểu đạt cảm xúc của mình

Cảm thấy thế, cậu bảo trì khoảng cách với mọi người quanh mình, hơn nữa dù gần nhau thế nào, cậu cũng không hợp với bọn họ

Cậu quay lại.... tiếp tục chậm rãi vẽ, cậu muốn đuổi theo, nhưng 7h tối, cậu đợi Xảo Xảo đón về nhà

Cậu không nhớ đường về nhà, A Hoàn luôn chê cười cậu ngốc nghếch

Đi bộ suốt một giờ quay lại sở cảnh sát, A Điển tìm chiếc xe yêu quý, rồi mới về nhà

Trên đường về hẳn ghé vào hiệu sách mua một cuốn sách về chứng tự kỷ, về đến nhà, hẳn tùy tiện quăng sách đâu đó trong phòng khách, đi tắm rửa sạch sẽ, liền nằm trên giường, đầu vù vù muốn ngủ

Ngủ đến nửa đêm, điện thoại không ngừng đổ chuông, A Điển mông lung mở mắt, cảm lấy di động trên đầu giường. “Uy.....”. Hẳn hữu khí vô lực

– “Uy..... Ách..... Chào tiên sinh, tôi là nhân viên cửa hàng 7-11. Hôm nay chúng ta có gặp qua, tôi thanh toán cho ngài, ngài nhớ không?”

– “A?”. Đầu A Điển trống rỗng, căn bản không biết đối phương đang nói gì

- “Là thế này, hôm nay nam hài tử đi cùng ngài ngủ trước cửa cửa hàng chúng tôi không rời đi, cậu ấy thoát nhìn.....ách..... có chút vấn đề..... Chúng tôi sợ nửa đêm cậu vẫn như vậy sẽ rất nguy hiểm, cậu ấy đưa số điện thoại của ngài cho chúng tôi, chúng tôi không biết ngài có thể đến đây xử lý một chút không?”. Bên kia đầu dây nói
- “Làm gì chứ..... Các người trước tiên cứ trông cậu ấy, tôi đến ngay!”. A Điền vùng vẫy rời giường, ngẩn ngơ trong căn phòng đen ngòm, sau đó bò dậy, thay đồ, chậm rãi ra đường
- Đóng cửa, xuống lầu lấy xe, lúc A Điền đến cửa hàng tiện lợi 7-11, Bối Bối an vị trong buồng điện thoại công cộng trước cửa hàng, mắt nhắm chặt, nặng nề ngủ
- Gật đầu chào hỏi nhân viên 7-11, A Điền đến cạnh Bối Bối, hẩn ngời xồm, lay động Bối Bối đang ôm giỏ xách ngủ say
- “Uy, tỉnh tỉnh!”. A Điền nhẹ nhàng vỗ vỗ má Bối Bối
- Nhưng Bối Bối tựa hồ ngủ rất say, tỉnh không có dấu hiệu thức giấc, A Điền ngáp dài, đứng lúc không biết làm thế nào, nhân viên cửa hàng tiện lợi đi ra chào hỏi hẩn
- “Ngài cần giúp gì không?”. Nhân viên cửa hàng hỏi
- A Điền đổi ý, nghĩ thầm, người này ngủ cũng tốt, liền trực tiếp lái xe đưa cậu về nhà đi. “Phiền cậu, giúp tôi mang cậu ấy vào xe một chút” Bọn đang ?
- A Điền mở cửa xe, cùng nhân viên kia hợp lực mang Bối Bối vào ghế sau, thừa dịp Bối Bối chưa tỉnh, nhanh chóng lái xe về nhà
- Vào bãi xe, hẩn tắt máy, vòng ra sau xe
- “Uy, tỉnh tỉnh, muốn ngủ thì lên lầu mà ngủ”. Hẩn vẫn lay Bối Bối, lại kéo kéo giỏ xách trong tay cậu. “Hiện tại cậu đang ở trong chiếc xe cậu ghét nhất, không phải cậu nên tránh xa sao? Mau tỉnh lại!”
- Bối Bối chớp chớp mắt, lộ ra ánh mắt thanh đạm kia
- A Điền nhìn dáng vẻ Bối Bối, hẩn nghĩ hình dạng cậu hết thanh niên 18 tuổi, Bối Bối đang ôm giỏ xách lại có điểm ngơ ngác, ngây ngô. Nhưng ngoại hình Bối Bối vốn tuấn tú, lại có đôi mắt to ướt át, người tử tế vừa thấy tiểu suất ca này cũng nhỏ dãi thêm thường
- A Điền nghĩ, nếu Bối Bối không có bộ dạng ngốc ngốc này, nếu lạnh lùng một ít, khẳng định hàng vạn cô gái vì si mê hẩn mà tan nát cõi lòng
- A Điền kéo Bối Bối, lôi Bối Bối ra khỏi xe. “Lên lầu đi! Trước tiên ở một đêm tại đây, đỡ cho cậu ngủ ngoài đường lại gặp chuyện không hay”
- A Điền đi trước, Bối Bối ngái ngủ theo sau, A Điền mỗi khi bước lên đều quay lại.... nhìn, hẩn sợ Bối Bối đi không vững, lại té xuống cầu thang
- Lên lầu, A Điền mở cửa phòng khách, mang Bối Bối vào
- “Ngủ đi, chăn giường đều có, không cần nữa, tôi muốn ngủ tiếp”. A Điền mở đèn phòng khách
- Bối Bối đứng trong phòng, nhìn nhìn trái phải, cậu phát giác đây không phải căn phòng cậu thường sống, giường nhà cậu là giường đôi, mà nơi này chỉ có giường đơn. Cậu sờ sờ ga giường, phát hiện đây là vải công nghiệp, mà cậu chỉ quen ngủ vải bông
- Hơn nữa, quan trọng nhất, cậu ngủ một mình, cậu không dám ngủ một mình
- “A Hoàn.....”. Bối Bối bắt đầu kêu to, “A Hoàn, anh ở đâu?”. Cậu mở cửa, tại nơi không quen thuộc này, gọi to tên anh trai
- “A Hoàn.....”. Bối Bối mở cửa một gian phòng khác, trong phòng có giường đôi, có người ngủ trên giường, cậu đến gần, nhẹ nhàng gọi: “A Hoàn”
- “Ồn muốn chết.....”. A Điền kéo chăn bịt tai lại, vô tình ngó ngang tạp âm từ nơi nào đến

Bối Bối đặt giỏ xách trên sàn nhà, trèo lên giường, nhưng phát hiện trên giường không có gối, lại chạy đến căn phòng vừa rồi ôm gối trở về. Cậu kéo kéo chăn của người bên cạnh, lôi ra một phần, cố gắng quấn vào người

- “Ngủ ngon”. Bối Bối ngáp dài, nói với A Điền
- “Không nói nữa—”. A Điền nói

3. Chương 3

- “Sáu giờ”

Giọng nói, bắt đầu từ hơn nửa giờ trước, kéo dài đến giờ không có dấu hiệu ngừng lại

- “Sáu giờ”

A Điền chịu không nổi nữa, đành phải vùng vẫy khỏi ổ chăn, thò đầu ra ngoài

Bối Bối ngồi xổm bên mép giường, ánh mắt nâu đậm nguyên bản đang chăm chú nhìn A Điền khi tiếp xúc ánh mắt đối phương, lại vội vàng nhìn sang nơi khác

- “Sáu giờ”. Hết chim anh vũ đang học nói, Bối Bối không ngừng nhắc nhở

A Điền nháo nhác nhìn quanh phòng, phát giác mới hơn 6h sáng. Hắn rên lên: “Ông trời của tôi ạ, gọi tôi dậy sớm vậy làm gì, khó có cơ hội ở nhà nghỉ ngơi, cậu không để tôi ngủ thêm một chút được sao?”

- “Nhưng mà, sáu giờ”. Bối Bối nói
 - “Sáu giờ thì sao?”. Sắc mặt A Điền không tốt lắm, lời nào cũng rống lên
 - “Sáu giờ Xảo Xảo nấu bữa sáng”.
 - “Gọi mẹ cậu ấy, tên tôi không phải Xảo Xảo”. A Điền rên rỉ thảm thiết
 - “Sáu giờ Xảo Xảo ăn điểm tâm”. Bối Bối bắt đầu hoang mang, không rõ vì sao A Điền dậy không nổi
 - “Việc đó liên quan gì tôi, cứ như tôi thiếu nợ cậu không bằng”. Nhưng vừa nói ra, A Điền lại im bặt
- Đúng vậy, hần nợ Bối Bối! Anh trai Bối Bối hiện tại còn trong bệnh viện chưa tỉnh. Trấn tĩnh, cơn bực bội phải dậy sớm của A Điền tiêu tan hơn phân nửa
- “Kéo tôi một chút, bằng không tôi không dậy được”. A Điền vươn cánh tay trong chăn ra

Bối Bối chăm chú nhìn cánh tay A Điền, không động dậy

- “Nhanh lên, bằng không không ai nấu bữa sáng cho cậu”. A Điền thống khổ nhắm mắt. Đêm qua hắn vừa ăn mừng việc có thể ngủ muộn hơn 8h sáng, thật vất vả mới có thời gian nghỉ ngơi, nhưng kẻ không thể bỏ bữa sáng này cũng không để hắn ngủ thêm một chút. Lần này hắn biết mình đã làm bậy thế nào, bỗng dưng mang thêm một người về nhà để tra tấn mình

Bối Bối nhìn tay A Điền, suy nghĩ thật lâu, mới chậm rãi vươn tay ra. Nhưng vừa chạm đến đầu ngón tay A Điền, Bối Bối liền chau mày

A Điền nghĩ Bối Bối chuẩn bị kéo hắn dậy, nào biết tay mới dùng chút lực, Bối Bối thể nhưng không đứng vững, bị hắn kéo về phía mình

- “A—”. Một đại nam hài nặng 70kg đè cả lên ngực hắn, A Điền kêu thảm một tiếng, không khí trong ngực đều bị ép hết ra ngoài, đầu đến không hô hấp được
- “Mẹ ơi—”. A Điền kêu cứu

– “Phốc–“. Bối Bối ép trên người A Diễm lại cười lên. A Diễm luôn có những biểu tình kì quái, mà biểu tình này lại dễ dàng làm Bối Bối cười

Khoảng cách bây giờ rất gần, cơn đau của A Diễm giảm một chút, hần mới phát giác má Bối Bối chỉ cách mắt mình 5cm, hần thấy gò má Bối Bối ửng lên một quả lê đỏ be bé, lại thấy đôi mắt Bối Bối đậm nâu bình tĩnh mà ôn nhu chớp chớp

Thiếu niên có vẻ mặt không nghi ngại này làm tim hần nhẹ nhàng mà rõ ràng đập một nhịp. Hần thật lâu rồi chưa có cảm giác kì diệu đến vậy, người vì nhìn thấy người khác cười mà vui sướng, người vì nhìn thấy người khác cười mà tim loạn nhịp

Chính là Bối Bối vẫn cười, không đứng lên

Khoảng cách hai người gần đến thế, gần đến độ làm A Diễm lảo lảo, hần có thể yêu thiếu niên này, và quên đi người mình luôn thương thầm khôn nguôi kia

Ngón tay hần đường đột chạm vào bờ môi Bối Bối mềm mại khiêu gợi, Bối Bối cúi đầu. Bối Bối càng cúi đầu lẩn tránh, hần càng muốn đuổi theo, thế là hần bắt được Bối Bối, đột ngột in môi mình lên môi Bối Bối, trở người nằm trên Bối Bối

Hôn người xa lạ, A Diễm cảm thấy một cổ tội lỗi. Nhưng hần thực không cách nào kháng cự những công kích của Bối Bối lúc này, thiếu niên này vì sao lại đột ngột bước vào đời hần, thiếu niên đơn thuần như vậy, người khác không nên có những hành động mạo muội khiếm nhã

Nếu Bối Bối hừ mũi ác miệng thì không sao, vì đương sự sẽ không bao giờ cảm thấy có lỗi với Bối Bối. Nhưng ngũ quan Bối Bối lại cố tình đoan trang, hơn nữa điều quan trọng nhất là có dáng vẻ vô tội trời sinh, làm người khác không cách nào bỏ qua được

Lúc này A Diễm nảy sinh dự cảm khác thường, tình cảm hần tựa hồ sẽ tìm được nơi nương náu

Bối Bối không động đậy, cậu cũng không biết A Diễm đã làm gì, chính là chỉ im lặng đợi chờ

Nhưng thẳng đến khi đầu lưỡi A Diễm xâm nhập trong cậu, quần quanh lưỡi cậu, ngực cậu bỗng nhiên cảm thấy khổ tận cam lai, nhẩn nại ba giây, phát giác bản thân rốt cuộc không cách chấp nhận, liền đẩy mạnh A Diễm ra

Sau đó, bọn họ nhìn nhau

Khóe môi A Diễm ẩn hiện tơ máu, Bối Bối biết đó là gì

Bối Bối thập phần hoảng loạn, cảm giác chưa bao giờ có trú ngụ trong tim cậu, cậu hoàn toàn xa lạ hành động này, mắt cậu không ngừng mở to, tay nắm chặt ga giường, cổ trắn trắn bản thân

A Diễm ngẩn ngơ, thu toàn bộ phản ứng của Bối Bối vào đáy mắt

– “Xin lỗi, sáng sớm tôi thường nổi điên”. A Diễm có chút lúng túng biện giải qua loa, lau tơ máu trên môi, rời phòng

Nhưng chiếc hôn quá mức thân mật này, A Diễm đã xác định được tâm tư. Hần biết mình đích xác để ý đại nam hài này, nếu ngực không nảy lên khi hai môi giao nhau, hần cũng sẽ không thất vọng chưa từng có khi bị đẩy ra như vậy

– “Đáng chết–“. Hần nguyên rủa

Một hần tâm tư luôn trống rỗng, bây giờ lại khát khao yêu thương cùng cực

Ai cũng được. Thậm chí là Bối Bối cũng được. Bất quá Bối Bối tựa hồ không nguyện ý làm cảm giác suy sụp trong hần càng trầm trọng hơn

A Diễm đến phòng bếp, bỏ một ít gạo vào nồi cơm điện nấu cháo, hần lại chần hai quả trứng muối. Thời gian đợi cháo chín, hần trầm tư ngồi bên bàn ăn

Cuộc sống hần là vậy, chịu vậy hăm trong tình cảnh người mình yêu thương kết hôn cùng nữ nhân khác

Hắn cũng muốn tìm yêu nam nhân nào đó, hảo hảo bổ sung khoảng không khiếm khuyết trong lòng, hảo hảo mà bình lặng qua ngày, không chút mệt mỏi. Chính là một nam nhân yêu thương nam nhân khác mà không phải nữ nhân, quá trình không dễ dàng

Càng khó khăn hơn khi người hắn thích, là thiếu niên trí não hơi có vấn đề

A Điển biết mình rất không dễ dàng động tâm. Vì hắn yêu thầm đồng nghiệp Hưng Hoàng ít nhất cũng năm, sáu năm trời. Càng gần đến ngày kết hôn của đồng nghiệp, hắn biết mình không còn hi vọng, nên tình cảm cũng dần bình ổn lại, nên mới có khả năng trao lễ vật ngoài ý muốn này về Bối Bối

Nồi cơm kêu hai tiếng ‘tích tích’ kéo hắn khỏi suy tư, hắn múc một bát cháo, đặt trên bàn

Lúc này Bối Bối chậm rãi rời phòng, an an tĩnh tĩnh đến ngồi bên bàn cơm

Hắn đặt bát cháo trước mặt Bối Bối, nhìn Bối Bối chậm rãi ăn sáng, hắn ai thán một hơi

Coi như hết!

Hắn tự nhủ lòng

Hắn không hợp với Bối Bối. Bối Bối đơn thuần vậy, cậu ấy không đáng bị hắn kéo lạc lối, chuyện Lạc Hoàn đã ảnh hưởng Bối Bối rất nhiều, nếu còn cùng hắn một chỗ, tội lỗi này của A Điển còn nặng hơn

Bối Bối lén lút liếc hắn một cái, hắn lại quay mặt

Không có khả năng!

Hắn tự nhủ lòng

Hắn là cảnh sát, cảnh sát không làm chuyện loạn lai, dù bây giờ đang tạm thời bị đình chỉ công tác, nhưng vẫn phải tuân theo pháp luật, không thể loạn giao trái tim cho thiếu niên chưa thành thực

– “Nhà cậu ở đâu”. Trầm tư một hồi, sau khi tỉnh táo, A Điển hỏi

Bối Bối lắc lắc đầu, “Xảo Xảo đến đón”

– “Cậu ra ngoài đều là Xảo Xảo dẫn đi?”

– “Xảo Xảo đón tôi”. Bối Bối gật đầu

– “Tại sao?”

– “A Hoàn nói tôi mù đường, tôi lạc đường, nên Xảo Xảo đón tôi về nhà”

– “Trí nhớ cậu không tốt sao? Không nhớ đường?”. A Điển nghĩ người mắc chứng tự kỷ cũng như diễn viên trong phim có trí nhớ siêu cường, nguyên lai, đều là giả. Hắn nhớ đến cuốn sách tự kỷ mình quảng trong phòng khách, hắn nghĩ có lẽ mình nên dành thời gian xem qua một lần. Trước mắt, hắn muốn tìm hiểu đại nam hài này

– “Tôi vẽ vẽ giỏi lắm”. Bối Bối trả lời

– “Trả lời cũng như không”. A Điển lầu bầu

Ăn xong bát cháo, Bối Bối bắt đầu nhìn quanh bốn bề, tìm phòng bếp

– “Thế nào?”

– “Ăn xong rồi, rửa chén”. Bối Bối trả lời

– “Để đó đi, muộn chút sẽ có người đến quét dọn”. A Điển đến phòng khách, hút thuốc

Theo tư liệu về Lạc Hoàn, sau khi cha mẹ mất hai anh em họ luôn sống cùng nhau, khi Lạc Hoàn li hôn Xảo Xảo, trong nhà không còn người chiếu cố Bối Bối

A Điển nhìn Bối Bối, trong lòng rất không cam tâm, hắn nên nhận mọi trách nhiệm, hắn sao có thể yêu cầu Bối Bối quay về ngôi nhà không bóng người kia

– “Hiện thời tìm không thấy Xảo Xảo, cậu cứ ở lại nơi này với tôi đi”. A Điển nhả một ngụm khói

Bối Bối vẫn đang loay hoay trong bếp nghe A Diễm nói, thế là quay lại... đây. Hắn nhìn A Diễm đang bị thương, tựa như hôm trời sắp tắt nắng đó, bóng dáng cô liêu của hắn ánh vào sắc chiều tàn

– “Hảo”. Bối Bối trả lời

Trong tất cả những định nghĩa, bị thương là tư vị duy nhất Bối Bối từng nếm qua. Vì ba mẹ qua đời trong một tai nạn giao thông, vì A Hoàn li hôn Xảo Xảo. Hồi A Hoàn thì A Hoàn dạy cậu ý nghĩa từ này

Bị thương, là tình tự người ta khó chịu nhất, giống như mất đi người thân, giống như mất đi người yêu. Khi đó người ta muốn khóc, nhưng vẫn phải kiềm chế không cho lệ chảy xuống. Vì không có ai xoa dịu nỗi đau, nên người ta mới tự thân vượt qua nỗi đau. Nhưng bị thương lúc nào cũng lớn hơn những nhẩn nại. Thế là con người chỉ có thể nhẩn nại vượt qua, nhẩn nại trong thống khổ

Trong phòng, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, âm thanh quá bén nhọn kích thích Bối Bối, Bối Bối buông tay, bát cháo ăn xong rơi xuống đất vỡ từng mảnh, mà tiếng bát vỡ càng làm cậu không bình ổn được thanh hưởng vang vọng khắp đầu

Bối Bối nhìn những mảnh vỡ rơi rụng trên sàn

– “Đừng động vào. Chuyện đó để người khác xử lí là được rồi”

– “Cậu xác định nàng từng đến bệnh viện? Vừa mới đi xong? Được! Bây giờ tôi đến ngay”. A Diễm tùy tiện mặc một kiện quần áo vào, chụp lấy ví tiền, liền rời đi. Nhưng hắn phát hiện Bối Bối không có phản ứng gì, lại nhìn đến những mảnh vỡ trên sàn, hắn lập tức đi về phía cậu, giắt mảnh vỡ trong tay Bối Bối

– “Nói cậu cứ để đó đi cậu lại không nghe, đứt tay thì làm sao.....”. A Diễm vừa nói xong, liền cảm thấy một trận đau đớn trên đầu ngón tay, hắn cúi đầu vừa thấy một mảnh thủy tinh nhỏ cứa vào tay, máu tuôn ra thật nhiều, dọa hắn sợ nhảy dựng

– “Lưu, lưu, lưu, chảy máu—”. A Diễm kêu to, hắn bóp chặt tay, nhưng lại hại vết cắt sàng sâu, máu không ngừng tuôn ra

– “Tìm miếng vải cho tôi băng lại! Nhanh lên!”. A Diễm quát to

Nhưng lại thấy Bối Bối đến gần, kéo vạt áo đang mặc trùm lên miệng vết thương, rồi giữ thật chặt

– “Vải”. Bối Bối giải thích

A Diễm ngẩn người, nhìn nhìn Bối Bối, nhất thời không biết phải nói gì. Đúng vậy, quần áo cũng là vải, nhưng dùng vải quần áo trực tiếp băng bó vết thương, không khỏi có chút buồn cười. “Tôi chịu không nổi cậu, cậu thật là cú gốc da!”. A Diễm nói

Lát sau, máu ngừng tuôn, A Diễm tùy tiện lấy một miếng gạc quần quanh vết thương, sau đó nói với Bối Bối: “Đồng nghiệp của tôi bắt gặp Xảo Xảo, bây giờ chúng ta phải đến bệnh viện”

A Diễm thấy Bối Bối vẫn chuyên chú nhìn vết thương hắn, thế là hắn giữ cánh tay Bối Bối, “Bây giờ gấp lắm rồi, cậu đừng nhìn nữa”

Bối Bối bình tĩnh trở lại liền né khỏi hắn, cậu vẫn không quen tiếp xúc với A Diễm. Bình thường phải cần đến nửa tháng chuẩn bị tâm lí, sau nửa tháng cậu mới sẵn sàng tiếp xúc thân mật với A Diễm

– “Đừng vùng vẫy!”. A Diễm giữ càng chặt

– “Vùng vẫy nữa tôi sẽ kiện cậu”. Hắn đang rất vội, liền không có thời gian quan tâm đến cảm xúc của người khác. Chứng tự kỉ là một dạng tâm thần phân liệt, chỉ cần có người quát mắng thì đối tượng sẽ ngoan ngoãn không động loạn

Bối Bối nhăn mày, bắt mẫn tắc ghen trong ngực

– “Nghe lời!”. A Diễm nhìn vẻ mặt Bối Bối bắt đầu không phù hợp, thật sợ Bối Bối lại nổi điên như trong bệnh viện hôm qua, thế là thả lỏng tay, nhưng vẫn không buông cậu ra

– “Cậu ngoan ngoan nghe lời, tôi đưa cậu đi gặp A Hoàn; sau đó lại đi tìm Xảo Xảo”. A Diễm dỗ ngon dỗ ngọt Bối Bối

– “Phải mua đồng hồ mới nữa”. Quả nhiên, Bối Bối nghe A Điển dỗ, liền an tâm bình tĩnh trở lại

– “Hảo, tôi mua đồng hồ mới cho cậu, mua một chiếc đồng hồ thật đúng giờ”. A Điển thuận miệng đồng ý

Khi bọn họ đến cổng bệnh viện đã là hai giờ sau. Bối Bối không chịu ngồi xe là nguyên nhân chính, bởi vậy hai người chỉ có thể thư thái thả bộ, chậm rãi đến bệnh viện

A Điển nghĩ thầm, thời gian đi bộ hai ngày qua đã bằng thời gian đi bộ trong một năm của hắn

Hắn vừa đi vừa nhìn vài tiểu quỷ đạp xe trên đường quay lại cười chế nhạo, hắn nản lòng thoái chí muốn mua một chiếc xe đạp mà đi thay vì đi bộ. Nhưng cũng không biết tiểu quỷ đang đi cùng mình kia không nguyện ý ngồi xe đạp

Đến bệnh viện, Bối Bối nhìn qua khung cửa thủy tinh, rồi sau đó nhìn nhìn A Điển: “A Hoàn vẫn ngủ”

Đôi mắt nâu kia đầy nghi hoặc làm A Điển tội lỗi đầy lòng, miệng hắn cứng còng không nói được, sau vài lần hô hấp thật sâu mới có thể lên tiếng

– “Hắn..... Hắn ngủ rất sâu.....”. A Điển buộc mình nói thế

Bối Bối gật gật đầu. Cậu ngồi vào vị trí hôm qua đã ngồi, trở mình lấy tập sách vẽ trong bao ra, nhất bút nhất bút họa lại thế giới qua mắt cậu

Bức họa của cậu tinh chuẩn mà gọn gàng, bút vẽ màu xám thật đậm, chân thực mà đầy đủ phác họa quang cảnh sau khung cửa kính trên nền giấy trắng

Cảm giác tội lỗi bủa vây A Điển làm hắn không thể nhìn Bối Bối, hắn vòng qua cậu, đến trước mặt đồng nghiệp

– “Lâm Xảo Xảo xuất hiện khi nào?”

– “Không bao lâu trước khi tôi gọi cho cậu”. Đồng nghiệp giải thích: “Thừa dịp chúng tôi thay ca, Lâm Xảo Xảo lên vào trước cửa phòng bệnh, tựa hồ muốn vào trong. Nhưng đã bỏ chạy khi bị chúng tôi phát hiện, chúng tôi có đuổi theo nàng, bắt quả nàng chạy trốn rất nhanh, lập tức mất dấu vết”

– “Đã báo cáo với Cục trưởng chưa?”

– “Cục trưởng nói mọi chứng cứ cho thấy Lâm Xảo Xảo không liên quan đến vụ này, tựa hồ nàng chỉ là kẻ trung gian, hơn nữa chúng ta cũng không có chứng cứ buộc tội nàng tiêu thụ hàng giả”

– “Xem ra không thể buộc nàng xuất hiện”. A Điển trầm ngâm một chút. “Như vậy đi, nếu có tin tức nào khác, báo cho tôi biết ngay”

– “Kì thật Cục trưởng vừa đến”. Đồng nghiệp cười khổ, “Cục trưởng nói rõ ràng rằng, cậu tạm thời nghỉ việc, cảnh cáo chúng tôi không được báo cáo tiến độ phá án cho cậu. Đến khi bắt được Lâm Xảo Xảo, vụ án sẽ kết thúc. Mọi việc còn lại xem như tùy ý xử lí. Cục trưởng giúp cậu rất nhiều trong vụ này, mọi việc gần như đều được ông ấy chu toàn che dấu, cậu đừng làm khó Cục trưởng”

Đồng nghiệp lắc lắc đầu, lại cười khổ

– “Tôi biết”. A Điển cũng cười khổ

– “Xuống thăm Hưng Hoàng không?”. Đồng sự lại nói, “Dương Đào nói đêm qua Hưng Hoàng sốt cao, sốt phát run, làm nàng sợ đến sáng cũng không dám chợp mắt”

– “Bây giờ tôi đi thăm cậu ấy”. A Điển cũng thập phần quan tâm thương thế Hưng Hoàng

A Điển nhìn Bối Bối đang miệt mài vẽ, nghĩ thầm, đại khái cậu còn chút thời gian nữa mới vẽ xong. Thế là hắn xuống lầu 6 thăm Hưng Hoàng

Phòng bệnh Hưng Hoàng tịnh không đóng, từ cửa phòng, A Điển nhìn thấy Dương Đào đang ngồi bên giường, tay vẫn không buông ra, tóc tai hơi rối loạn

Hưng Hoàng nhợt nhạt cười, hắn vươn tay chạm vào má bạn gái. Nàng cúi đầu hôn lên môi hắn, nụ hôn ôn nhu như nước

A Điển vốn muốn vào phòng lại không cách nào động đây, cử chỉ thân mật kia của hai người đang hung hăng đã kích hấn. Hấn khó khăn lùi về sau từng bước, rồi sau đó nhẹ nhàng rời đi, rời xa cánh cửa kia, và thế giới của hai bọn họ

Ái tình nguyên lai là vậy. Thân ái chuẩn bị kết hôn, hai người suốt ngày dính lấy nhau một phút không rời. Nhưng hấn vẫn còn yêu nam nhân kia, cảnh tượng ấy liền làm hấn chịu không được

Hấn cũng chỉ là kẻ bên lề trong tình yêu bọn họ, hấn thủy chung không nói nên lời đoạn tâm ý xấu hổ này. Hưng Hoàng thậm chí không biết A Điển để ý hấn gần sáu năm trời, mà hấn vì hai người kia, cảm thấy mình thập phần bi ai, rồi buồn cười

A Điển ngồi xuống bậc thang. Hấn cầm bao thuốc, vài lần muốn đốt, nhưng rồi lại thôi. Tay hấn có chút run rẩy, nhưng hấn tự thuyết phục nơi này là bệnh viện, không được hút thuốc trong bệnh viện

Có người sau lưng hấn, hấn quay đầu, phát hiện đó là Bối Bối. “Thế nào, vẽ xong rồi?”

Bối Bối gật đầu

– “Ngồi đi!”. A Điển vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình

Bối Bối mở giỏ xách sau lưng ra, sau đó an tĩnh ngồi xuống

– “Kì thật cậu có biết mình mắc bệnh gì không?”. A Điển tìm đề tài, muốn mình không nghĩ chuyện Hưng Hoàng và Dương Đào nữa

– “Chứng tự kỉ”. Bối Bối đơn giản nói: “Là người ngoài hành tinh”

– “Cậu đã nói qua, nhưng vì sao lại nghĩ như vậy?”. A Điển cười khổ

– “Anh là người địa cầu. Tôi là người ngoài hành tinh”. Bối Bối trở người mở giỏ xách, mang ra một cuốn sách ảnh, đưa cho A Điển

Đó là bản ‘Tiểu Vương Tử’, cũng chính là tên cuốn sách A Điển quên, bìa sách vẽ một bầy dê

– “Cậu thích cuốn này?”. A Điển nhận sách từ Bối Bối, chớp mắt nhìn. Nhưng với đáp án đồng ý của Bối Bối, A Điển vẫn không hiểu. Hai người bọn họ hoàn toàn không cùng suy nghĩ, không hiểu được đến tột cùng đối phương nghĩ gì

– “Sao nhi đều là người ngoài hành tinh”. Bối Bối gật đầu giảng giải. Sao nhi là cách xưng hô một số người tự kỉ. Tiểu Vương Tử cũng là người ngoài hành tinh, như bọn họ

A Điển xoa xoa đầu Bối Bối, nhưng phát hiện cậu vẫn né tránh

– “Không thích tôi chạm vào cậu?”. A Điển hỏi

– “Đáng ghét”. Bối Bối trung thực gật đầu

– “Được rồi, tôi không miễn cưỡng cậu”. Dù sao trong khoảng thời gian ngắn cũng không hiểu chuyện người ngoài hành tinh của Bối Bối là thế nào, A Điển trả sách lại cho Bối Bối, không tử tế xem qua. “Đi thôi, về nhà thôi”

Sau đó, bọn họ lại tiếp tục lộ trình dài 2h đồng hồ, từ bệnh viện về nhà

Đi từ giữa trưa đến giờ, Bối Bối có chút mệt nhọc ngã vào sofa ngủ say, A Điển đắp chăn cho Bối Bối, liền lái xe rời nhà

Hấn muốn tổng mớ hỗn độn trong đầu ra ngoài, rồi tùy tiện tìm một kẻ nào đó cùng nhau qua đêm. Gạt bỏ ai thương tích lũy trong lòng

Nếu không hấn sẽ bị những tích mịch này bức điên

3h sáng, bóng đêm dày đặc xâm chiếm thành phố, gió thổi nhẹ khoan khoái trong đêm hè, chỉ có sức nóng thật mạnh vẫn làm người ta không cách nào hô hấp

A Điển mở cửa nhà, hấn say túy lúy ngã xuống sàn, trợn mắt nhìn một mảnh tối đen, chất cồn quá nhiều, hấn căn bản không thể đứng dậy mở đèn

– “Đáng chết.....”. A Diễm nguyên rủa

– “Đáng chết.....”. Trên người hần đều là hương vị của nam nhân qua đường xa lạ

Nam nhân tuần lĩnh một thân tây trang ở quán bar nói mình vừa tan tằm, chia ra một danh tiếp luật sư, sau đó..... Sau đó.....

Toàn thân hần đều là mùi nước hoa sang trọng của nam nhân kia

– “Bối Bối!”. A Diễm vô lực gọi to. “Bối Bối! Thắp đèn! Thắp đèn!”. Hần chịu không được không gian hắc ám BẠN đang ?

Trong góc phòng, có thân ảnh vốn không nhúc nhích, chuyển động

Hần tập trung nhìn vào, phát giác đó đúng là Bối Bối. A Diễm bị dọa nhảy dựng

Bối Bối đến trước mặt A Diễm, do dự hồi lâu, mới vươn hai tay, kéo A Diễm đến sofa

– “Đèn, thắp đèn lên..... Không, là bật lên.....”. A Diễm say mờ mịt, đến nói cũng không rõ nghĩa

Chính là Bối Bối chỉ đứng cạnh A Diễm, nhìn hần

– “Thắp đèn! Thắp đèn! Thế giới đều đen tối, nhà đèn ngừng cung cấp điện sao?”. A Diễm rống lên

– “Hồi quá!”. Bối Bối bịt mũi. Cậu cảm thấy trên người A Diễm có nhiều hương vị, làm cậu không ngửi được mùi nguyên bản, thế là cậu từng bước lùi về sau, bảo trì khoảng cách với A Diễm

– “Đèn—Đèn—“. Tiếng rống dần yếu đi, A Diễm bắt đầu rên rỉ

Bối Bối đứng trong bóng đêm, nhìn kĩ A Diễm. Nam nhân có nhiều biểu tình kì quái này, hiện giờ lại có diện mạo khác, Bối Bối cố gắng giải nghĩa biểu tình trên khuôn mặt A Diễm lúc này, nhưng năng lực cậu hữu hạn, nên không cách nào chân chính giải nghĩa hợp lí

Bao quanh A Diễm, là vẻ tịch mịch cô liêu

– “Đèn! Mẹ nó! Hồn trưởng cậu mau mở đèn! Mở đèn cho tôi—“. Nghỉ ngơi một hồi, A Diễm lại bắt đầu rống

Bối Bối suy nghĩ một hồi, vẫn không cách nào hiểu được tại sao A Diễm bực bội đến vậy. “Bối Bối! Bối Bối! Mở đèn cho tôi!”. A Diễm lại bắt đầu hô loạn

Bối Bối ôn tồn đến bên A Diễm, cậu nghĩ A Diễm từng vẽ con dê cho cậu, nên A Diễm đáng để cậu tin tưởng, sau vài ngày ở chung, cậu phát giác mình có thể đến gần A Diễm một ít

Tay A Diễm khua loạn xạ trong không trung, lúc Bối Bối đến gần, liền giữ lấy tay Bối Bối

– “Tôi cho cậu biết”. A Diễm hung hăng kéo Bối Bối xuống, trọng tâm Bối Bối không vững liền ngã xuống, đầu gối đập vào bàn

Bối Bối nhíu mày, cậu phi thường đau

– “Tôi cho cậu biết”. A Diễm bò lên, tìm Bối Bối trong bóng đêm, nhưng ánh mắt hần cuối cùng dừng lại trên bàn

A Diễm kéo chiếc bàn, hần nghĩ đó là Bối Bối. Thế là A Diễm dùng vẻ mặt hung ác như khi thẩm vấn phạm nhân, gần từng tiếng: “Tôi ghét nhất nhà không mở đèn, nếu cậu ở nhà, trước khi tôi về đều mở hết đèn lên, biết không?”

A Diễm vẫn say mờ mịt, căn bản hần không biết mình đang làm gì. Tình tự chán ghét hắc ám của hần lại tuôn trào

– “Không biết”. Bối Bối chau mày trả lời. Đầu gối đập vào bàn rất đau, một tay cậu không bị A Diễm nắm, vẫn xoa xoa đầu gối

– “Không biết”. A Diễm rống lên. “Chuyện này học sinh lớp 3 cũng biết làm, cậu lại nói không biết với tôi, cậu bị ngốc à?”

- “Không biết mở điện”. Bối Bối cố gắng diễn giải ý tứ của mình
- “Phải a, cậu mắc chứng tự kỉ....”. A Diễn đột nhiên nhớ ra. “Kéo tôi đứng lên”

Nhưng Bối Bối vẫn không nhúc nhích

- “Nhanh lên!”. A Diễn lại rống, cố gắng giữ lấy thành bàn. Nhưng lại phát giác sự tình có chút không thích hợp, la to, “Cậu mặc áo giáp 50kg? Vai mất thăng bằng, chân cũng không nhúc nhích, người còn cứng hơn bàn nhà tôi!”. A Diễn chỉ chỉ chiếc bàn, nghĩ đó là Bối Bối

Bối Bối cảm thấy A Diễn thực sự đang muốn tranh cãi, cậu muốn bịt tai lại, nhưng hiện tại chỉ rảnh một tay, nên không làm sao được. Thế là cậu vươn tay còn lại kéo A Diễn

Một ngày này, những tiếp xúc cơ thể như vậy không làm cậu chán ghét, cậu dùng sức kéo A Diễn lên

A Diễn đứng lên, lại tựa cả người vào Bối Bối

- “Hồi quá”. Bối Bối kêu lên
 - “Công tắc điện ở đằng kia”. A Diễn chỉ bên cạnh giường. “Dìu tôi đến đó”
- Bối Bối cố hết sức ôm A Diễn say không biết trời đất gì, nhấn nạy chịu đựng khoảng cách mỏng manh một lớp áo giữa hai người, mang A Diễn đến gần tường
- “Này, này, này, này”. A Diễn mở tất cả đèn trong phòng. “Trước khi tôi về đến nhà, muốn mở đèn, là ấn thế nào biết không? Làm như thế này!”. A Diễn nhấn công tắc, ba ba vài tiếng, thấp sáng tất cả đèn
 - “Này, này, này”. Bối Bối gật đầu, ghi nhớ những điều A Diễn vừa chỉ
 - “Mỗi lần!”. A Diễn hô lên, “Mỗi lần chỉ cần tôi về nhà, liền thấp sáng toàn bộ”
 - “Thấp sáng”. Bối Bối gật đầu lần nữa

- “Hảo, bây giờ buồn ngủ rồi! Đã khuya, ngày mai.... Ngày mai còn đi làm....”. A Diễn co quắp toàn thân trên người Bối Bối

Sức nặng như thế đột nhiên ập lên người làm Bối Bối thập phần mệt nhọc, rốt cuộc không thể nhấn nạy được nữa, Bối Bối liền buông tay A Diễn ra, lui về sau một bước dài

A Diễn không nơi nương tựa, cứ thế mà ngã xuống đất, mà khóa đầu đáng thương của hắn dưới tác động của trọng lực nên nện thẳng xuống sàn

- “Gõ—“. Âm thanh khô khốc vang lên trong đêm tịch mịch
- “Đau muốn chết, cậu rốt cuộc đang làm gì?”. Con đau kịch liệt tập kích, A Diễn ôm đầu, cuộn thành đoàn trên sàn nhà lạnh lẽo. Hắn không ngừng nguyên rửa, tuôn ra mọi từ chửi thề mình biết

Tại Bối Bối căng lên, thanh âm quá ồn ã cậu không thể tiếp nhận. Cuối cùng không còn cách nào khác, Bối Bối trốn vào phòng, giữ chặt cửa đến khi A Diễn mệt mỏi, im miệng mới thôi

Khi cậu quay lại phòng khách, đã là nửa giờ sau. Bối Bối đến bên A Diễn, phát giác miệng hắn vẫn còn mấp máy, nhưng đã là thì thào lầm bầm

- “Lạnh quá....”. Sàn nhà lạnh băng hút đi mọi độ ấm trên người A Diễn, hắn như em cá nhỏ vùng vẫy trên sàn
- Bối Bối chậm rãi bước đến gần, bắt lấy tay A Diễn, kéo hắn đang nằm trên sàn vào phòng, sau đó ném hắn lên giường
- “Lạnh quá....”. A Diễn lại nói

Bối Bối nghĩ nghĩ, sau đó học theo động tác trước kia của Xảo Xảo, cậu nhấc một góc chăn lên, thì thầm với A Diễn “Ngủ ngon”. A Diễn động đậy một chút, thì thào: “Hôm nay làm đến đây thôi..... Mọi người giải tán về nhà cố gắng tiếp tục điều tra vụ án....”

Bối Bối ngồi bên mép giường nhìn A Diễm một hồi, phát giác miệng A Diễm vẫn không ngừng mấp máy, không ngừng tự thì thầm. Từ khi vào nhà đến giờ, hần chưa ngừng nói

Nhìn chăm chú một hồi, cũng có chút mệt nhọc, thế là cậu leo lên giường đôi của A Diễm, nằm ngay ngắn trên gối, nhắm mắt lại, cũng nói theo: “Ngủ ngon”

Nhưng khi cậu muốn ngủ, đột nhiên A Diễm trở mình, một tay đặt trên người cậu, ôm lấy cậu

Cậu nghiêng đầu, phát hiện hai má A Diễm rất gần mình, A Diễm vẫn thì thầm phát ra âm thanh kì quái

– “Nặng!”. Cậu bắt đầu vùng vẫy, muốn thoát khỏi A Diễm. A Diễm ôm cậu chặt như vậy, cậu không thể ngủ được

Dần dà, động tác Bối Bối quá mạnh, A Diễm bị đánh thức mở bừng mắt

– “Sao cậu lại ở trong này?”. A Diễm mờ mờ nhìn người ngủ cạnh mình, cảm thấy không biết vì sao

A Diễm lại tăng thêm lực đạo trên cánh tay đang ôm Bối Bối, áp chế Bối Bối. “Cậu không phải đang ở bệnh viện sao?”. A Diễm hỏi

Bối Bối không động được, cũng không hiểu A Diễm đang nói gì

– “Tại sao cậu ở trên giường tôi? Cậu không biết tôi thực thích cậu sao?”. Đôi mắt A Diễm mờ mờ hiện lên mặt nghi hoặc thật sâu

Bối Bối cố gắng vùng vẫy, nhưng A Diễm liền dùng toàn thân chế trụ. Hơn nữa hôm nay cậu phải đợi có người về ngủ cùng, nên cứng rắn đợi đến 3h sáng, bây giờ cả người mệt mỏi không sức phản kháng

A Diễm ngậy người lúc lâu, chậm rãi, hướng môi đến miệng Bối Bối, mở khớp hàm đang khép chặt của Bối Bối, ôn nhu mà thông thả khằng cắn lưỡi cậu

Bối Bối không động đậy

Ba phút sau, A Diễm mất đi ý thức, ngã vào người Bối Bối mà ngủ

– “Hồi quá!”. Bối Bối chau chau mày

Lúc A Diễm đem đầu lưỡi tiến vào miệng, cậu tuyệt không dám động, hương vị trên người A Diễm thật làm người ta khó chịu, cậu chỉ có thể cứng ngắt không nhúc nhích nín thở

Sau đó, Bối Bối chậm rãi đẩy A Diễm sang bên cạnh, bịt mũi mình

– “Hưng Hoàng.... Tôi thích cậu.....”. Sau đó, A Diễm lại ngủ

Bối Bối nhăn mày

Tay A Diễm tự động tìm hơi ấm, lần nữa quăn trên người Bối Bối. “Hôi hôi hôi hôi hôi!”. Bối Bối nghĩ mình sẽ mau tắt thở

– “Thích cậu.....”. A Diễm thì thầm

4. Chương 4

– “Sáu giờ”. Lại là thanh âm vững vàng ôn nhu không dứt. Giọng nói tuy khô khan vẫn làm người ta thực thoải mái

A Diễm chậm rãi mở mắt, thấy Bối Bối ngồi xổm bên giường

Hần nhìn Bối Bối, Bối Bối cũng đang nhìn hần. Nhưng dù thanh âm Bối Bối dễ nghe đến đâu, A Diễm vẫn là phùng mang trợn mắt

Mày hấn chau không thể sâu hơn, mắt híp thành sợi tơ nhỏ, đôi môi tái nhợt khô khốc, say rượu làm đầu hấn thập phần khổ sở

– “Ách xì-“. A Điển hắt xì, nước bọt không cẩn thận văng lên mặt Bối Bối

– “Sáu giờ!”. Bối Bối chạy đi tìm khăn giấy lau mặt, khi trở về vẫn lú lo hết anh vũ học nói: “Sáu giờ!”

– “Ai bảo sáu giờ?”. A Điển lắc lắc đầu đau nhức, toàn thân hấn rã rời, tùy tiện trở mình cũng đã là quá với hấn. Cả người cao thấp đều rất không thoải mái

Bối Bối chỉ đồng hồ báo thức trên đầu giường A Điển. “Sáu giờ”

A Điển khó nhọc vươn tay đến đầu giường, thông thả cảm đồng hồ, sau đó chỉnh lùi giờ đến 1h sáng

– “Bây giờ mới 1h sáng, ngủ ngon, đi ngủ tiếp đi”. Thả đồng hồ xuống, A Điển trùm chăn bông kín đầu, vù vù ngủ. Hôm nay hấn say rượu, đầu đau như búa bổ, lại giống có chút cảm mạo. Cả người không thoải mái nên hấn không có thời gian ngó ngang đến tiểu tử này

A Điển ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh

Lúc A Điển phóng mắt ra phòng khách, phát giác trên bàn có một nửa cá chiên bột tiện lợi: “Sao lại lợi hại vậy, chạy đến cửa hàng tiện lợi mua thức ăn nhanh”. Đương lúc A Điển kinh ngạc không ngờ Bối Bối thông minh đến vậy, đột nhiên trong bếp truyền ra một trận tiếng nôn

Một tiếng lại một tiếng, làm A Điển buồn nôn theo

A Điển kì quái, liền cầm bao bì lên xem, phát hiện thức ăn đã thiu nhớt, sau đó hấn lại nhìn ngày sản xuất

– “Mẹ ơi-“. A Điển bị dọa nhảy dựng, đây không phải thức ăn ba ngày trước hấn mua cho Bối Bối sao? “Trời của tôi ơi-“. A Điển chạy đến bếp, phát hiện Bối Bối đang không ngừng nôn vào bồn rửa bát

Bối Bối nôn rất nhiều, quần áo đều vấy bẩn, cũng làm cả gian bếp nhuốm đầy vị chua

– “Cậu vừa phải thôi, sao mà thức ăn hỏng cũng ăn được, như vậy có thể ngộ độc chết người!”. A Điển vội vàng đến bồn rửa bát đỡ Bối Bối. Đương lúc hấn phát hiện dị vị trên người Bối Bối, chính mình cũng bắt đầu nôn

A Điển dìu Bối Bối đến phòng tắm

Hấn đưa Bối Bối vào bồn, mở nước nóng, để dòng nước mạnh mẽ tẩy trừ ô uế trên người Bối Bối. Sau đó hấn lại chạy ra phòng khách gọi điện công ty vệ sinh, phiên họ cử một người đến dọn dẹp căn bếp. Tiếp theo liền vào phòng tắm

Bối Bối bò ra khỏi bồn, nước rất nóng, cậu thập phần khó chịu

– “Tôi yêu cầu cậu khử trùng sạch sẽ trước hẵng ra”. A Điển mở cửa phòng tắm. Yêu, căn phòng này là nơi hấn chăm chút nhất, người này lại tiếp tục nôn đến bẩn cả phòng, hấn sẽ đau lòng

A Điển đặt Bối Bối vào bồn tắm trở lại, ấn vòi hoa sen vào tay cậu. “Tự tắm đi, tắm sạch lại đi ra”. A Điển đóng cửa thủy tinh gian phòng tắm, đứng bên ngoài đợi Bối Bối

Nhưng ba giây sau, Bối Bối lại thả vòi vào bồn

– “Muốn làm cái quỷ gì?”. A Điển rên rỉ một tiếng, mở cửa kiếng

Hấn nhìn Bối Bối, Bối Bối cũng nhìn hấn, hấn giận vô cùng, lại bắt đầu rống lên: “Không phải đến tắm rửa cậu cũng không biết làm đi!”

Bối Bối vẫn nhìn hấn, không có quá nhiều tình tự thuần thực một đại nam hài nên có

A Điển ghen hợm, thật chịu không nổi. “Mẹ nó”. Hấn nhớ từ khi Bối Bối đến đây, ba ngày rồi cậu chưa tắm qua một lần

A Điển vò đầu, sau đó xối nước cho Bối Bối, nhưng Bối Bối hệt như tôm luộc, nhảy khỏi bồn tắm, không ngừng lui vào góc tường

– “Cái gì?”. A Diễm một mặt nhắm nhúm hỏi

– “Không cần nước nóng!”. Bối Bối nói rõ

– “VẬY CẬU TẮM NƯỚC LẠNH CŨNG ĐƯỢC”. A Diễm giảm nhiệt độ nước

Nhưng khi nước lạnh phun lên người Bối Bối, Bối Bối lập tức bước đến, ngã vào người A Diễm, A Diễm vô ý bị tựa vào, hai người liền như thế ngã xuống sàn

– “Mẹ nó–“. A Diễm rống. “CẬU RỒT CUỘC MUỐN GÌ?”

Bối Bối lồm cồm bò dậy, cấp bách giẫm lên A Diễm, cậu mở cửa phòng tắm chạy ra ngoài, mặc A Diễm đang ngã ra sàn, tay cầm vòi hoa sen không ngừng xối nước vào mình

– “Quay lại cho tôi!”. A Diễm quát, hấn đầu đón nằm trên sàn phòng tắm, hơn nữa bả vai cùng bụng bị Bối Bối giẫm lên đau không chịu được

Hấn giận to, bò dậy, đi ra ngoài, tìm được Bối Bối đang nằm trên giường, bắt lấy cánh tay Bối Bối để chế trụ cậu, hấn mới tha tha cậu về phòng tắm. Sau đó áp đảo Bối Bối vào bồn tắm, giải khai quần áo cậu

Bất quá lần này A Diễm khôn ra, hấn mở nước âm ỉ để không kích thích Bối Bối

Dù Bối Bối vẫn vùng vẫy, nhưng A Diễm lại áp toàn thân lên người Bối Bối, tính toán liều mạng với cậu

– “CẬU THỐI MUỐN CHẾT”. A Diễm hòa xà bông tắm vào nước, tuyệt không nhả nhận chà xát toàn thân Bối Bối

Hai người vùng vẫy kịch liệt trong bồn nước ấm, mặt nước nổi lên một màn bọt biển trắng, quần áo Bối Bối, đồ ngoài cùng quần con-bị A Diễm lôi lên mặt nước, vất xuống sàn

Hai người trình diễn mọi chiêu thức, Bối Bối hét, A Diễm rống, phòng tắm bị loạt thanh âm cực đại làm đến nguy

– “Anh thối hơn tôi”. Bối Bối vung tay, vừa vặn trúng cầm A Diễm

– “CẬU DÁM TẬP CẢNH!”. A Diễm trừng mắt, đầu gối hấn vững vàng giữa hai chân Bối Bối trong nước, tay giữ chặt vai Bối Bối. “Tôi xem cậu còn làm được gì!”

A Diễm chế trụ toàn thân Bối Bối, tay cầm bông tắm bắt đầu chà sát cho cậu

Bối Bối chịu không được, lại hét lên. Cậu đột ngột đứng lên, đầu tông vào ngực A Diễm, cả thân dưới ngọ nguậy vòng quanh A Diễm. A Diễm không phản ứng kịp, kêu lên vài tiếng rồi ngã xuống uống vài ngụm nước xà bông

– “Không cần, không cần”. Bối Bối hô to

– “Dám đánh tôi, cậu không biết ở sở cảnh sát, tôi là nhân viên điều tra tội phạm số 1 phải không?”. Tay A Diễm sờ soạng quanh thân Bối Bối, chọn điểm trí mạng trên người Bối Bối mà ra tay tàn nhẫn, tra tấn Bối Bối muốn sống cũng phải chết

Vùng vẫy kịch liệt làm nước xà bông dính vào mắt Bối Bối, Bối Bối vội vã che mắt, nhưng cơn đau vẫn tập kích. “Đau quá!”. Mặt Bối Bối nhăn thành đoàn

Lúc này A Diễm mới dừng động tác. “Đáng đời!”. Hấn nói

Bối Bối bỏ tay đang dụi mắt ra, muốn làm dịu cơn đau khó chịu, nhưng ngược lại hai mắt ngày càng đau

– “Bỏ tay ra”. A Diễm chụp lấy tay Bối Bối, mở vòi hoa sen, một tay chậm rãi mở mắt Bối Bối. “Đừng động, tôi giúp cậu rửa mắt. Cậu mà động, mù tôi không chịu trách nhiệm!”

Náo loạn một hồi, phòng tắm trở nên yên tĩnh. Thanh âm A Diễm không kịch liệt như vừa rồi, hấn vững vàng ôn nhu nhẹ giọng hệt như dỗ dành tiểu hài tử

Bối Bối vì những phản ứng kịch liệt vừa qua mà hơi mệt mỏi, đầu cầu tựa vào thành bồn tắm, ngoan ngoan để A Diễm rửa sạch xà bông trong mắt

Bồn tắm ẩm áp, màn bọt biển trắng xóa vây lấy hai người

A Điển rất nhẹ nhàng, bàn tay hần nâng má Bối Bối, thái độ quá nâng niu làm không khí nổi một hơi mờ ám

Đầu gối A Điển vẫn chen vào giữa hai chân Bối Bối, hai người tịnh không nghĩ có gì không đúng, thẳng đến khi A Điển rửa sạch mặt Bối Bối, thân hần di động khiến vùng da khô ráp trên đầu gối chạm vào Bối Bối. Hơn nữa những kích thích vừa rồi cùng những tiếp xúc thân mật này, làm phân thân Bối Bối biến hóa

Bối Bối chau mày, cảm thấy thân mình tê dại

– “Được rồi”. A Điển cảm vùi hoa sen thả vào bồn. “Còn đau không?”

Bối Bối chu miệng, chau chau mày

Sau đó A Điển cũng cảm giác được đầu gối mình chạm vào thân Bối Bối, tiểu đồng tây trở nên cứng rắn

A Điển lạnh sống lưng. Người này là như vậy sao, một va chạm thoáng qua liền mẫn cảm đến độ sinh lý phản ứng

A Điển có chút ngượng ngùng, dù cả hai giống nhau, dù tình huống hiện tại không có gì quá đáng, nhưng tình cảnh này bày ra trước mắt kẻ thích nam nhân hơn nữ nhân như hần, hần không thể thản nhiên đối mặt

Bối Bối cũng không quen cảm giác này, cậu ảo não ngồi trong bồn tắm không biết làm thế nào cho phải

– “Cậu không biết làm thế nào đi...”. A Điển nhỏ giọng hỏi

Bối Bối cúi đầu, không nói gì

A Điển bất động một hồi, đi không được, không đi cũng không xong. Bộ dạng Bối Bối bây giờ có vẻ cậu không tìm hiểu những kiến thức giới tính, tình huống đột ngột như thế nhất định làm khó Bối Bối

A Điển do dự hồi lâu, nhìn Bối Bối vẫn không ngẩng đầu, hần bỏ cuộc ai thán: “Quên đi, gặp cậu xem như tôi đáng sống, cảnh sát lại đi làm vú em, vú em thì phải đổ nước tiểu, việc này cũng không là gì”. A Điển nhận mệnh đưa tay vào trong nước, đặt ở đầu gối Bối Bối

– “Tôi cảnh cáo cậu, dù tôi làm gì, cậu cũng không được động đây, biết không?”. A Điển đinh ninh. “Tôi không phải muốn đánh cậu hay làm gì cậu, việc tôi sắp làm, là giúp cậu giải quyết những khổ sở không chịu được”

Bối Bối vẫn không nói gì, hai mắt nhìn chăm chăm lớp bọt biển trắng

– “Được rồi, cậu nhẫn nại một chút”. Bàn tay A Điển trên đầu gối cậu chậm rãi đi vào. “Thấy không thoải mái thì nói, một giây sẽ xong ngay”. Hần giữ lấy phân thân Bối Bối trong nước

Bối Bối bối rối ngẩng đầu kinh ngạc nhìn A Điển. Tay cậu đặt ở ngực A Điển, không rõ hần đang làm gì

– “Nhẫn nại một chút, sẽ qua rất nhanh”. A Điển không có biện pháp nhìn thẳng mắt Bối Bối, hần cúi đầu

Trong làn nước, tay A Điển bắt đầu chậm rãi lướt động, toàn thân Bối Bối run rẩy, nhưng động tác A Điển vô vàn ôn nhu làm cậu tê dại, Bối Bối nặng nhọc thở, không còn sức kháng cự A Điển

Bối Bối cảm giác tay A Điển chậm rãi nhịp nhàng di động nơi phân thân mẫn cảm, cậu có thể cảm giác A Điển hoàn toàn không ác ý, hoàn toàn chỉ là muốn giúp cậu

Bối Bối thật chịu không được cảm giác như vậy, cậu nổi gai ốc, thấp mắt, liên tục hỏn hển. Tay cậu chặt chẽ dán trên ngực A Điển, cảm giác nhịp tim A Điển, cũng kích động khẩn trương như tâm trạng trong ngực cậu bây giờ

Nhưng vài phút trôi qua, sự tỉnh không kết thúc đơn giản như lời A Điển. Hết thấy cảm giác của cậu vẫn cương liệt mà nhanh chóng cứng lên, tịnh không có dấu hiệu đình chỉ

A Điển cũng nóng nảy, hần đẩy nhanh động tác trong nước

– “Không được, không được!”. Bối Bối thở dốc, cảm giác choáng váng mà hưng phấn tràn ngập từng tế bào, trước mắt cậu một mảnh tối đen, tai ong lên

Cuối cùng, một dòng nước ấm thoát ra, A Diển cảm thấy phân thân Bối Bối trong tay mình chậm rãi dịu lại, dần dà, Bối Bối cũng khôi phục hô hấp vững vàng

Chính là tâm trạng hai người họ vẫn khấn trương như vậy, hồi âm tựa hồ lắng đọng trong phòng tắm thật lâu, thanh âm thật lớn thật lớn

A Diển cúi đầu, má nóng dấy

Hắn sống hai mươi sáu năm, vẫn là lần đầu tiên làm vậy. Mặc dù sống sót qua tràng khôi hài này, bất quá một câu “Không nên không nên” kia của Bối Bối liền như thế hăm sâu trong não hắn, làm hắn có điểm thất lễ

Nước sắp nguội. Hắn nâng Bối Bối dậy, cầm bông tắm chà chà trên người Bối Bối, lấy khăn tắm lớn lau khô Bối Bối, liền kéo Bối Bối ra ngoài

– “Quần áo đến tủ tôi lấy”. Hắn nói, rồi sau đó đóng cửa phòng tắm, thuận tiện tắm rửa cho mình

Trong khi tắm, hắn càng không ngừng tự thuyết phục, tự thôi miên mình, vừa rồi hết thấy là hảo tâm làm việc tốt, hắn hoàn toàn không lợi dụng thời cơ chiếm tiện nghi của Bối Bối

Chính là khi nhớ đến Bối Bối thở dốc bên tai hắn: “Không nên không nên!”. Hai tai hắn lại hồng lên, tay đang cầm bông tắm cũng trở về cảm xúc vừa rồi

– “Mẹ nó–“. A Diển đang tắm rửa. “Một kẻ không biết gì, lại đáng yêu như vậy thực làm người ta xúc động”. Nhưng nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, không để nước chảy thành sông thuận tiện ăn luôn phiền Bối Bối nộn nộn kia, A Diển cảm thấy định lực của mình rất lớn

Bất quá cuộc sống này kéo dài bao lâu? Bối Bối tổng không thể ở lại nơi này cùng hắn

Huống hồ, hiện thời tâm tình hắn hư vô đến nguy, trạng thái cực độ không ổn định như vậy, hắn không chắc mỗi lần đều khắc chế được thú tính của mình

– “Vẫn là đến các trung tâm công ích cộng đồng đi”. A Diển nghĩ ra ý tưởng, hy vọng có thể tìm được người chiếu cố thỏa đáng Bối Bối

Người địa cầu và người ngoài hành tinh sống cùng nhau lúc nào cũng nảy sinh mâu thuẫn, A Diển biết khi mình bắt đầu đi làm trở lại, tuyệt đối không có thời gian và sức lực chiếu cố tốt Bối Bối, nghĩ cho Bối Bối, hắn phải thay cậu tìm một nơi nương thân đáng hoàng

Mà hắn, sẽ thường xuyên đến thăm Bối Bối

Hắn thủy chung vẫn có một phần trách nhiệm. Tắm tấp xong, A Diển ra khỏi phòng tắm, hắn vào phòng ngủ tìm khăn mặt tùy tiện lau nước trên người, sau đó chọn một bộ đồ ngủ thoải mái mặc vào

Lúc hắn đang mặc quần thì từ lầu dưới truyền đến một ít thanh âm. Có tiếng bước chân lên cầu thang

Đột nhiên, trong phòng khách truyền đến tiếng hô kinh thiên động địa. “A nương uy–“

A Diển bị dọa, nhanh chóng mặc quần chạy ra ngoài, nhìn xem chuyện gì xảy ra

– “Ai ưu-lý ki liệt vậy tử hệ an sao long vô di sa –“. (Ai nha, đứa nhỏ này thế nào lại không mặc quần áo). A Diển nhìn thấy nhân viên Âu Tam Tang của công ty vệ sinh đang cúi đầu, hô to, mà Bối Bối trắng trợn đứng trước mặt hắn, tai cũng hồng lên

Cầm A Diển suýt rớt xuống đất

– “Tề tiên sinh–rốt cuộc là thế nào–người giúp việc của ngài–“

Bối Bối xoay người, ngại thanh âm Âu Tam Tang rất âm ỉ, liền kéo A Diển sát vào người, đi vào phòng ngủ

A Diển nhìn tiểu mông trơn láng của Bối Bối đong đưa trên đường, rên rỉ thống khổ một tiếng. Người này thể nhưng trần như nhộng đi lại trong phòng khách, khó trách Âu Tam Tang lớn tiếng thất thanh như vậy

A Diển nhặt khăn tắm của Bối Bối giao cho Âu Tam Tang

– “Ngại quá, đứa bé kia có chút bệnh, nên hay đùa vậy thôi”. A Diển không nói khác được

Âu Tam Tang nhìn thân ảnh biến mất giữa phòng khách, lo lắng chau mày: “Viên tử, lý ái xí di sa rồi — hắc mỗi tái quả ki —” (Đứa nhỏ, người mặc quần áo rồi quay trở ra cũng được)

Muộn một chút, Âu Tam Tang đi rồi, Bối Bối cầm cuốn sách ‘Tiểu Vương Tử’ ngồi xem trên sô pha phòng khách, A Điển cũng đi đến sô pha, cầm cuốn sách về chứng tự kỉ vừa mua vài hôm trước. Hắn trở lại phòng mình, đặt sách ở đầu giường, nghĩ thầm, đêm nay trước khi đi ngủ sẽ xem qua

Phòng ốc được dọn dẹp sạch sẽ tinh khiết không một hạt bụi, ba tầng lầu trắng này nếu đều bật đèn, sẽ làm người khác chói mắt

Ngôi nhà này là quà của cha hắn, cha biết hắn làm nhân viên cảnh sát thì đến chết cũng không mua nổi một căn nhà, thế là cho hắn nơi này, cộng thêm tiền thuê kiến trúc sư nước ngoài về trang trí

Tìm bao thuốc mới biết thuốc lá không còn một điếu. A Điển cầm chìa khóa ra cửa, muốn đến cửa hàng tiện lợi mua bao thuốc. Hắn mở cửa, Bối Bối vốn đang chăm chú đọc sách đột nhiên dờ mắt, đôi mắt kia mở to không chớp nhìn hắn

– “Tôi đi mua thuốc, cậu ngoan ngoãn đợi ở đây, không cần chạy loạn”. A Điển ra khỏi cửa, Bối Bối không nói lời nào

Xuống lầu mua vài thứ linh tinh, lúc A Điển còn đang ở ngoài, trời đã sắp tối sầm. Trước kia một mình sống ở đây, tan tầm hắn cùng nhóm đồng nghiệp Hưng Hoàng đi uống rượu đến qua nửa đêm mới về nhà, dù là Tiểu Dương Đào cũng không nói được bọn hắn, có khi hắn bực bội, sẽ mang Dương Đào cùng đi chuốc rượu nàng đến túy lúy

Cảm giác đơn độc, chính là khi người ta về nhà, cả ngôi nhà trống trơn hắc ám không người đợi cửa. Rồi cuộc vui, người ta về đến nhà, thấy tất cả đèn đều tắt, mới đột nhiên phát giác mình cô độc đến đâu

Mà nhân viên cửa hàng tiện lợi thanh toán rất lâu, đến khi sắc trời tối đen, A Điển mới nhớ mình phải về nhà. Đứng dưới nhà, A Điển theo thói quen ngửa đầu nhìn gian cửa sổ trên lầu hai

Nhưng, thực kì diệu, ánh sáng xuyên qua lớp rèm hắt ra ngoài, cả phòng đều sáng đèn. A Điển mở cửa phòng, thực ngạc nhiên nhìn Bối Bối đang đọc sách

– “Là cậu mở đèn sao?”. Tròng mắt A Điển sắp rớt ra ngoài. Người này không phải ngốc sao? Tại sao lại biết trước khi trời tối phải bật đèn? Quan trọng nhất là, Bối Bối căn bản không hỏi vì sao hắn ghét bóng tối, chỉ im lặng mở đèn làm người ta thực cảm động

Bối Bối vẫn tiếp tục đọc sách

A Điển thấy chum chìa khóa lên bàn, hắn ngồi xổm trước mặt Bối Bối, không thể tin

– “Chưa lần nào tôi về nhà mà đèn đã sáng. Uy, cậu ngẩng đầu nhìn tôi được không? Cậu có biết bây giờ tôi rất cảm động không?”. Người luôn sống cô độc, sẽ không hiểu rõ tư vị hiện thời, cảm giác gian phòng dường như ấm áp hơn, sáng sủa hơn

A Điển thực kích động. Không ngôn từ nào có thể hình dung nội tâm hắn lúc này

Bối Bối im lặng hồi lâu, mới nói: “A Điển ghét về nhà nhưng đèn chưa sáng, tôi ở nhà, tôi muốn mở đèn”. Đó là lời A Điển nói trong cơn say tối qua với cậu. Cậu nhớ rõ lúc đó A Điển rất to tiếng, A Điển ghét tắt đèn. A Điển sợ bóng tối

– “Sao cậu lại biết?”. A Điển chấn kinh, đây là lần đầu tiên Bối Bối gọi tên hắn. A Điển không thể cảm động hơn nữa, lúc này hắn rất muốn ôm Bối Bối, nhưng nghĩ thầm, không biết Bối Bối có phản ứng mà... cho hắn một quyền không, nên từ bỏ ý định

– “Tôi biết”. Bối Bối gật đầu

– “Cậu biết cái gì, tôi là hỏi cậu vì sao lại biết?”. A Điển không hiểu tự bao giờ, hắn đem chuyện không thích bóng tối này nói với người khác. Người nhà hắn cũng chưa từng biết chuyện này

Hắn nhớ, đại khái từ khi bắt đầu theo nghiệp cảnh sát, không ngó ngang đến việc vào làm trong công ty cha

Khi đó hắn rời nhà, dọn đến một gian phòng trọ bắt đầu tự lập. Nói là phòng trọ, kì thật chỉ có thể gọi là nhà kho, gian phòng chật hẹp chỉ có quạt, mùa hè vừa đến, nóng làm người ta phát sốt

Lúc ấy hắn không có thu nhập, lại không chịu nghe lời người lớn, bằng hữu không có lấy một người. Một người sống cam khổ như vậy, thời gian sau lại dẫn đến viêm phổi. Gian nhà kho nóng nung người, phòng lại chưa thanh toán hóa đơn điện, đêm đến, mọi ngọn đèn đều tắt ngấm, mỗi ngày hắn đều sống như vậy, sức khỏe và tinh thần sa sút trầm trọng, từ đó bắt đầu chán ghét bóng tối cực độ

Khi đó, vị cứu tinh của hắn là Hưng Hoàng. Hưng Hoàng thấy lâu ngày hắn chưa đi làm, thế là đi tìm hắn, sau đó khẩn trương đưa hắn vào bệnh viện. Viện phí đều do Hưng Hoàng chi trả giúp hắn, cũng từ đó, hắn bắt đầu thích Hưng Hoàng

Bối Bối lật cuốn sách trong tay, đến một bức họa nhu hòa lại đưa cho A Điển nhìn. A Điển chậm rãi rời khỏi hồi ức, nhìn Bối Bối

– “Hành tinh ánh sáng–Tôi là người thấp sao trời–“

A Điển nghe Bối Bối nói như thế

Trang sách họa một tinh cầu nho nhỏ, trên tinh cầu chỉ có một ngọn đèn và một người thấp đèn. Đó là một đoạn hội thoại ngắn trong Tiểu Vương Tử, nhưng lại giống hình bóng cuộc sống hiện thực của A Điển

Dù không cách nào lí giải mọi suy nghĩ của Bối Bối, nhưng A Điển cũng gương khỏa miệng, thản nhiên cười

Bối Bối không rõ hình ảnh này có ý nghĩa thế nào với A Điển, nhưng ngọn đèn nhỏ kia cũng là số phận hắn. Từ khi rời nhà, đã lâu rồi tâm tình hắn chưa tốt đẹp như bây giờ

– “Tôi là người thấp sao trời–“. Bối Bối nói

Mỗi ngày, một chút lại một chút, bọn họ tìm hiểu nhau, dù vẫn chưa thật gần nhau

Tốc độ chậm như sên, nhưng dù chậm thế nào, mọi chuyện cũng thực hoàn mỹ

Tối hôm nay tâm tình A Điển vui vẻ, hắn rời nhà đến sông bài. A Điển ngại trang thành thường dân, giả trang mình chưa bao giờ là cảnh sát, thả mình thư thái sát phạt nguyên đêm

Dù hừng đông ra về thì không còn đồng nào, nhưng hắn vẫn dùng 100 tệ cuối cùng trong túi mua vài quả trà điệp dẫn, tính toán để Bối Bối ăn sáng

Về đến nhà vừa vặn 6h. Bối Bối còn đang mơ màng trong phòng ngủ tìm người

– “Ở đâu..... Ở đâu...?”. Bối Bối không ngừng hỏi, không ngừng tìm khắp các phòng. Cậu chau mày, không rõ vì sao lại không thấy A Điển

Đèn vẫn sáng, A Điển từ tầng 1 lên phòng khách ở tầng hai, liền trả lời Bối Bối

– “Ở đây”. A Điển hút thuốc, phả một hơi khói lan khắp phòng, rồi mới mang bữa sáng đưa Bối Bối. “Ăn điểm tâm đi, 6h rồi”

Bối Bối bình tĩnh trở lại, nhận lấy túi đồ ăn, lột hết vỏ trứng mới bắt đầu cắn một ngụm

Hút xong điếu thuốc, A Điển ngáp dài, hắn bỏ ví vào ngăn kéo, xoay xoay người đến phòng ngủ. “Tôi muốn ngủ, đừng gọi tôi dậy”

A Điển tùy tiện cởi y phục trên người, ngã ra giường, thức nguyên đêm bài bạc như vậy làm hắn mệt suy sụp, bây giờ ngủ rất ngon. Hắn hi vọng có thể mơ giấc mộng đẹp

Ngay khi hắn oa trong chăn bông, hai mắt nhắm lại chuẩn bị ngủ vùi, điện thoại trong phòng khách đổ chuông

A Điển chau mày. “Bối Bối, bắt máy, cầm điện thoại bắt lên”. Nhưng nói thế nào cũng không thấy Bối Bối phản ứng

A Điển thở dài, lật chăn bông, đến phòng khách tiếp điện thoại

Bối Bối chỉ nhìn hắn

- “Chào buổi sáng, xin hỏi ai vậy?”. Ngờ khí A Diễm không phải quá tốt
- “Tôi, Dương Đào đây”
- “Cô không ngủ mà gọi điện cho tôi làm gì? Cẩn thận tôi giết cô”. A Diễm rống lên
- “Lạc Hoàn tỉnh rồi”. Dương Đào nói bên kia đầu dây
- “A?”. A Diễm nghe không rõ
- “Lạc Hoàn tỉnh rồi, anh mau đến đây”. Dương Đào nhắc lại

5. Chương 5

Là kiện áo sơ mi của lần gặp đầu tiên

A Diễm đứng trước, chặt chẽ nắm tay Bối Bối, Bối Bối vội vàng đi theo A Diễm, mắt nhìn đóa hướng dương đang nở trên cổ áo hần. Ngực Bối Bối trương đến cùng cực, khí tắc nghẹn trong phổi không cách hô hấp

Bối Bối không thích đi xe, vì mỗi ngày trên thế giới này đều có tai nạn xảy ra, ngồi xe nguy hiểm đến tính mạng. Ba mẹ cậu ra đi cũng bởi vậy, nên cậu rất ghét đi xe

Né tránh tiếp xúc cùng người khác, chạm vào người xa lạ làm cậu không được tự nhiên, ánh mắt người xa lạ làm cậu muốn trốn chạy, nhưng nhà A Diễm, là hành tinh ánh sáng. Bối Bối ngoài ý muốn tìm được lòng trung thành chưa từng có trong căn nhà nhỏ xinh đó, cậu là người thấp đèn, mỗi ngày cậu đều có mục đích cuộc sống, cậu hiểu sự hiện hữu của mình là để thấp đèn cho A Diễm

A Diễm mạnh mẽ hò hét, A Diễm là phần tử trên hành tinh ánh sáng, nên A Diễm dắt tay Bối Bối, Bối Bối không phản kháng. Bên cạnh A Diễm, Bối Bối luôn cảm giác an tâm

A Diễm đi quá nhanh, Bối Bối có chút không theo kịp. Một ngách đường, Bối Bối vấp ngã, đập đầu xuống đường

- “Mau đứng lên”. A Diễm vội vã quay lại nâng Bối Bối. Hần nhẹ nhàng vuốt tóc Bối Bối, phỉu bụi trên tóc cậu, “Thế nào lại té ngã như vậy, cậu xem, trầy da rồi”
- “Đi đâu?”. Bối Bối hỏi, cảm giác có chút đau
- “Đến bệnh viện”. A Diễm thổi bụi đất gần miệng vết thương Bối Bối, nắm chặt tay Bối Bối, lại vội vã đi
- “Ba giờ chiều đi thăm A Hoàn”. Bối Bối nghi hoặc.... Bây giờ đã hơn 1h
- “Đúng, bây giờ hơn 1h chiều, chính là A Hoàn tỉnh, hần đã tỉnh”. A Diễm nói

Hai giờ sau, bọn họ bước vào cổng bệnh viện, A Diễm cùng Bối Bối đi thang máy lên tầng lầu bảy, rồi mới phát hiện một đoàn người vây trước cửa phòng bệnh

Cục trưởng cũng đến, sắc mặt mọi người không quá tốt, bác sĩ cùng y tá đi ra, lắc đầu, chính thức tuyên bố cấp cứu vô hiệu

- “Chuyện gì xảy ra?”. A Diễm có dự cảm không tốt

Dương Đào và Hưng Hoàng cũng đến, nàng nói: “Hần vừa tỉnh, hết như người khỏe mạnh bình thường, đồng nghiệp cũng lấy xong lời khai, hần nói mình muốn uống nước, kết quả li nước vừa đến tay, hần đột nhiên gục trên giường”

Dương Đào thuật lại tình hình, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn

- “Đã chết!”. A Diễm cả kinh cứng người

- “Bất quá hần cũng là người tốt, nói mọi việc hết thấy đều ngoài ý muốn, hần không cần thận tự té xuống lầu”. Dương Đào chợt nhớ ra:
- “Hai người sao đến chậm vậy, khi hần còn ý thức, vẫn hỏi em trai mình ở đâu?”
- “Mẹ nó...”. A Điển nguyên rửa, nếu hần kiên quyết lái xe đưa Bối Bối đến đây thì tốt rồi, không chừng Bối Bối còn được gặp mặt anh trai lần cuối
- Dương Đào nói: “Tôi mang cậu ấy vào gặp anh trai mình trước”. Dương Đào vẫy Bối Bối: “Lại đây đi!”
- A Điển buông tay Bối Bối, nhưng Bối Bối liền đứng tại chỗ
- Hai tay Bối Bối giữ chặt giỏ xách, không muốn người khác ngoài A Điển chạm vào cậu
- “Tôi đưa cậu ấy vào được rồi”. A Điển nhìn Dương Đào, lại nhìn nhìn Hưng Hoàng đang bên cạnh nàng
- Hưng Hoàng vỗ vỗ vai A Điển, miễn cưỡng khuyên giải hần: “Cục trưởng đang xem lời khai của Lạc Hoàn, tình hình này có lẽ chúng ta không có việc gì”
- A Điển gật đầu, đưa Bối Bối vào phòng. Hần không quan tâm mình gặp vấn đề gì, mà là Bối Bối mất đi người thân, cậu sẽ thế nào
- Trong phòng bệnh, không khí yên tĩnh, điện tâm đồ nguyên bản luôn dao động cũng hoàn toàn dừng lại. Mọi ống dẫn to nhỏ trên người Lạc Hoàn đều được y tá gỡ ra, gò má hần tái nhợt xám xịt
- “A Hoàn”. Bối Bối nhìn thấy anh trai, lập tức mở giỏ xách cầm tranh cậu vẽ, “Anh xem, vẽ xong rồi. Phải mua cuốn mới”. Tập phác họa của Bối Bối đã hết, cậu lật từng trang từng trang, nghi hoặc lần này anh trai sao lại không mở mắt, khen cậu vẽ rất đẹp
- “A Hoàn?”. Bối Bối vẫy vẫy anh, phát giác anh trai không phản ứng gì, cậu quay đầu nhìn A Điển
- “Cậu có biết tử vong là sao không?”. A Điển hỏi
- “Biết”.
- “A Hoàn đã tử vong”. A Điển cầm tay Bối Bối, ngoài câu nói này, hần không thể nói thêm lời nào khác
- Bối Bối nghe, ba giây sau, đôi mắt đậm nâu bất động nhìn thẳng A Điển
- Ngực A Điển bị cảm giác tội lỗi bủa vây, hần dời tầm mắt, kéo tay Bối Bối, muốn đưa cậu ra khỏi phòng bệnh. “Đi thôi, hần sẽ không tỉnh lại”
- “Anh nói anh ấy tỉnh”. Bối Bối vẫn
- “Hần đã tỉnh. Nhưng đã tử vong”. A Điển nhìn Bối Bối không phản ứng, cảm thấy thống khổ lại khó chịu. Bối Bối luôn không biểu lộ tình tự mình như vậy, nên không ai có thể chạm đến tâm tình Bối Bối, tìm hiểu những tổn thương sâu sắc trong Bối Bối. Hần vuốt tóc cậu
- Y tá cũng đi vào, nàng cầm tấm vải trắng, muốn chuyển giường ra khỏi phòng bệnh, chuẩn bị mang giường bệnh cấp cho người cần
- Bối Bối rút tay mình về, đi đến bên y tá, chưa từ bỏ ý định lay tỉnh anh trai. “A Hoàn, đứng lên, mua sổ ghi chép”. Cuốn tập phác họa cậu đã vẽ đến trang cuối cùng, phải có người mua tập mới, nếu không, cậu không thể vẽ vẽ tiếp
- “A Hoàn, đứng lên”. Bối Bối không ngừng hô to
- “Cậu không phải đã biết tử vong là thế nào sao?”. A Điển vội vàng ôm Bối Bối, không cho Bối Bối chạm vào thi thể Lạc Hoàn
- “Bình tĩnh lại, hần đã chết”
- “Không có, không có!”. Bối Bối hô to
- “Bối Bối, đừng như vậy”

– “Nói dối, anh nói dối”. Bối Bối không ngừng hô to, hô to. Cậu tức tối không nên lời, cậu cảm giác A Diễn lừa mình, A Diễn phản bội lòng tin của cậu, lừa gạt cậu

– “Hắn đã chết, hô hấp của hắn cùng tim đều ngừng rồi”. A Diễn ôm chặt Bối Bối, không cho Bối Bối kích động đã thương bản thân hoặc người khác

Cảnh sát tiến vào phòng bệnh! Bọn họ thấy A Diễn an ủi Bối Bối không được, liền bước vào cùng nhau đưa Bối Bối ra ngoài, để y tá thuận lợi công tác

Người lạ đến gần Bối Bối, Bối Bối càng hét đến lợi hại

– “Buông ra, buông ra”. Bối Bối vùng vẫy, dùng mọi sức bình sinh vùng vẫy. Cậu muốn đánh thức A Hoàn, cậu không muốn A Hoàn tiếp tục ngủ nữa. Nếu A Hoàn vẫn ngủ, sẽ giống như ba ba và mẹ mẹ, bị người khác mang đi hỏa thiêu, rồi biến thành hạt cát xám, vĩnh viễn không thể tỉnh lại, vĩnh viễn không thể nói chuyện cùng cậu

Cậu không cần A Hoàn rời khỏi mình, A Hoàn phải vĩnh viễn ở bên cậu

– “Bối Bối!”. A Diễn rống

Bối Bối vùng vẫy kịch liệt, vài người vây lấy cậu sợ hãi hô to, sau đó thêm nhiều người khác đi vào, mỗi người mỗi người đều muốn tách cậu khỏi A Hoàn

– “Không cần, tôi không cần”. Bối Bối cật lực gào thét. Cậu không rõ vì sao lại thế này, cậu phải ở bên A Hoàn

Một quyền tung thẳng, Bối Bối dùng mọi sức lực nhắm vào mặt viên cảnh sát, viên cảnh sát hét to một tiếng, máu mũi bắt đầu trào ra

Bối Bối lại đá loạn về sau, mạnh mẽ đâm vào ngực A Diễn đang ôm chặt cậu từ sau không buông

A Diễn nhìn đau nói với đồng nghiệp, “Đi ra ngoài, mọi người ra ngoài hết đi”

– “Mình cậu không trị được cậu ta”. Đồng nghiệp khẩn trương nói

– “Tôi có cách của mình, mọi người ra ngoài hết đi”.

Bối Bối vẫn không ngừng gào thét, tựa hồ phải dùng hết khi lực hết lên, hi vọng thanh âm thoát ra truyền vào tai A Hoàn, A Hoàn đang ngủ sẽ tỉnh lại

Bối Bối há miệng, cắn mạnh vào bắp tay A Diễn, cậu không tiết chế lực đạo, hàm răng lâm thật sâu vào cơ tay A Diễn, máu tuôn ra

A Diễn chau mày, đau đến sắp không chịu nổi. Nhưng hắn không động đậy, nói bên tai Bối Bối

– “Đừng quên cậu còn có tôi, tôi luôn bên cậu, tôi sẽ thay A Hoàn chăm sóc cậu, cậu không cần thương tâm”. Hắn cố gắng nói với Bối Bối

A Diễn chặt chẽ tựa vào hông vào Bối Bối, hôn lên tóc cậu. “Còn có tôi đây, cậu không cô độc”. Hắn nhẹ giọng, “Tôi sẽ luôn bên cậu”. Giọng nói ôn nhu dịu dàng như đang dỗ dành tiểu hài tử

Đôi mắt Bối Bối vốn bình ổn đã hồng thấu, không nghe được lời nào vào tai, cậu nhìn sắc mặt A Hoàn tái nhợt, lại nhớ đến lời A Hoàn giải thích khi ba mẹ mất trong một tai nạn xe cộ

Khi đó A Hoàn vừa khóc vừa nói: tử vong chính là một người đột nhiên ngày nào đó không thể nói chuyện cùng cậu, hơi thở yên tĩnh, nụ cười cũng biến mất, bất luận cậu gọi người đó thế nào, họ cũng không trả lời. Sau đó, cậu liền thương tâm rơi lệ

Mắt Bối Bối không ngừng rơi lệ, dù cậu gọi thế nào, A Hoàn cũng không trả lời, vì A Hoàn đã chết

A Hoàn đã chết.

Y tá thừa dịp Bối Bối bất động, lén lút đến gần, nhanh chóng tiêm thuốc an thần vào tay Bối Bối

Bối Bối vì đau mà trấn định tinh thần, cậu lại bắt đầu vùng vẫy

– “Hư–Hư–Không sao”. A Diễm ôm Bối Bối, không cho Bối Bối thừa dịp dả thương người khác

Y tá thừa cơ chạy thật xa

– “Không sao–”. A Diễm nhẹ nhàng đỡ đưa Bối Bối

Qua một hồi, thuốc an thần bắt đầu phát huy tác dụng, hơi thở Bối Bối vốn dồn dập chậm rãi bình ổn, mi mắt chậm chạp rũ xuống, dần dần cũng hé răng không cắn tay A Diễm nữa

Sau đó, Bối Bối co quắp tựa cả vào A Diễm, nặng nề ngủ

A Diễm bế Bối Bối, xuyên qua đám người bao vây bên ngoài, nhờ ý tá tìm giúp một gian phòng bệnh. Đặt Bối Bối lên giường, đắp chăn cho cậu. Hẳn hi vọng có thể Bối Bối ngủ dậy sẽ cảm thấy–cảm thấy tốt hơn, cảm xúc cậu sẽ không hỗn loạn như bây giờ

Bối Bối khấn trương chau mày, A Diễm vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi mày

– “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc cậu”. A Diễm cam đoan

Khi A Diễm rời phòng, đám người liên vây hãm đưa đến gặp Cục trưởng. Bối Bối không còn nguy hiểm, nên cũng không cần người canh chừng cậu, hẳn để cậu đang ngủ say lại

Thi thể Lạc Hoàn được chuyển đi, phòng bệnh lại thành phòng họp dã chiến của cục cảnh sát

Cục Trưởng đang nói chuyện điện thoại trong phòng, ông nói với đối phương: “Tình hình tịnh không loạn như anh nghĩ, là đối tượng công kích trước, A Diễm chỉ tự vệ. Ặn, đúng vậy. Việc này tôi đều đã giải thích rõ ràng. Hơn nữa trong biên bản lời khai, đối tượng cũng nhận mọi trách nhiệm về mình. A Diễm luôn làm việc rất tốt, hiệu suất phá án lại cao, lần này không phải lỗi của cậu ta, nên khi khép lại vụ án là có thể phục chức”

Đầu dây bên kia nói câu cảm ơn

– “Không cần cảm ơn tôi”. Cục trưởng vừa buông điện thoại, A Diễm đã bị gọi vào

Hưng Hoàng cùng Dương Đào cũng theo vào, ba người đứng cách xa cục trưởng, gần như mỗi người đứng một góc tường

– “Đứng xa vậy làm gì? Tôi ăn thịt các người sao?”. Giọng nói cục trưởng uy nghiêm làm người khác không rét mà run

Ba người nhìn nhìn nhau, cuối cùng A Diễm cúi đầu bước lên

– “Án này dù khép lại khi Lạc Hoàn chết, nhưng các cậu chưa hết trách nhiệm, tôi không muốn người ngoài nói mình bao che thuộc cấp, dung túng các cậu ra ngoài gây sự. Dù mọi chứng cứ đều chứng tỏ cái chết của Lạc Hoàn là bất khả kháng, không liên quan các cậu, nhưng thân là cảnh sát, kết quả thế nào thì các cậu vẫn phải chịu trách nhiệm với người nhà Lạc Hoàn”. Ánh mắt Cục trưởng lợi hại nhìn ba người, sau đó dừng trên người A Diễm: “Nhất là cậu, Tề Mậu Diễm. Em trai Lạc Hoàn đang ở nhà cậu, tại sao cậu không nói tôi một tiếng, cũng không báo cáo miệng cho tôi? Đến khi người khác nói cậu đang chăm sóc người em trai tự kỉ của Lạc Hoàn, tôi mới biết chuyện. Cậu không biết chứng tự kỉ cần có bác sĩ trị liệu phải không? Cậu hồ đồ tự ý xử lí mọi việc, nếu di chúc người chết để lại có gì ngoài ý muốn, hình tượng cảnh sát không phải bị cậu phá hoại hết! Còn có, anh trai cậu vừa mới gọi cho tôi hỏi thăm tình hình, tôi cũng không biết nói cậu có điểm gì tốt. Cậu cũng trưởng thành rồi, tôi yêu cầu cậu suy nghĩ kĩ trước khi làm việc gì, không cần lộn xộn đánh tới như ruồi nhặng”. Cục trưởng không ngừng niệm

A Diễm cố nhịn, không để mình trợn trắng mặt trước mặt cục trưởng. Cánh tay hần bị Bối Bối cắn không ngừng tuôn máu. Cục trưởng cũng không để hần đi băng bó vết thương trước, cứ thế trảo hần đến đây nghe phê bình

– “Còn cậu, Hưng Hoàng, trình độ cậu cũng không khác A Diễm lắm, đùa giỡn cũng có mức độ, cảnh sát lại dễ dàng để phạm nhân uy hiếp như vậy, còn cất yết hầu. Cậu sắp kết hôn với Dương Đào, chưa cưới được cô dâu đã như vậy, sau này tôi ăn nói sao với người ngoài”. Cục trưởng chỉ chỉ Hưng Hoàng

Hưng Hoàng cúi đầu

– “Tiếp theo là con, Dương Đào. Thân là con gái ta, ta thật không hiểu con thế nào lại.....”

Cục trưởng bắt đầu cuộc huấn thoại dài 3h đồng hồ, máu vẫn chảy trên tay A Điển, hắn cảm thấy mình bắt đầu chóng mặt vì mất nhiều máu. Thật vất vả đợi đến khi Cục trưởng niệm đến một mẩu mà thả người, hắn gần như uể oải lết khỏi phòng bệnh

– “Trước tiên đi băng bó vết thương đi!”. Hưng Hoàng nói

– “Không sao, không chết được”. A Điển lắc lắc đầu, hắn tin Bối Bối không phải như chó dại, sẽ không có vi khuẩn truyền nhiễm nguy hiểm. “Tôi đi xem Bối Bối thế nào, có việc gì thì báo tôi”

– “Đi thôi, chúng tôi đợi ở đây”. Dương Đào nói

– “Đúng rồi..., Hưng Hoàng xuất viện rồi sao?”. A Điển đột nhiên nhớ ra

– “Hôm qua, bắt quả không báo cậu, chúng tôi nghĩ cậu cần hảo hảo nghỉ ngơi, không phiền cậu”. Hưng Hoàng vỗ vai bạn

– “Úc”. A Điển cười khổ. Xem ra Hưng Hoàng ngày càng xa hắn, từ ‘chúng tôi’ kia là nói về chính Hưng Hoàng và Dương Đào, hắn là người ngoài

A Điển lắc lắc đầu, tiêu sái đến phòng bệnh. Rời khỏi đám đồng nghiệp đang tụ tập

Đột nhiên hắn thập phần cô đơn, hơn nữa còn chua xót. Hắn nghĩ mình thực sự nên đi tìm Bối Bối, bên Bối Bối, hắn không quá bận tâm chuyện Hưng Hoàng và Dương Đào

Bên cạnh Bối Bối, A Điển cảm thấy mình có thêm không gian hô hấp

Mà đó tựa hồ là việc tốt

Khi A Điển đi rồi, cục trưởng nhặt tập sách vẽ lên

– “Ai có thể cho tôi biết đây tốt cùng là chuyện gì?”

Dương Đào chạy đến, “Sao vậy ba?”. Nàng hoang mang nhận tập sách vẽ từ tay cha

Nàng trợn mắt, Hưng Hoàng đang bên cạnh cũng nhìn nhìn, một đám đồng nghiệp cũng vây lại, lật xem tập sách vẽ Bối Bối đánh rơi trước cửa phòng bệnh

Nguyên lai, Lạc Hoàn dù tốt nghiệp đại học mỹ thuật, nhưng khi bọn họ điều tra mới phát hiện, trước kia Lạc Hoàn không nổi bật trong trường, thầy giáo cũng nói dù hắn có tư chất, nhưng hoàn toàn không có khả năng nổi danh

Kết quả điều tra, không ai tin tưởng tài năng của Lạc Hoàn, có thể họa một vài bức phi phàm, đủ để các chuyên gia nghệ thuật đều công nhận đó là tác phẩm nghệ thuật đích thực

A Điển theo vụ án này, khả năng cảm thụ nghệ thuật rất tốt, hắn có thể nhận ra những bức họa kia tốt nhường nào. A Điển đã nói, có thể vẽ nhiều phong cách khác nhau, mà mỗi bức đều rất đáng tiền, chắc chắn người vẽ là thiên tài

Cho nên dù bọn họ phá được án, nhưng trong lòng mọi người đều thấy không ổn

Đột nhiên có người hét to

– “Tôi biết rồi! Người vẽ thực sự là em trai Lạc Hoàn”. Dương Đào cũng hô lên

A Điển đến trước gian phòng Bối Bối đang ngủ, tai hắn vẫn ừ đặc lời mắng ầm ĩ của cục trưởng. Tinh thần hắn hiện tại có chút uể oải, một đêm thức trắng đánh bạc làm hắn mù mờ, bây giờ hắn chỉ muốn gọi Bối Bối dậy, hai người lập tức về nhà ngủ một giấc thật dài

3h trôi qua, đại khái thuốc an thần hết tác dụng, A Điển mở cửa phòng muốn nhìn hình dáng ngáy ngô mới thức giấc của Bối Bối, nhưng, hắn nhìn trái phải quanh phòng bệnh, phát giác Bối Bối không có trên giường

A Điển sờ sờ đồng chân nệm bừa bãi, trong chăn còn hơi ẩm, Bối Bối vừa mới rời giường mà thôi. Nhưng hắn tìm trong phòng vệ sinh, dưới gầm giường, nhìn ngoài cửa sổ, đều không có bóng dáng Bối Bối

– “Chạy đâu rồi?”. A Điển khẩn trương tìm cậu. Mắt hắn hiện không mở nổi, chỉ muốn về nhà vù vù ngủ, nhưng Bối Bối cứ nhiên chuẩn mắt, làm sao tìm được người

Đương lúc hắn chuẩn bị rời phòng bệnh, cửa phòng đột nhiên mở ra, đập vào mũi hắn

– “Mẹ nó”. A Điển đau không thở nổi, nào nùng dùng giọng mũi nguyên rủa, “Thứ không có mắt, không biết trong phòng có người sao?”

– “Tề Mậu Điển!”. Cục Trưởng quát

A Điển ngẩng đầu, lúc này mới biết người mở cửa là cục trưởng. Hắn nhảy dựng: “Úc, sếp, sao lại là sếp?”

Đám đồng nghiệp đứng sau cục trưởng

– “Bối Bối đâu?”. Cục trưởng hỏi

– “Không biết. Vừa vào phòng tôi đã không thấy cậu ấy đâu”. A Điển bụm mũi

– “VẬY cậu còn đứng đây làm gì! Không mau đi tìm người đi!”. Cục trưởng nói

– “Cậu ấy khi nào đói sẽ tự quay về!”. A Điển không rõ sếp vì sao kích động như vậy

– “Cậu ngốc vừa vừa thôi!”.

– “Sao vậy?”. A Điển mờ mịt, hắn dục hỏa công tâm, rất muốn tung một quyền, nhưng lại niệm trong đầu người này là sếp trên đầu hắn, là ba của Tiểu Dương Đào, là nhạc phụ của Hưng Hoàng, là bằng hữu nửa đời của anh trai hắn, liền nhẫn nhịn

Cục trưởng đưa tập sách cho A Điển, “Tự xem đi!”

Cục trưởng lại quay đầu nói với cấp dưới đứng sau: “Làm gì, tụi thành đoàn thể này, muốn ra chợ buôn bán phải không? Có thời gian đứng đây xem náo nhiệt, sao các người không tỏ ra tìm Bối Bối đi? Giờ này người khác có thể nghỉ ngơi, nhưng tiền lương các người do nhân dân trả, bây giờ không muốn làm việc, muốn về nhà nghỉ phải không?”

Đám người vù vù giải tán, phòng bệnh nhất thời tĩnh lặng trở lại, một người cũng không còn

A Điển nhìn tập sách vẽ của Bối Bối, há to miệng không nói nên lời. Trong cuốn sách về chứng tự kỉ hắn vừa xem qua. Hắn nhớ kĩ trong sách có viết: có một thống kê, 1/10 những bệnh nhân mắc chứng tự kỉ có tài năng thiên bẩm, chuyên gia gọi đó là ‘người mắc chứng tự kỉ tâm cao’

Những người đó là thần đồng. Là thiên tài

– “Tại sao cậu sống cùng Lạc Bối nhưng không phát hiện chuyện này? Dù Lạc Bối là bệnh nhân tự kỉ, nhưng cậu ta cũng biết vẽ, đáng lẽ phải liên quan đến vụ án. Cậu là cố ý giấu giếm bao che tội phạm phải không? Cậu có biết nếu vậy tôi không thể nói đỡ cho cậu hay không?”

– “Tôi.....Tôi.....”. A Điển trợn mắt, hai má đều hồng thấu. Tình huống kinh ngạc như vậy, hắn rất muốn hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà người khác, nhưng vẫn niệm sếp là lớn nhất, thế là hắn chỉ có thể nhẫn nại im lặng

Bối Bối cứ nhiên nằm trong 1/10 những người ‘mắc chứng tự kỉ tâm cao’ kia, hắn vẫn tưởng Bối Bối nằm trong 9/10 bệnh nhân tự kỉ còn lại. Gặp quỷ, hiện tại hắn bị dọa đến tâm trạng suy kiệt

– “Cậu lập tức cõng về nhà cho tôi, không có lệnh của tôi không được ra ngoài. Vụ Bối Bối giao cho người khác xử lí, khi khép lại vụ án, cậu sẽ được gặp Bối Bối”. Cục trưởng ra lệnh

A Điển khẩn trương giữ chặt tập sách vẽ

– “Còn không đi!”. Cục trưởng nổi giận

– “Không được!”. A Điển chạy ra ngoài

– “Tề Mậu Điển!”

– “Tôi muốn tìm cậu ấy!”. A Điển do dự thật lâu, phát giác mình không thể bỏ rơi Bối Bối như vậy. Anh trai Bối Bối vừa qua đời, Bối Bối cần một người bên cạnh. A Điển thế nào cũng không quên được hình ảnh Bối Bối khổ sở uất ức mất đi người thân, hẳn muốn ở bên Bối Bối

– “Cậu còn muốn làm gì?”

– “Bối Bối là trách nhiệm của tôi”. A Điển nhìn khoảng không trước mắt. “Tôi phải ở bên cậu ấy”

– “Cậu đừng đùa giỡn với tiền đồ của mình”

A Điển lắc lắc tay: “Tôi tình nguyện!”

A Điển cảm giác mình sớm yêu người kia. Khi Bối Bối bên cạnh hẳn, nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của Bối Bối, tâm tình liền khoái hoạt, bất giác mọi thứ trở nên tốt đẹp

Khi Bối Bối thương tâm, hẳn thương tâm theo; khi Bối Bối vui cười, hẳn vui cười theo

Yêu không phải như thế sao? Thế giới chỉ còn lại hai người, mọi việc khác đều không quan trọng

A Điển tiện tay lôi di động ra gọi điện, điện thoại kết nối, không biết đối phương đang làm gì

– “Uy, sếp!”. Đây là một vị sếp khác. Sếp trong nhà hẳn, anh trai hẳn

– “Thế nào?”

– “Nếu em thất nghiệp, không làm cảnh sát nữa, có thể về nhà ăn cơm không?”

– “Tất nhiên”. Đối phương rõ ràng không chút do dự đồng ý

– “Vậy nếu em mang thêm một người nữa về nhà?”

– “Hoan nghênh”

– “Hảo, được rồi”. Hẳn cúp máy

Nghênh đón hẳn là một y tá: “Tiên sinh, không được dùng điện thoại trong khuôn viên bệnh viện”

A Điển cười cười, cất điện thoại

Trước đó, Lâm Xảo Xảo thừa dịp mọi người không chú ý, lén lút vào phòng Bối Bối, đánh thức cậu

– “Xảo Xảo”. Thuốc an thần hết tác dụng, cậu chậm rãi thanh tỉnh

– “Đến lúc phải đi rồi...”. Khuôn mặt Xảo Xảo vẫn còn vết tích nước mắt, nàng nói như thế, mang Bối Bối đi trước khi mọi người phát hiện

Trượng phu của nàng..... Không.... Phải gọi là chồng cũ của nàng.....

Nàng thực sự yêu Lạc Hoàn, nhưng cuộc sống vợ chồng khốn khó, nàng không thể chịu đựng khổ cực, không thể chăm sóc em trai Lạc Hoàn mắc chứng tự kỉ không cách nào giao tiếp được. Nàng chịu không được những áp lực cuộc sống, bắt đầu tìm quên trong ma túy. Khi Lạc Hoàn phát hiện ra, nàng và Lạc Hoàn li hôn

Lạc Hoàn rất yêu nàng, hẳn trách mình không thể mang đến cho nàng cuộc sống tiện nghi tốt đẹp, thế là sau khi li hôn, hẳn mới nảy sinh kế hoạch sao chép tranh, hẳn lợi dụng tài năng thiên bẩm của em trai, bắt đầu buôn bán tranh giả. Đó thực là chuyện khó khăn với hẳn, một Lạc Hoàn sinh viên mỹ thuật luôn cao ngạo, vì cuộc sống nghèo khó mà từ bỏ lí tưởng bản thân

Từ khi bắt đầu, bọn họ đã bị hiện thực vùi dập, hai người chỉ có tình yêu thì không làm được gì

Khi Lạc Hoàn có tiền, hẳn lại tìm nàng, dù đã li hôn, nàng vẫn quay về bên hẳn.

Lạc Hoàn nằm viện bao nhiêu ngày, nàng túc trực tại bệnh viện bấy nhiêu ngày

Nàng rất yêu Lạc Hoàn, mất đi hẳn, nàng căn bản không cách sống tiếp

Lâm Xảo Xảo dẫn Bối Bối lên sân thượng, lúc nàng muốn đến gần, Bối Bối vẫn là tránh né nàng

Nàng thấy mệt mỏi quá

Đứng trên lan can sân thượng nhìn xuống. Độ cao 13 tầng, nàng muốn được giải thoát

Xảo Xảo thuyết phục Bối Bối: “Chúng ta đi gặp A Hoàn được không?”. Nàng đứng trên thành lan can.

– “A Hoàn đã chết”. Bối Bối theo sau Xảo Xảo, trả lời nàng. Cậu cũng chậm rãi ngồi trên thành lan can
Bối Bối mở giỏ xách, lấy tập sách vẽ cũ, một mình ngồi vẽ

Cậu ngồi trên một khoảng không, gió vù vù thổi đến, thân ảnh cậu xiêu vẹo

– “Chỉ cần nhảy xuống, là có thể gặp A Hoàn”. Xảo Xảo rơi lệ

– “Chúng ta cũng sẽ chết sao?”. Bối Bối hỏi. Ngôn ngữ cậu không có quá nhiều tình tự, nhưng cậu cũng muốn gặp A Hoàn

– “Phải”. Xảo Xảo nói

– “Tôi muốn dẫn A Diễm đi cùng”. Bối Bối lật cuốn ‘Tiểu Vương Tử’, nhớ lại chuyện cũ. Cậu thích nhìn những biểu tình trên mặt A Diễm, cậu đi đâu cũng muốn A Diễm đi cùng, tựa như cậu luôn đặt cuốn sách mình yêu thích này trong giỏ

– “Không được, chỉ hai chúng ta mới được đi”

– “Đi thôi, đừng nhìn lại—”.

6. Chương 6

Một đám nhân viên cảnh sát chạy tới chạy lui khắp bệnh viện như ruồi nhặng, dò hỏi thể nào cũng không ai thấy qua Lạc Bối. Nhưng bọn họ không có ảnh trên tay, chỉ có thể gặp ai hỏi nấy, mô tả hình dạng thiếu niên mang giỏ xách bên người

A Diễm đi thang máy xuống lầu, hần nghĩ nên đến cửa hàng tiện lợi trước cổng bệnh viện nhìn xem, Bối Bối có thể vì đói mà chạy đông chạy tây tìm thức ăn. Dù hần nghĩ, Bối Bối không thông minh như vậy

Lúc A Diễm bước vào đại sảnh, đột nhiên một đàn đồng nghiệp chen chúc vào thang máy

Có người cầm điện thoại di động, nói: “Uy! Tôi là phân cục XX, đây là bệnh viện XX, tôi cần trợ giúp, có người muốn nhảy lầu”

– “Ai nhảy lầu?”. A Diễm vội vàng chặn cửa thang máy

– “Lạc Bối và một nữ nhân, hiện đang ở trên sân thượng”. Đồng nghiệp nói, “A Diễm cậu mở cửa đi, chúng ta phải lên trên đó

Lúc đó lại có người gọi điện báo cáo Cục trưởng

– “Trong bệnh viện không được dùng di động!”. Một y tá đi qua, trừng mắt nhìn bọn họ

– “Cảnh sát đang làm việc, nhiều lời!”. Đồng nghiệp rống

Y tá ôm hồ sơ bệnh án đảo mắt trắng dã, phẫn nộ rời đi

– “Tôi với cậu cùng lên đi”. A Diễm chen đầu vào thang máy

Thang máy lúc này truyền đến âm thanh báo hiệu quá tải trọng. Đồng nghiệp Lý Đầu một phen đẩy A Diễm ra ngoài thang máy. “Quá nặng, các cậu đi chuyển sau đi!”

– “Tôi—”. A Diễm đột nhiên bị đẩy khỏi thang máy, chuyển đầu muốn kéo người, nhưng cửa thang máy đã đóng lại

Hắn không còn cách nào đành sờ sờ mũi, tìm bốn bề cũng không còn thang máy. Nếu đi bộ lên lầu 13, lúc hắn đến nơi, người có lẽ đã nhảy xuống

Hắn hỏi vài y tá, tìm được một thang máy khác trong bệnh viện, vội vàng lên lầu 13. Lúc hắn đến nơi, mọi người gần như đều đã ở hiện trường, cục trưởng cũng đến rồi

– “Cậu đến đây làm gì?”. Cục trưởng hỏi hắn

– “Tôi đương nhiên phải đến”. Đứng đùa, Bối Bối xảy ra chuyện, hắn có thể không đến sao

– “Kéo tiểu tử này xuống”. Cục trưởng lệnh hai thuộc cấp mang A Diễn đi

Khoảng cách 50m, không phải quá xa, Xảo Xảo nhìn thấy cảnh sát bao vây ở cửa sân thượng

Bối Bối lật sang trang thứ 2 của cuốn sách, cậu không nghe lời nàng nói. Một người mắc chứng tự kỉ như cậu, trước khi nàng lập gia đình cùng Lạc Hoàn, cậu cũng không biểu hiện gì. Mẹ Lạc lúc đó xem nàng như người giúp việc không công, bắt nàng cả ngày canh chừng Bối Bối, chiếu cố sinh hoạt hàng ngày cho Bối Bối. Có hôm nàng bận đến không gặp Lạc Hoàn lấy một lần

Nếu không vì Lạc Hoàn, nàng sẽ không chăm sóc Bối Bối lâu như vậy

Bối Bối là bệnh nhân tự kỉ có trí tuệ bình thường, nhưng cha mẹ Lạc đều nghĩ cậu thiếu năng, lo ngại cậu không thể ra ngoài, thậm chí còn cách li cậu, tịnh không đưa cậu đến bệnh viện điều trị. Cậu cũng bởi vì cách giáo dục như thế, nên bây giờ đã 20, cũng không cách nào lo liệu sinh hoạt cho mình

Xảo Xảo sờ đầu Bối Bối, nhìn Bối Bối đọc xong cuốn truyện cổ tích. “Xong chưa?”

– “Xong rồi”. Bối Bối đứng lên. Bối Bối cao hơn Xảo Xảo nửa đầu, gương mặt mê người của cậu lại mang vẻ nam hài khờ dại

– “Đừng hận tôi dẫn cậu theo”. Xảo Xảo nói, “Nếu tôi bỏ cậu lại, cậu chỉ càng thống khổ. A Hoàn đi rồi, tôi cũng đi, sau này không ai chiếu cố cậu, không có chúng tôi, cậu tuyệt đối không thể sống một mình”. Nàng rất yêu Lạc Hoàn, nên cũng thương Bối Bối. Dù nhiều ngày khổ cực chăm sóc, dù đến giờ Bối Bối không cách nào bù đắp chút gì cho nàng; nhưng nàng vẫn thương cậu, đến khi mình không còn mới thôi

Viên cảnh sát phía sau không biết tìm được ở đâu loa phóng thanh, lớn tiếng gọi: “Lâm tiểu thư? Lâm tiểu thư phải không? Có việc gì thì hảo hảo nói, không cần phải nhảy lầu nghiêm trọng như vậy. Án tử của Lạc tiên sinh chúng tôi sẽ giải quyết thích đáng cho cô, an ủi thăm hỏi và vân vân đều cân nhắc thỏa đáng, cô ngàn vạn lần đừng nhảy a”

– “Đi thôi Bối Bối”. Không ngó ngang viên cảnh sát này. Tâm ý nàng đã quyết, nàng muốn cùng Bối Bối rời đi

Xảo Xảo dắt tay Bối Bối, nhưng Bối Bối chỉ nhấn nạt một giây, lại liền giãy ra

– “Cậu vẫn không chịu cho tôi chạm vào a?”. Xảo Xảo ai thương nói: “Quên đi, dù sao đều phải nhảy xuống, tôi quan tâm việc này làm gì?”

Tiếng còi báo cháy từ xa ong ong truyền đến, dưới đất đã có nhân viên cứu hỏa căng sẵn lều bạt chuẩn bị

– “Dừng lại, dừng lại, đừng nhảy!”. Nhân viên cứu hỏa hô to: “Nhảy xuống sẽ chết đó!”

– “Tôi đếm đến ba, đếm đến ba, hai người chúng ta cùng nhau bước xuống”. Xảo Xảo nhẹ giọng thuyết giả: “Một....”

– “Tôi đi!”. A Diễn nhìn vẻ mặt Xảo Xảo kiên quyết, cục trưởng lại không thuyết phục được nàng dừng lại, hắn cũng không quan tâm việc gì khác, vung tay đâm ngã đồng nghiệp, chạy về trước

– “Mẹ nó, Bối Bối!”. A Diễn hô to

Bối Bối ngẩn người, quay đầu.... lại

– “Không thể nhảy!”. A Diễn gần như rống lên. Vừa chạy, vừa rống

– “Cậu đã quên mình là người thấp sao trời phải không? Cậu đi rồi ai thấp sao đây?”

– “Ba...”. Lâm Xảo Xảo bước ra từng bước, trọng tâm nhẹ nhàng ngã xuống

– “Vươn tay giữ lấy nàng!”. A Diển rống với Bối Bối

Bối Bối quay đầu nhìn Xảo Xảo bước từng bước, cậu nghe được lời A Diển, vươn tay giữ Xảo Xảo đang ngã xuống, chỉ một động tác như vậy nhưng cũng khiến cậu mất trọng tâm, bị Xảo Xảo kéo xuống theo

Bối Bối cảm giác chân mình không chạm vào sàn sân thượng

A Diển sợ xanh mặt, hần liền mạng chạy đến, nhào người ngoài lan can giữ chặt quai giỏ xách Bối Bối

Bụng hần vì tốc độ quá nhanh mà đập vào thành lan can, truyền đến tiếng ong ong—thật lớn

– “Mẹ nó!”. A Diển lần thứ hai nguyên rửa, đầu hần đau không chịu nổi, trước mắt mờ mịt tối sầm, lại giống có sao rơi xuống. Lực đạo thật lớn làm hần muốn ói

– “Các cậu đứng ngốc ở đó làm gì? Còn không mau đến giúp?”. Cục trưởng từ chấn kinh dần bình tĩnh lại, vội vàng chỉ huy thuộc cấp

A Diển cố sống cố chết giữ chặt giỏ xách Bối Bối, hần dù không biết tình hình Bối Bối thế nào, nhưng là biết hiện cả người Bối Bối đang lơ lửng ngoài lan can sân thượng. Lưng hần túa mồ hôi lạnh, trong lòng phi thường khủng hoảng

– “Bối Bối, giữ lấy tôi!”

Bối Bối ngoan ngoãn nắm lấy tay A Diển, hai người chặt chẽ dính lấy nhau

– “Cậu nhất định không được buông, thả tay tôi ra, Xảo Xảo cũng rơi xuống, biết không?”. A Diển hô to

– “Nặng”. Bối Bối nhìn Xảo Xảo bên dưới, Xảo Xảo đang vùng vẫy, không muốn cậu giữ lại. “Thả tôi ra, Bối Bối, cậu thả tôi ra”. Xảo Xảo rơi lệ đầy mặt, nàng không đủ dũng khí tiếp tục sống

– “Mẹ nó Bối Bối, cậu nếu dám buông tay, cậu liền xong đời! Dem nàng đưa cho tôi, biết không”. Dưới sức nặng hai người, A Diển cảm giác bả vai mình sớm mất cảm giác, giống như sắp rơi ra đến nơi

– “Đáng ghét!”. Bối Bối hô to

– “Đáng ghét cũng phải giữ lấy tay tôi. Nếu nàng ngã xuống, sẽ như anh trai cậu”. A Diển chặt chẽ giữ lấy tay Bối Bối, đồng nghiệp cũng chạy đến, nhào người ra lan can, muốn tìm biện pháp phân tán sức nặng giúp hần

– “Kéo về sau, kéo về sau”. Có người chỉ huy, đám cảnh sát phía sau có người liền ôm lấy tay A Diển, có người ôm thắt lưng A Diển, cố sức kéo về sau

– “Ngu ngốc, bỏ quần tôi ra, sắp rơi quần rồi”. A Diển cảm giác quần mình sẽ mau bị kéo xuống

– “Xin lỗi!”. Hưng Hoàng vội vàng buông bàn tay đang kéo thắt lưng A Diển ra

– “Lại là ai đang sờ mông tôi”. A Diển cảm giác mông mình bị hai bàn tay chặt chẽ nhéo vào

Dương Đào vội vàng buông tay

– “Lâm tiểu thư”. A Diển bắt đầu nói chuyện với Xảo Xảo, “Kì thật cô cần gì phải tuyệt vọng nhảy lầu như vậy? Sinh mệnh dễ dàng từ bỏ đến vậy sao?”

– “Anh không hiểu!”. Xảo Xảo vẫn vùng vẫy, phải bẻ tay Bối Bối mà nhảy xuống. Nhưng, nàng càng như vậy, Bối Bối càng giữ chặt, không cho nàng có cơ hội thoát

– “Lạc Hoàn dù đã chết, nhưng cô còn tương lai. Cô mới 30 tuổi, sau khi ra tù, vẫn có thể bắt đầu lại lần nữa. Trên thế giới này không việc gì không thể giải quyết, cô có gì khó khăn cứ bày tỏ ra, chúng tôi sẽ giúp cô, đừng hồ đồ làm vậy a!”. A Diển khuyên giải. Bất quá vì Bối Bối và Xảo Xảo quá nặng, hần thật phần cổ sức mới nói ra lời

– “Năm 18 tuổi tôi đã cưới Lạc Hoàn, đến giờ cũng hơn 10 năm, mỗi ngày đều phải chiều cố đưa trẻ tự kỉ này, hoàn toàn không có thời gian chăm sóc bản thân. Bây giờ Lạc Hoàn mất rồi, tôi cái gì cũng không còn, sống để mà làm gì!”. Xảo Xảo hét. “Tôi muốn đi, thả tôi ra, để tôi chết đi”

– “Xảo Xảo nặng, đau quá!”. Bối Bối cảm giác mình bị gió đông đưa qua lại, bàn tay giữ Xảo Xảo thập phần khó chịu, nhưng A Diễm lại nói không được buông Xảo Xảo

– “Cố lên, tôi còn đau hơn cậu!”. A Diễm hô to. Bả vai phải của hắn nóng đến sắp rớt ra, hắn nghĩ, đại khái đã bị thương nghiêm trọng

– “Tôi, tôi biết chiều cổ cậu ấy thực vất vả”. A Diễm không có thời gian nghĩ đến thương thế của mình, lúc A Diễm cảm giác mình chậm rãi được kéo về sau, hắn biết mình nên tranh thủ chút thời gian làm Xảo Xảo buông lỏng cảnh giác, để đồng nghiệp có cơ hội kéo hai người kia lên: “Người này ở nhà tôi vài ngày, cậu ấy phát thần kinh mỗi 6h sáng thì gọi tôi rời giường, chỉ vì 6h mình phải ăn điểm tâm. Còn có, còn có, cậu ấy chết cũng không chịu ngồi xe, hại tôi mỗi ngày như kẻ ngốc có xe mà không đi, bởi cậu ấy đi bộ hơn 2h đồng hồ đến bệnh viện, sau đó lại đi bộ hơn 2h về nhà. Hơn nữa cậu ấy cũng không tắm rửa, tôi tha cậu ấy đi tắm, nhà tắm của tôi loạn thành đoàn, nơi nào cũng sũng nước. Tôi mới chiều cổ cậu ấy vài ngày, đã trải nghiệm vài lần. Lâm tiểu thư, tôi thực sự hiểu được tâm tình của cô, cô chiều cổ cậu ấy hơn 10 năm, nhất định mệt chết, hơn nữa còn rất áp lực”. A Diễm càng nói, lại càng cảm thấy kì thật bản thân hắn cũng thực đáng thương

– “Tôi tốn rất nhiều công sức chăm sóc Bối Bối...”. Xảo Xảo ghen ngào. “Nhưng hoàn toàn không có được chút bồi thường nào, không chút thành quả nào.....Tôi quá mệt mỏi, trước kia còn có A Hoàn bên cạnh..... Nhưng hiện giờ tôi cái gì cũng không có..... Còn sống mà làm gì.....”

– “Có!”. Đồng nghiệp càng kéo lên, A Diễm cũng càng hô lớn. “Bối Bối không phải nắm tay cô không buông sao? Cậu ấy biết cô rất tốt với mình, nên cậu ấy không buông tay”

Bối Bối nắm tay Xảo Xảo rất chặt, cậu nghe tiếng Xảo Xảo khóc

Một đám người cuống quýt, kéo hai người bên ngoài lên. Mọi người sợ đến đổ mồ hôi lạnh, A Diễm cũng vậy

Nhưng hiện tại, chỉ có Bối Bối không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn Xảo Xảo vẫn không ngừng khóc

– “Lại đây!”. A Diễm ngã trên đất, thở dốc. Hắn không vươn tay, chỉ há miệng gọi Bối Bối

Bối Bối chậm rãi đến cạnh A Diễm, ngồi xuống

A Diễm sờ sờ má Bối Bối, rồi mới chặt chẽ ôm cậu

– “Mẹ nó, tôi còn tưởng mất cậu rồi”. Nguy hiểm qua đi, A Diễm mới phát giác cánh tay vừa giữ chặt Bối Bối không ngừng run lên. Giọng nói hắn cũng run theo

Xảo Xảo che mặt khóc

A Diễm nhìn Lâm Xảo Xảo. Lâm Xảo Xảo kia thoát nhìn là nữ nhân thập phần yếu đuối, nàng cũng là thê tử ôn tuần điển hình, phu gia là ông trời của nàng, nàng nguyện ý dâng hiến hết thảy vì người mình yêu. Nhưng con người luôn yếu đuối, khi mọi việc đã đến cực hạn không thể chống đỡ, tự trách và hối hận đan xen, liền không còn ý chí sinh tồn

– “Kì thật.....”. A Diễm nói với nàng: “Cô là người ôn nhu. Từ Bối Bối, có thể nhìn ra bóng dáng cô. Cô chiều cổ cậu ấy rất tốt, nên cậu ấy mới đan thuần thiện lương như vậy. Nhưng cô không thể dẫn cậu ấy đi theo, Bối Bối cũng có quyền được sống của cậu ấy. Cậu ấy có cuộc sống của mình, có quyền chọn lựa cuộc sống cho mình”

Đồng sự còng tay Lâm Xảo Xảo

Nhìn nữ nhân yếu ớt khóc lóc nhưng không giúp được gì, A Diễm tự trách mình, nếu Lạc Hoàn không chết, mọi việc cũng không loạn đến vậy

Bối Bối đứng lên, nhìn Xảo Xảo, hỏi: “Đi đâu?”

– “Xin lỗi.....”. Xảo Xảo ghé vào vai Bối Bối khóc lóc

– “Xảo Xảo không khóc”. Bối Bối nói

Vai phải A Diễm bị thương trầm trọng, khi y tá bệnh viện băng bó cho hắn; cảnh sát đã dẫn Xảo Xảo đi rồi

Đầu hần nặng như đeo đá

– “Mọi người về sở báo danh”. Cục trưởng nói, tùy ý rời khỏi cũng vài viên cảnh sát

Lúc A Điển băng bó cổ định vết thương xong, tiêm chút thuốc giảm đau, hần cùng Bối Bối cũng rời khỏi bệnh viện, trở lại cục cảnh sát

A Điển và Bối Bối đi chậm hơn rùa, biết được đại khái chuyện gì sắp xảy ra, hần cũng không vội đi nhanh

Đến cục cảnh sát, cục trưởng gọi hần và Bối Bối vào phòng làm việc

Cục trưởng nói: “Tôi đã liên lạc rồi, vài ngày nữa sẽ có nhân viên công tác xã hội đến dẫn Bối Bối đi. Bọn họ sẽ cho Bối Bối hoàn cảnh sống tốt nhất, để cậu ấy tiếp tục cuộc sống vô ưu vô lo như trước đây”

– “Úc”. Hần chỉ có khí lực nói ra một tiếng

– “Cậu về nhà nghỉ ngơi trước đi, nếu quá trình điều tra có gì cần, sẽ báo cho cậu biết”. Cục trưởng bây giờ phi thường bình tĩnh, không rống to với A Điển. Ông cũng biết A Điển đã tận lực, rất ít người cam tâm tình nguyện mạo hiểm sinh mạng mình, chỉ để cứu một nữ nhân có ý định nhảy lầu tự sát

Ông vẫn biết A Điển là một cảnh sát tốt, chính là có khi A Điển làm ra những việc làm ông đổ mồ hôi lạnh. Cục trưởng đều đối đãi với mọi nhân viên như con mình, mới hận không thể nào cứng rắn với bọn họ

– “Về phần Lạc Bối.... Vì cậu ấy không có năng lực hành vi dân sự, nên sẽ không bị khởi tố”

Cục trưởng nói: “Nhưng tình trạng Lâm Xảo Xảo không tốt được vậy”

Sau đó cục trưởng nói qua chút sự tình, nhưng A Điển không nghe được gì, chỉ im lặng

Rời khỏi cục cảnh sát, A Điển dẫn Bối Bối loanh quanh trong khu trung tâm không mục đích

Bối Bối mở giỏ xách, quai xách đã bị làm hỏng, cậu cảm thấy thập phần không thể thích ứng. Theo sau A Điển, cậu nhú mày

– “Thế nào? Còn không mau đến đây?”. A Điển quay lại, nhìn Bối Bối néo chặt quai xách

Bối Bối bối rối dời mắt

A Điển đến bên Bối Bối, hỏi: “Muốn gì, thì phải nói ra”

Chiều cổ đại nam hài này quan trọng nhất là kiên nhẫn, hần không thường kiên nhẫn, thế là tự nhủ trong lòng, nếu trong ba giây Bối Bối không biểu đạt sự tình, sẽ cốc đầu Bối Bối

– “Làm hỏng”. Bối Bối nôn nóng

– “Cái gì làm hỏng?”. A Điển không cho mình kích động, tuần tự hỏi

– “Quai xách, sổ ghi chép, A Hoàn, giỏ xách”. Mắt Bối Bối có chút hoảng loạn, cậu không biết phải làm thế nào, sự tình đột nhiên phát sinh đảo lộn cuộc sống vốn trật tự của cậu, cậu khó có thể thừa nhận những biến cố đột ngột này, tình tự không ổn định bức thiết thành lời, lồng ngực cậu như có quả núi lửa sắp phun nham thạch

– “Còn gì nữa?”. A Điển hỏi

– “Không biết”. Bối Bối ôm đầu mình, vò loạn

– “Bỏ tay ra khỏi đầu, sẽ rụng hết tóc đấy”. A Điển nói

– “Còn có, dất tay”. Một việc khi trở thành thói quen, với Bối Bối mà nói, liền thật đáng buồn. Vì cậu không ngừng theo đuổi, không thể bỏ được những thói quen dưỡng thành tập tính. Bối Bối cũng hiểu đạo lý này. Vài ngày này, A Điển sợ cậu lạc đường, nên lúc nào cũng dất tay cậu đến bệnh viện. Không bao lâu, cậu dung nhập hành vi này thành một bộ phận của mình. Thế là hôm nay khi rời bệnh viện, A Điển không dất tay cậu, cậu liền bắt đầu hoảng loạn

– “Bỏ tay xuống cho tôi!”. A Điển kéo bàn tay Bối Bối đang vò đầu xuống

Hai người bạn họ đi trên đường phố náo nhiệt, A Điển thỉnh thoảng hút thuốc, đầu vẫn không hết choáng váng, trong lòng miên man nhiều việc

A Điển tháo đồng hồ trên tay mình mang vào cho Bối Bối, sau đó đến văn phòng phẩm mua một tập kí họa mới; rồi mới mua một giỏ xách mới y hệt cái cũ cho Bối Bối

Chỉ bất quá giỏ xách kia là hàng hiệu siêu cấp, A Điển cảm thấy ví tiền của mình như đang khóc

– “A Hoàn”. Bối Bối nói

– “A Hoàn, không mua được”. A Điển nói

– “A Hoàn”. Bối Bối giãy tay ra, lại bắt đầu liều mạng vò tóc

– “Được rồi được rồi”. A Điển vội vàng kéo tay Bối Bối xuống. “A Hoàn, một đổi một, A Điển được không. Tôi ở bên cậu a!”

Bối Bối chân chờ thật lâu, mới chậm rãi gật đầu

– “Họa họa”

Đang qua đường, Bối Bối đột nhiên ngồi xổm xuống, lấy tập sách vẽ mới trong giỏ xách mới ra, lấy hộp viết bắt đầu vẽ

– “Nguy hiểm!”. A Điển kéo Bối Bối

– “Đến giờ rồi”. Bối Bối nói

A Điển nhắc tay Bối Bối xem giờ: vừa đúng 3h. “Cậu phiền phức thật!”. A Điển đảo cặp mắt trắng dã

– “Đến công viên đi, công viên ở gần đây, đến đó tôi cho cậu vẽ thoải mái”

– “Không cần”

– “Cậu không được ‘không cần’!”. A Điển mang giỏ xách Bối Bối lên người, sau đó không ngừng đi về trước. Bối Bối yên lặng nhìn hắn, cuối cùng phát giác A Điển không để ý cậu, hơn nữa cũng không trả giỏ xách lại cho cậu, chỉ có thể chạy theo sau A Điển

Không lâu sau, bọn họ đến công viên, Bối Bối vừa đuổi kịp A Điển, liền lấy giỏ xách trên người A Điển xuống

A Điển cũng không ngó ngang đến Bối Bối, hắn tùy ý châm thuốc, vô lực ngồi trên hàng ghế công viên. Đầu choáng váng đau nhức, ngón tay cứu người run lên một chút

Bối Bối chạy xa A Điển, ngồi ở ghế vui chơi của nhi đồng, bắt đầu vẽ từng ngọn cỏ trong công viên. Cậu vì không người quấy rầy mà chuyên tâm vẽ vẽ, hoa cỏ âm nhạc trong công viên đều lọt vào mắt cậu, sau đó qua bút vẽ, chuyển thác thành bản phác họa thuần bạch

Người ưu tư ngồi trên băng ghế dài cũng vậy

– “Sau khi cậu đi rồi, tôi không có bên cậu”. A Điển nhìn Bối Bối, sau đó nói: “Nếu có gì phát sinh, mà cậu không xử lí được, nhất định phải đến cục cảnh sát tìm tôi, biết không?”

Bối Bối gật đầu, lại tiếp tục vẽ

– “Thật sự hiểu được?”. A Điển không an tâm lắm, thế là hắn can đảm lần nữa, “Có việc nếu muốn tìm tôi, cậu có nhớ dãy số điện thoại lần trước tôi viết cho cậu không?”

Bối Bối nhìn dãy số đã phai màu trên tay. Gật đầu

– “Nhớ ở đâu rồi?”. A Điển thủy chung lo lắng

– “Đây”. Bối Bối chỉ vào đầu mình

– “Có thể quên mất hay không?”. A Điển hỏi

– “Sẽ không”. Cậu vĩnh viễn nhớ kĩ

– “Trí nhớ cậu tốt như vậy? Tôi nhớ rõ ràng cậu nói mình không biết đường về nhà?”. A Diễm càng lúc càng nghi ngờ

– “Là mù đường, nhưng nhớ kĩ số điện thoại A Diễm”. Bối Bối nhìn A Diễm một cái, lại tiếp tục vẽ

– “Vậy sao? Vậy cũng tốt”. Với Bối Bối, kì thật A Diễm không nuôi quá nhiều hi vọng xa vời. Bối Bối đơn giản thuần khiết gần như vô tâm là vậy, khi bình tĩnh lại, chắc chắn không kẻ nào có thể lừa dối nhiều ngân tích trong cậu. Đến độ A Diễm nghĩ sau khi bọn họ tách ra, Bối Bối sẽ không nhớ nhiều đến hắn. Rồi Bối Bối lại sớm tìm được người khác, sẽ quên mất hắn

Hắn biết, khi hắn bắt đầu muốn Bối Bối nhớ đến người khác, đó là lúc hắn bắt đầu thích Bối Bối

Hắn im lặng ngồi trên băng ghế, nhìn một bên mặt Bối Bối. Trước kia có yêu, tựa hồ cũng không yêu như vậy, tìm hắn, cũng không đau đớn vậy

Công viên yên tĩnh, thời gian lặng đọng

Bối Bối dừng vẽ, nhìn kĩ A Diễm

– “Sao vậy?”. A Diễm hỏi

– “Anh vẫn nhìn tôi”. Bối Bối nói, “Anh thực bị thương”

– “Bởi vì chúng ta khác nhau”. A Diễm trả lời

– “Tôi là người thấp sao trời”. Bối Bối lắc lắc đầu

– “Sự tình không đơn giản như cậu nghĩ đâu”. A Diễm có chút hiểu được câu nói ngắn gọn kia của Bối Bối biểu đạt điều gì

– “Cậu không thể ở lại nhà tôi, người của cục công tác xã hội sẽ mang cậu đi, an bài thích đáng cho cậu, cậu vẫn theo tôi là chuyện rất kì quái”

Bối Bối vẫn lắc đầu, ngược lại cậu chú ý đến cầu tụt đang phát nhạc trong công viên, thu dọn bản vẽ, Bối Bối leo lên

Lúc Bối Bối lên đến nơi cao nhất, cậu nhìn xuống. A Diễm vẫn là hút thuốc, thoạt nhìn hắn không vui. Nếu không vui, vậy, tại sao A Diễm phải rời khỏi cậu? Cậu thủy chung không thể hiểu được suy nghĩ của nhân loại

Cậu là người thấp sao trời, ở hành tinh ánh sáng

Cậu phải ở lại bên cạnh A Diễm, vì cậu thích nhìn biểu tình A Diễm không ngừng biến hóa

– “Muốn ăn gì?”. A Diễm đứng trước cửa hàng tiện lợi đầu ngõ

– “Chìa khóa”. Bối Bối trả lời

– “Chìa khóa không thể ăn”

– “Chìa khóa”. Bối Bối thò tay lấy ví tiền trong túi A Diễm ra

– “Uy uy uy!”. A Diễm né người

Bối Bối cầm chìa khóa, không quay đầu đi vào ngõ nhỏ, cách cửa hàng tiện lợi 10m, A Diễm nghĩ Bối Bối không thể lạc đường về nhà, cười khổ, nói: “Đứng trước cửa nhà đợi tôi, tôi mua vài thứ rồi về ngay”

A Diễm mua hai phần thức ăn nhanh, cùng một tấm bản đồ, tính tiền xong liền chạy về nhà

Lúc hắn về đến nhà thì, phát hiện cửa vẫn mở toang, tịnh không đóng lại, mà bóng dáng Bối Bối đang thông thả lên lầu. “Bối Bối, tôi nói gì, cậu đều không nghe phải không?”. A Diễm rống

Bối Bối nghe tiếng A Diễm, lập tức dừng ở cầu thang

– “Cửa cũng không đóng, cậu muốn thỉnh trộm về nhà phải không?”. A Diễm lại rống

A Điển một tay xách đồ, một tay đang băng bó, căn bản không thể đóng cửa. Hấn rống đến khi vào nhà, tung chân đóng cửa lại, sau đó cũng liền chạy lên lầu, nghĩ muốn hỏi tiểu tử kia rốt cuộc trong não chứa gì mà không nghe lời hấn

Chính là, lúc A Điển đến phòng khách lầu hai, liền phát hiện tầng lầu đã sáng đèn, ánh sáng vàng nhạt ảm áp chiếu sáng từng góc nhà, mà Bối Bối vẫn đang đứng cạnh công tắc đèn, sau đó cố gắng mở đèn phòng ngủ, đèn tầng trệt, thậm chí đèn tầng 3, cậu cũng mở toàn bộ

Hấn có chút ngốc lảng, nhìn khuôn mặt Bối Bối vì hấn, mà phi thường chân thực thấp đèn

– “Tất cả đều thấp sáng”. Bối Bối quay đầu nói

A Điển nhất thời không biết nói gì, tim hấn chứa đầy bách vị tạp trần

– “Ăn đi”. Bối Bối cầm phần thức ăn nhanh trong tay A Điển, không ngó ngang đến việc khác, ngồi trên sofa vừa ăn vừa đọc truyện

A Điển ngồi xuống bên Bối Bối, nhưng thật lâu thật lâu, vẫn không cách nào nói chuyện

Đầu vẫn đau như

Hấn đột nhiên nghi hoặc rốt cuộc Bối Bối cần hấn, hay hấn cần Bối Bối. Vài ngày ngắn ngủi này, hấn gần như quên hấn Hưng Hoàng, mỗi ngày mở mắt nhắm mắt đều là Bối Bối, không có cơ hội nghĩ đến việc khác, tâm tư chỉ có thể xoay quanh Bối Bối

Nhưng khi Bối Bối rời đi, hấn phải làm sao bây giờ? Ngôi nhà này làm sao bây giờ? Chưa từng có người ở nhà đợi cửa hấn, thấp đèn vì hấn. Hấn mới vừa bắt đầu tận hưởng cảm giác này, nhưng nghĩ đến vài ngày nữa Bối Bối sẽ đi, liền không vui

Bối Bối ăn xong, chỉ chỉ bản đồ A Điển vừa mua

– “Úc, đó là của cậu”. A Điển lúc này mới bình tĩnh trở lại. “Cậu đi theo bản đồ này, sẽ không sợ lạc đường”

– “Tôi sẽ không”. Bối Bối lắc lắc đầu

– “Tôi dạy cho cậu cách tìm đường”. A Điển cầm viết chì, vẽ vẽ lên bản đồ. “Đây là tên đường, đây cũng vậy, khi lạc đường cậu chỉ cần xem mình đang ở đường nào, cách nhanh nhất là nhìn bảng hiệu trước nhà người khác, bảng hiệu có địa chỉ, sau đó..... Đây là cục cảnh sát”. A Điển đánh dấu sở làm của mình

Tối nay, A Điển sẽ dạy Bối Bối cách xem bản đồ, làm sao để không lạc đường nữa, A Điển chỉ vị trí cục cảnh sát vài lần, bề ngoài hấn là muốn Bối Bối nếu lạc đường sẽ biết làm sao đến trước cục cảnh sát cầu cứu, nhưng thực ra, hấn là muốn Bối Bối có thể nhớ rõ vị trí cục cảnh sát, nếu có việc gì, Bối Bối cũng dễ dàng tìm được hấn

– “Nhớ được không?”. A Điển hỏi, lúc này, hấn phát giác hơi thở mình có chút không bình ổn, hơn nữa cơn chóng mặt hoa mắt nguyên buổi chiều không có dấu hiệu đình chỉ làm hấn thập phần khó chịu

Ban chiều hấn nghĩ vì mình vừa bị thương, lại nghĩ mình đã quá mệt mỏi

– “Nhớ được”. Bối Bối gật đầu, phát hiện A Điển có chút không thích hợp

– “Kì thật cậu cũng không quá ngốc”. A Điển cười cười, cố thở sâu, hấn cảm thấy tình trạng bản thân không quá tốt, hấn muốn vào phòng nghỉ ngơi một chút

– “Thông minh”. Bối Bối gật đầu

– “Cục cảnh sát”. Bối Bối nhìn bản đồ, đôi mắt đậm nâu chuyên chú nhìn, nhưng đồng thời nghe một tiếng ‘phịch-’ thật lớn tiến vào tai

Bối Bối buông bản đồ, nhìn nhìn xung quanh. A Điển không có? Cậu cảm thấy có chút kì quái

Bối Bối đứng lên tìm A Điển, lúc cậu nhìn xuống, mới phát hiện thân ảnh A Điển dưới chân bàn

Bối Bối thấy A Điển ngã trên sàn, bất động

7. Chương 7

A Điển đột nhiên té trên sàn, Bối Bối cảm thấy chẳng biết tại sao

Cậu buông bản đồ trong tay, ngồi xổm cạnh A Điển nhìn nhìn, trên người A Điển hôm nay tịnh không có mùi thuốc lá, rượu bia hay nước hoa, nhưng A Điển không mở mắt

Đồng hồ trên tay Bối Bối chỉ 9h tối, còn chưa đến giờ ngủ thường nhật, nhưng A Điển đã ngủ trước

Bối Bối tha A Điển về phòng, đặt hắn trên giường. Vẫn đợi đến 11h, Bối Bối mới tắt tắt cả đèn, bò lên bên cạnh A Điển, nhắm mắt cùng nhau ngủ

A Điển sâu kín chuyển tỉnh, phát giác mình đã nằm trên giường, hắn không biết mình vì sao lại ở trên giường, chỉ cảm thấy cả người cao thấp đều rất đau, đau đến ngứa

Hắn hô hấp khó khăn, cả xoang mũi lẫn cổ họng đều là luồng khí nóng, hắn đột nhiên ý thức mình sốt cao, hơn nữa còn rất nghiêm trọng

– “Bối.....Bối.....”. A Điển thống khổ rên rỉ, muốn đánh thức Bối Bối đi gọi điện thoại. Hiện tại hắn phải lập tức đến bệnh viện cấp cứu, cảm giác lí trí mình bị thiêu đốt sắp mất đi ý thức, cơ thể cũng chìm nổi mông lung

Bối Bối đang ngủ nhanh chóng bị A Điển đánh thức, Bối Bối nhíu mày, nhưng rất mệt nhọc, cậu tuyệt không mở mắt

A Điển khi ngủ sẽ nói mơ không ngừng. Bình thường A Điển sẽ hô to: “Hưng Hoàng”, nhưng hôm nay hắn cảm thấy lạnh, nên hô khác

– “Chăn”. Bối Bối phủ chăn bông lên người A Điển, rồi mới trở mình tiếp tục ngủ, cậu ngủ rất sâu

– “Bối.....Gọi.....Điện.....”. A Điển không ngừng rên rỉ

A Điển lúc tỉnh lúc ngất, nhưng ý thức luôn phiêu du, toàn thân vô lực. Hắn giống như đang ở mộng cảnh, có vài lần được diện kiến Phật Tổ Như Lai, làm hắn tưởng mình đã lên Niết Bàn

Thẳng đến 6h sáng, Bối Bối tỉnh giấc. Bối Bối rời giường đến xem xét phòng khách, phát hiện trên bàn không có bữa sáng, thế là cậu lần nữa vào phòng ngồi bên giường nhìn A Điển, bắt đầu đánh thức hắn

A Điển vốn đang yên ổn ngủ, lại bắt đầu rên rỉ

– “Sáu giờ”. Bối Bối nghiêng đầu nhìn A Điển

– “Ồ.....”. A Điển thống khổ nhắm chặt hai mắt

– “Sáu giờ”

– “Ách.....”. A Điển hít một hơi thật sâu, môi run rẩy

– “Ách..... Ách xì.....”. A Điển một bả vai quần băng gạc, khổ sở vùng vẫy đưa tay lên, tựa hồ muốn bắt thứ gì đó

– “Sáu.....”

Tay A Điển rơi xuống, đầu nghiêng sang một bên, thanh âm cũng đình chỉ

Bối Bối chau mày thật chặt, không hiểu-rốt cuộc A Điển đang làm gì

Bụng thực sự đói, nhưng hôm nay bất luận cậu gọi A Điển thế nào, A Điển cũng không rời giường. Bối Bối có chút ảo não cầm tập sách vẽ, ngồi bên mép giường, bắt đầu đồ đồ họa họa

Gần 3h chiều, Bối Bối vẽ xong bức họa, lều dưới truyền đến tiếng mở cửa

Bối Bối tiếp tục vẽ, cố không nghĩ đến cơn đói

Lầu dưới có tiếng bước chân chậm rãi lên cầu thang, rồi một trận tiếng động lách cách trong phòng khách, sau đó chuyển sang phòng ngủ

Đột nhiên, Bối Bối nghe một tiếng thét chói tai. Âm thanh đột nhiên làm cậu chịu không được, cậu quăng bút vẽ trên tay, bịt tai lại, lùi vào góc phòng

Tiếng bước chân chạy đến phòng khách, nhấn điện thoại: “Uy,—ai đó?”

Qua một lúc, nhiều người tiến vào nhà, âm thanh náo nhiệt rầm rập. Bọn họ nói chuyện, âm lượng quá lớn làm Bối Bối chịu không được

Toàn thân Bối Bối run rẩy, từng tế bào cơ thể cảm thấy bất an, thế là trước khi đám người kia vào đến phòng ngủ, Bối Bối vội vã mở cửa tủ đồ, nhét cả người vào đó, dùng quần áo A Diễn phủ lên người che dấu, không phát ra bất kì âm thanh nào để người khác biết sự hiện hữu của cậu

– “Dọa chết tôi, khi tôi vào anh ta hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép”. Giọng nói bên ngoài truyền tới

– “Xin hỏi anh cùng vị tiên sinh này có quan hệ gì?”

– “Tôi chỉ là nhân viên công ty vệ sinh, đúng giờ thì đến đây quét dọn”

– “Vị tiên sinh này có người thân nào khác không?”

– “Tôi không biết. Bất quá anh ta là cảnh sát, các anh có thể hỏi...”

Bối Bối ần ần bất an, nhưng cậu chỉ có thể hoảng loạn trốn trong tủ đồ, không cách đi ra ngoài

Cậu không biết tột cùng chuyện gì đang diễn ra, A Diễn không nói cậu biết

A Diễn vẫn đang ngủ, ngủ thực sự say

Cánh tay cảm nhận sâu sắc bị kim đâm vào, A Diễn mập mờ nghe một giọng nói

– “Hôm nay hết sốt rồi, bất quá bệnh nhân còn rất yếu, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều, anh ấy sẽ tỉnh lại rất nhanh”. Đó là thanh âm xa lạ

– “Làm phiền cô nhiều rồi, cô ý tá”. Dương Đào nói

A Diễn chậm rãi mở mắt, phát hiện mình nằm trong bệnh viện, cả không gian một màu trắng toát nói lên điều này

– “Tôi sao lại ở trong này?”. A Diễn muốn ngồi dậy

Hưng Hoàng đến bên cạnh đỡ hần lên

– “Cậu có dấu hiệu chấn động não nhẹ, rồi sốt mê man và sức đề kháng yếu, nên hôn mê hai ngày nay rồi”

Giọng nói Hưng hoàng khàn khàn, vết thương nơi cổ họng vẫn chưa khỏi

– “Mấy giờ rồi?”. A Diễn chóng mặt hoa mắt, từng khớp xương trên người như bị bẻ gãy, hoàn toàn mất đi khí lực

– “10h30”. Dương Đào cũng đến cạnh hần

– “Bối Bối đâu?”. A Diễn hỏi, hần không thấy Bối Bối trong phòng

– “Không biết”. Hưng Hoàng và Dương Đào cùng lắc đầu. “Chúng tôi có qua nhà cậu tìm thử, nhưng không thấy ai, gọi tên cậu ta khắp nơi, cũng không ai trả lời”

– “Sao như thế được...”. A Diễn vô lực nói: “Nếu tôi không dẫn cậu ấy ra cửa, cậu ấy sẽ không đi”

– “Tôi tìm rất kĩ rồi”. Dương Đào nói

– “Cậu ấy chắc chắn đang ở nhà. Không ai mua đồ ăn, nhất định cậu ấy đợi ngốc ở nhà, đến khi đói chết thì thôi”. A Diễn nhắm mắt, sau đó mở mắt nói, “Tôi có thể xuất viện được rồi, làm giúp tôi thủ tục xuất viện đi!”

– “Bác sĩ nói ít nhất phải quan sát cậu..... ba ngày”. Hưng Hoàng lắc đầu

– “Ba ngày dù tôi chưa chết, khối Bối Bối nộn nộn kia cũng chết trước”. A Diễm kiên trì: “Tôi không sao, tôi tốt lắm, về nhà dưỡng bệnh cũng được, không cần tiếp tục nằm viện”

A Diễm cố chấp làm Dương Đào chỉ có thể đi làm thủ tục xuất viện giúp bạn

Xuất viện xong, Dương Đào lái xe đưa hai bệnh nhân A Diễm cùng Hưng Hoàng về nhà, A Diễm vì quá mệt đã ngủ thiếp trên xe, đầu tựa vào cửa, tùy ý trên đường đi mà nghiêng qua nghiêng lại

– “Hưng Hoàng, đỡ đầu cậu ấy một chút”. Dương Đào nói, “Để cậu ấy tựa vào vai anh đi, bằng không chấn thương não lại nghiêm trọng hơn”

Hưng Hoàng nghe lời xê dịch đầu A Diễm, A Diễm hơi mở mắt, rồi mới thực sự ngủ say

– “Kì quái, đèn sao lại được mở hết lên”. Dương Đào nói

A Diễm vì giọng nói Dương Đào mà lần thứ hai tỉnh lại, hần phát giác mình đang trên lưng Hưng Hoàng, mà hần ngửa đầu, nhìn thấy qua khung cửa sổ, thấy đèn trong nhà đều đã sáng

Dương Đào dùng chìa khóa hần mở cửa, Hưng Hoàng dìu hần lên lầu, thẳng đến phòng ngủ trên lầu hai, mới đặt hần trên giường

Dương Đào đặt túi hành lí xuống, đến trước giường A Diễm hỏi: “Lầu ba còn phòng trống không?”

– “Làm gì?”. A Diễm không biết Dương Đào muốn làm gì

– “Ở lại chăm sóc cậu a! Tôi và Hưng Hoàng quyết định dọn đến nhà cậu vài ngày, đợi bệnh tình cậu khỏi hần sẽ đi”. Dương Đào mang túi hành lí lên lầu ba

– “Đã hỏi ý kiến thượng cấp”. Hưng Hoàng đùa, “Thượng cấp đã phê chuẩn”. Thượng cấp bọn họ là ba Dương Đào–Cục trưởng cục cảnh sát

A Diễm ngồi dậy

– “Không nghỉ ngơi sao? Muốn làm gì thì tôi giúp cậu”. Hưng Hoàng quan tâm hỏi han

– “Đi tìm xem khối nộn nộn Bối Bối kia đang trốn ở đâu, đèn là cậu ấy mở, cậu ấy nhất định có trong nhà”. Nhưng A Diễm vùng vẫy một chút, thất lưng vừa ngồi thẳng, liền lại ngã xuống giường

– “Để tôi tìm giúp cậu!”. Hưng Hoàng thở dài. “Cậu ta là trách nhiệm của ba chúng ta, không thể để mình cậu gánh tất cả”

A Diễm lắc lắc đầu, Hưng Hoàng cũng không hiểu được, bây giờ Bối Bối trong cảm nhận của hần có vị trí nhất định, Bối Bối vốn là trách nhiệm, đúng vậy, nhưng trải qua vài ngày này, Bối Bối đã thành một trách nhiệm vô trách nhiệm, hần cam tâm tình nguyện chiếu cố Bối Bối

– “Bối Bối.....”. A Diễm nằm trên giường, tận lực hô to: “Bối Bối, cậu ở đâu?”

Đột nhiên, trong tủ đồ phát ra tiếng động. A Diễm bị dọa nhảy dựng, kinh ngạc nhìn tủ đồ hơi hơi chấn động

Bính một tiếng, cửa tủ mở ra, Bối Bối chậm rãi kéo quần áo trên người xuống, rồi mới nhẹ nhàng bước ra

– “Ở đây”. Bối Bối đến gần A Diễm

– “Sao cậu lại trốn trong đó”. A Diễm mở to mắt, không tin được Bối Bối cao 170cm, hình thể hoàn toàn không gầy yếu, cứ nhiên lại trốn giữa mớ quần áo xuân hạ thu đông chưa lần sửa sang dọn dẹp. Bối Bối không thiếu dưỡng khí mà tắt thở, thực sự đã là kì tích

– “Bụng đói”. Bối Bối không trực tiếp trả lời A Diễm, theo bản năng cậu biết A Diễm đang trong tình trạng nguy hiểm

– “Hỏi Tiểu Dương Đào xem có thể ra ngoài mua bánh cá không, trong tủ lạnh còn một phần”. A Diễm kéo Bối Bối đến, rồi mới nói với Hưng Hoàng

Hưng Hoàng gật đầu, ra ngoài tìm bạn gái mình

- “Sao lại trốn trong tủ đồ?”. A Điền chau chau mày hỏi Bối Bối
- “Người rất nhiều”. Bối Bối nhớ lại tình huống hai ngày trước, khi đó A Điền đang ngủ, đột nhiên có đoàn người xộc vào phòng, cậu cảm thấy rất khó hiểu, thế là tùy ý trốn vào tủ đồ tránh tạp âm, cũng tránh những người đó
- Nhưng khi mọi âm thanh an tĩnh lại, cậu đi ra, mới không thấy A Điền đâu. Cậu hoang mang khó hiểu, không cách nào lí giải đến tột cùng là chuyện gì phát sinh, cậu tưởng vì mình trốn trong tủ đồ A Điền mới không thấy đâu, thế là nghĩ chỉ cần quay lại tủ đồ, A Điền liền sẽ trở về
- Sau đó ngoài thời gian thấp đèn, cậu đều ngủ trong tủ. “Chút nữa bị cậu dọa chết rồi”. A Điền nói: “Sau này không được chạy vào tủ đồ nữa, tôi không ở, nếu cậu chết đói, ai tìm được a!”
- “Thực đói”. Bối Bối ôm bụng, ngồi xồm bên mép giường cạnh A Điền
- “Tiểu Dương Đào!”. A Điền nhìn sắc mặt Bối Bối thập phần tái nhợt, lại hô to lên
- “Phải ra ngoài mua, đi mua ngay đây”. Dương Đào cầm chìa khóa leng keng chạy đi
- Vài phút sau, Dương Đào mua cháo trắng về, nàng mang vào phòng, nhưng không lên tiếng, Bối Bối tự động đến lấy, rồi mới ngồi lên giường A Điền, bắt đầu ăn
- “Không được ăn trên giường của tôi”. A Điền nhẹ giọng
- “Mười một giờ phải ngủ”. Bối Bối nhìn đồng hồ, còn chưa đến 5 phút nữa phải tắt đèn, cậu vội vã ăn xong, rồi mới tắt đèn đi ngủ
- “Không cần chuẩn vậy, sao phải ngủ trên giường tôi? Vào phòng khách mà ăn, ăn xong ngủ ở đó luôn”. A Điền một phen đẩy Bối Bối
- Bối Bối bất vi sở động, chậm rãi cho thìa cháo nóng vào miệng
- “Cậu có nghe tôi nói gì không”. A Điền hữu khí vô lực, nhưng vẫn cố gắng rống lên
- Miệng Bối Bối vốn đang khép lại, lúc này lần thứ hai mở ra, rồi mới phun toàn bộ cháo trong miệng vào bát
- “Cậu vừa phải thôi, làm gì vậy chứ!”. A Điền e ngại dịch xa Bối Bối một ít
- “Nóng”. Bối Bối le lưỡi, phồng má
- “Đáng đời”. A Điền nói, lại dùng chân đẩy đẩy Bối Bối
- “Mau đi xuống, tôi muốn ngủ”
- “Tôi cũng ngủ”. Bối Bối trả bát cháo lại cho Dương Đào. “Mười một giờ tắt đèn”
- “Hai ngày qua cậu chưa ăn gì, không đói sao?”. A Điền nhanh bị khối Bối Bối nộn nộn này làm cho tức điên
- “Tôi còn mua thêm sữa”. Dương Đào vội vã vào phòng khách cầm hộp sữa tươi mới mua vào
- Nàng gỡ bỏ bao bì, rồi mới giao vào tay Bối Bối
- Bối Bối ngẩng đầu, uống một hơi sạch hộp sữa tươi, rồi mới trả hộp rỗng lại cho Dương Đào. Sau đó nhìn nhìn đồng hồ. “Mười một giờ, tắt đèn đi ngủ”
- Bối Bối sửa soạn gối chăn xong, chạy đến phòng khách tắt đèn, một tiếng ‘cạch’, đèn đều tắt, phòng ngủ một trận tối đen
- “Bối Bối—”. A Điền rống
- “Ồn quá”. Bối Bối quay về giường, bịt tai
- “Cậu ngủ là chuyện của cậu, sao phải tắt hết đèn”. A Điền muốn ném khối nộn nộn chiếm nửa giường hần này xuống đất
- “Bây giờ là thế nào vậy?”. Dương Đào có chút há hốc mồm, không hiểu tình huống

– “Anh cũng không biết”. Hưng Hoàng không biết phải nói gì

Bối Bối bắt đầu ngủ. Kì thật cậu chưa ngủ, nhưng cậu biết chỉ cần mình ngủ, A Diễm sẽ không làm gì được

Quả nhiên, một phút sau, A Diễm bỏ cuộc

A Diễm nói với Hưng Hoàng và Dương Đào: “Quên đi, các cậu mò mẫm mà lên lầu đi”

– “Cậu cũng nghỉ đi”. Hưng Hoàng và Dương Đào sau đó rời đi

A Diễm nằm trên giường, lẩm bẩm: “Cậu phát điên cái gì không biết, chạy đến ngủ trên giường tôi. Không phải cậu không thích gần người khác sao? Sao lại lên giường tôi ngủ?”

Niệm hơn mười phút, A Diễm bắt đầu ngủ. Hắn bắt đầu ngáy, cũng bắt đầu thói quen nói mớ vô thức của mình

Bối Bối biết A Diễm sẽ không đuổi cậu xuống giường, lúc này mới an tâm đi vào giấc ngủ

Nửa đêm, A Diễm ngừng nói mớ, tiếng ngáy cũng ngừng lại, Bối Bối đang ngủ lại cảm giác thế giới đều an tĩnh, không gian đột nhiên tịch mịch làm cậu mở bừng mắt

A Diễm đang ngủ say, đầu vùi vào gối, dù trong đêm tối, Bối Bối vẫn có thể tinh tường nhìn hình dáng A Diễm

A Diễm có chút kì quái không nói mớ, Bối Bối nhìn A Diễm, vươn tay đến, nhéo nhéo má A Diễm

– “Ô—“. A Diễm đột nhiên thở mạnh

Bối Bối bị dọa, mở to mắt nhìn

– “Ô....Hưng Hoàng....”. A Diễm rên rỉ

– “Hưng Hoàng.... Tôi yêu cậu...”

Bối Bối gần như có thể đoán được nội dung A Diễm nói gì, mỗi lần A Diễm mơ đều gọi tên Hưng Hoàng

– “Hoàng....”. A Diễm thì thào gọi

– “Bối Bối”. Bối Bối lên tiếng

– “Hoàng....Tôi yêu cậu.....”

– “Bối Bối mà”. Cậu không từ bỏ

– “.....Bối Bối ngốc.....Không được chạy loạn....”. A Diễm đột nhiên khản trương gọi

Bối Bối lại bị A Diễm dọa nhảy dựng

– “Qua đường phải nhìn xe..... Nắm lấy tay tôi...”. Giọng nói A Diễm ngày càng nhỏ.“Đừng chạy loạn..... Ở bên tôi.....”

Bối Bối vươn tay mình ra, đặt trong lòng tay A Diễm, A Diễm chạm đến, tựa như ruồi bọ đậu trên cây cỏ, chặt chẽ nắm lấy

– “Ở bên tôi...”. Thanh âm A Diễm nhỏ dần, nhỏ dần, nhỏ đến mức không thể nghe thấy

Bối Bối an tâm hài lòng, nhắm chặt mắt, lần thứ hai tiếp tục ngủ

A Diễm không ở hai ngày, cậu ở trong tủ đồ đợi A Diễm về, bây giờ A Diễm trở về, cậu cũng có thể an tâm

Chính là, khi ý thức cậu bắt đầu trầm đi, A Diễm trở mình, tay chân khóa chặt trên người cậu, A Diễm dựa vào cậu thật gần, A Diễm vài ngày chưa tắm rửa, hơn nữa còn đổ mồ hôi, toàn thân cao thấp đều bốc mùi

– “Hưng Hoàng....Tôi yêu cậu”. A Diễm hô to

Bối Bối liều mạng muốn vùng ra, nhưng A Diễm giữ chặt cậu, cậu không thể vùng vẫy

– “Hưng Hoàng....”

- “Thối....”. Bối Bối bịt mũi
- “Yêu cậu muốn chết....”
- “Thối muốn chết”

Hôm sau, A Diễn ngủ thẳng đến chiều mới tỉnh

A Diễn vươn vai, ngáp dài. Hắn phát giác sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, thân thể tựa hồ đã khỏe hẳn, cảm giác hoa mắt chóng mặt đều biến mất, chỉ còn bả vai phải hơi đau đớn. Bất quá hắn chỉ cần uống thuốc giảm đau thì không sao

A Diễn chậm rãi xuống giường đi đến phòng khách

Trong phòng khách, Bối Bối không ngừng vẽ, tập sách vẽ trước đã dùng hết, Bối Bối vẽ xong cũng không muốn cất vào

Nhưng, vì trên bàn lộn xộn, vài thứ linh tinh rơi xuống đất, A Diễn cầm một bản vẽ lên xem

Trên trang giấy, là hình ảnh hắn khi ngủ

Phát giác đáng vẽ khi ngủ của mình bị Bối Bối quan sát kĩ lưỡng, A Diễn cảm thấy có chút kì quái

- “Vẽ tôi làm gì?”. A Diễn hỏi

Kỹ thuật vẽ của Bối Bối là do Lạc Hoàn dạy, cậu đánh bóng rất đẹp, hơn nữa còn tăng lớp rõ ràng, hết như một bức thủy mặc. Nhưng chỉ thiên phú mới có thể đánh bóng được vậy

Bối Bối không trả lời A Diễn, chính là khi A Diễn đến gần, Bối Bối liền chun mũi. “Thối quá”.

A Diễn trả bức vẽ cho Bối Bối, cũng ngửi được hương vị trên người. Vài ngày không tắm rửa, liền thành như vậy

- “Cậu cũng không hơn là bao!”. A Diễn nói vậy, rồi mới vào phòng tắm xả nước nóng
- “Hưng Hoàng và Dương Đào đâu?”. A Diễn hỏi. Bối Bối không ngó ngang đến, vẫn tiếp tục vẽ tranh

A Diễn nhìn thấy mảnh giấy Dương Đào lưu lại trên bàn: Bối Bối ăn sáng rồi, vì có chút chuyện nên chúng tôi phải ra ngoài, buổi tối sẽ trở về. Đào

Nguyên lai hai bọn họ cũng đi a! A Diễn chăm chú nhìn bút tích Dương Đào, trong lòng bách vị tạp trần

Hưng Hoàng và Dương Đào bây giờ đã đến trình độ như hình với bóng, nhưng nhớ đến cảnh tượng ngọt ngào mật mật của bọn họ, dù không quá để ý, dù tự nhủ mình phải từ bỏ, nhưng A Diễn vẫn cảm thấy một cỗ nhiệt khí tắc nghẹn trong lòng

Hắn không hận, cũng không đổ kị. A Diễn chỉ cảm thấy mình thập phần bi ai, hai người kia đối xử với hắn rất tốt, hoàn toàn không cảnh giác, nhưng hắn lại có ái ý với nam nhân trong bọn họ

Cũng nên chấm dứt đi! A Diễn nghĩ vậy. Dù không thể nói quên liền quên, nhưng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, tình cảm cũng qua đi

- “Cậu tắm rửa trước đi”. A Diễn buông mẫu giấy. “Đi tắm rửa, nhanh lên”. A Diễn dùng chân đẩy Bối Bối
- Bối Bối đứng lên, buông bản vẽ xuống, đi vào phòng tắm, cậu cũng cảm thấy mình thực thối, nên ngoan ngoãn đi tắm rửa, nhưng là, vừa bước vào phòng tắm ba giây, lại vội vàng chạy ra

Bối Bối đứng ở cửa phòng tắm, nhìn A Diễn

- “Trời của tôi ơi, tắm rửa cậu cũng không biết làm, vậy trước kia tắm rửa thế nào?”
- “Xảo Xảo tắm”. Bối Bối trả lời
- “Trời ạ, bây giờ không phải muốn tôi tắm cho cậu đi!”

Bối Bối gật đầu

- “Tôi làm—”. A Diễn nhắc tay trái, cốc lên đầu Bối Bối

– “Tự cởi đồ ra, rồi vào ngâm nước là xong”. A Điền nhớ kinh nghiệm đau đớn lần trước, hắn không muốn tắm cùng Bối Bối, nếu không cẩn thận lại bị thương thì sao?

Bối Bối sờ sờ đầu, hai bàn tay vụng về cởi quần áo, phần đầu cởi áo xong, lại bắt đầu cởi cúc quần

A Điền đứng bên cạnh nhìn, Bối Bối cởi xong đồ... ít nhất cũng mất 10 phút

Quần dài quăng sang một bên, Bối Bối nắm quần con, kéo xuống

– “Vào trong nước hãy cởi”. A Điền lại cốc đầu Bối Bối

– “Đau—”. Bối Bối chẳng biết thế nào, cậu rõ ràng an phận cởi đồ không chút hồ nháo, A Điền vì sao lại đánh cậu

A Điền vào trước, bắt đầu pha xà bông tắm trong bồn tắm lớn, hắn vươn tay khua khua nước theo thói quen. Nước bồn tắm ngập đến vai, bao lấy vết thương, hắn cảm thấy vết thương trên vai đã khỏe hơn nhiều, hơn nữa trước sau gì cũng phải tắm rửa, liền cởi sơ mi, cởi bỏ băng gạc trên vai

Bối Bối vào sau, thuận tay đóng cửa phòng tắm

A Điền nghe tiếng động quay đầu nhìn. “Cậu đóng cửa làm gì?”

– “Tắm rửa phải đóng cửa”. Bối Bối trả lời. Nhưng trong phòng tắm lẫn quần hơi nước, Bối Bối lóa thể đến trước mặt A Điền, xuân cảnh không chút che đậy, trắng trợn đập vào mắt hắn

A Điền bỗng dưng cảm thấy chút tình cảm ám muội lan tràn giữa hai người

Hắn nuốt nước bọt

Thân thể Bối Bối bóng loáng thoát nhìn vô cùng hấp dẫn, khô đại ngây thơ mà lãnh đạm càng làm A Điền say mê

A Điền vẫn luôn muốn giữ Bối Bối bên cạnh, ngoài việc Bối Bối có năng lực giúp hắn quên Hưng Hoàng, hắn cũng cần Bối Bối, hắn thích thiếu niên việc gì cũng không hiểu này, từng vài lần tiếp xúc Bối Bối, hắn càng xúc động

Lần trước sau sự kiện trong phòng tắm, hắn càng không ngừng để ý Bối Bối. Hắn hiểu đó là tình yêu phá kén bay ra, hắn muốn Bối Bối

Đôi mắt nâu song đậm kia có chút chấp thuận, thập phần đến gần A Điền. Cậu thấy A Điền không động tĩnh gì, thế là mở đôi môi nói: “Có thể không?”

– “Có... Có thể cái gì...”. A Điền lại nuốt nước bọt, khẩn trương đến lắp bắp. “Tắm rửa”. Bối Bối cảm thấy A Điền có chút kì quái W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

– “Tắm.....Tắm rửa”. A Điền lắc lắc đầu để thanh tỉnh một chút. Hắn biết mình thật lâu chưa yêu ai, nên mới kiểm chế không được

A Điền lập tức mặc áo vào

– “Bồn tắm rất lớn, đừng dựa gần tôi như vậy”. A Điền nhẹ nhàng đẩy Bối Bối ra. Bối Bối lùi ra giữa bồn tắm, nhưng nước nóng làm cậu lập tức nhảy ra ngoài

Bối Bối lập tức trực tiếp tựa cả vào A Điền, cậu hối hận, không muốn tắm nữa

– “Lại thế nào?”. A Điền bị Bối Bối cọ nhẹ xao động cõi lòng, rên rỉ

Bối Bối lần này không kịch liệt như lần trước, cậu chỉ nhuyển nhuyển cọ trên người A Điền, kéo áo A Điền xuống

– “Nóng quá”. Bối Bối nắm chặt quần áo A Điền, cúi thấp đầu

A Điền đầu hàng. Bối Bối đã bị hắn cốc đầu, cậu biết bị cốc đầu sẽ rất đau, nên chậm rãi bước đến dính trên người hắn. Nhưng như vậy càng loạn

Bối Bối giảm nhẹ lực đạo, ngược lại lại làm A Điền mất đi năng lực chống cự mị lực của cậu

A Điền lại rên rỉ, Bối Bối cọ cọ như vậy, thật làm lũy tuyến của hần mau tan vỡ

– “Mẹ nó, cẩn thận mộng cậu. Cậu dựa vào nữa, coi chừng tôi cường gian cậu”. A Điền vừa nguyên rửa vừa kéo tay Bối Bối ra, một phen kéo người vào bồn tắm, một tay điều chỉnh nước, cố gắng giảm nhiệt độ nước trong bồn

– “Sao kim”. Bối Bối nhìn hình vẽ trên túi quần A Điền, cậu vươn tay vuốt ve khối màu ảo mộng kia, hơn nữa còn nhéo nhéo vào mộng A Điền

A Điền chính chuyên chỉnh nước bị Bối Bối đột nhiên quấy nhiễu, hần sợ đến nhảy dựng, sau đó cả người ngã vào bồn tắm

– “A—”. Bối Bối hô to

8. Chương 8

Ba giây sau, A Điền cả người ướt át đứng lên từ bồn tắm, người hần không ngừng nhỏ nước tong tong, đầu đập boong vào bồn tắm

– “Cậu không muốn sống phải không, tôi chưa ngoạ mộng cậu, cậu cứ nhiên lại ngoạ của tôi trước!”. A Điền rống lên, kéo Bối Bối đang ngơ ngác ngoài bồn tắm vào

– “Oa a—”. Bối Bối mất thăng bằng ngã vào bồn tắm, uống ngay ngụm nước xà bông. Cậu vội vàng bám vào mép bồn tắm không cho mình ngã xuống

– “Cậu rút cuộc có biết mình đang làm gì không?”. A Điền đến gần cậu, quát

Hần nắm cổ tay Bối Bối kéo lại

Bối Bối gật đầu

– “Vậy, nói cho tôi biết cậu đang làm gì?”. A Điền căn bản hoài nghi năng lực lí giải của Bối Bối

– “Tắm rửa”. Bối Bối cực kì miễn cưỡng gật đầu, nhìn A Điền đang áp trên người

Bối Bối có chút sợ hãi, có lẽ A Điền sẽ lại cốc đầu cậu, dù A Điền đánh không đau, nhưng ý tứ cảnh cáo nồng hậu, vấn đề là Bối Bối không muốn mình chọc giận A Điền. Cậu không hi vọng sẽ nhìn thấy A Điền tức giận

– “Hừ”. A Điền bực bội, hần bị khối Bối Bối nộn nộn này cho uống vài ngụm nước tắm, hơn nữa còn đập đầu, bả vai bị thương cũng phát đau. Hần nhất thời mất đi lí tính, mà Bối Bối với bộ dạng này càng kích thích thú tính của hần

Một phen dục hỏa bốc cháy, A Điền thuận miệng nói: “Xảo Xảo đều giúp cậu tắm rửa, tôi đây cũng giúp cậu tắm, được không?”

– “Hảo”. Bối Bối trả lời

– “Cậu sẽ hối hận”

– “Sẽ không hối hận”

– “Bắt đầu”. Bối Bối buồn cười, tay lập tức lườn dưới nước chạm vào nơi tư mật của Bối Bối

Bối Bối cứng đờ

– “Tôi hỏi cậu, tại sao cậu phải ở lại nhà tôi, tại sao cậu không chịu đi, tại sao phải nhất định ngủ trên giường tôi? Cậu rút cuộc suy nghĩ gì?”

A Điển ma sát địa phương mẫn cảm của Bối Bối cách tăng vải dặt mỏng manh, lực đạo khi nhu khi trọng, làm Bối Bối hít thở khó khăn, bàn tay bám vào mép bồn tắm cũng không còn khí lực, chỉ có thể liều mạng bám hai tay thật chặt

– “Không.....không biết”. Bối Bối thở dốc, căn bản cậu không cách nào trả lời những câu hỏi liên tiếp của A Điển

– “Cậu thích tôi không?”. A Điển cười nói bên tai Bối Bối, thanh âm cùng hơi thở mang theo chút dâm mỹ

– “Ân”. Bối Bối nhẹ nhàng chau mày, hàm hồ trả lời

– “Tôi làm vậy, cậu thoải mái không?”. Ngón tay A Điển linh hoạt luồn vào quần con Bối Bối, trong làn nước không nóng không lạnh, phân thân Bối Bối dần dần nâng lên, nhẹ nhàng run rẩy

– “Ân....”. Bối Bối thẳng lưng trả lời

– “Ngoài việc này, cậu chưa từng làm những việc khác”. A Điển một tay đùa bỡn phân thân Bối Bối, một tay nịnh trứ nhũ thủ Bối Bối, Bối Bối run rẩy, hình dạng hơi hoảng hốt, xem ra thập phần khả ái

– “Không có”. Bối Bối liều mạng lắc đầu

– “Quay đầu lại đây”. A Điển khinh nhu ra lệnh

Bối Bối tuân thủ, cậu vừa quay sang, A Điển liền hôn lên môi Bối Bối, dễ dàng xâm nhập vào trong, hấp thụ lưởi Bối Bối, liếm lộng không từ tắc nào bên trong

– “Ngô.....Ân.....”. Bối Bối thở dài ngọt ngào

Động tác trên tay A Điển vững vàng mà quy luật, lưởi hẩn không ngừng dây dưa cùng Bối Bối, sau đó hẩn rời khỏi môi Bối Bối, từ khe môi cậu hôn lên vành tai, hàm lộng nhẹ vành tai cậu, nhẹ nhàng liếm lộng, khẳng cần vùng tai Bối Bối nhạy cảm

Bối Bối nhắm chặt hai mắt, những kích thích làm cậu cứng còng một chút

A Điển cảm giác Bối Bối phát tiết trên tay mình, rồi sau đó Bối Bối mở bừng mắt thở dốc

Đôi mắt Bối Bối, nâu nhạt mà tinh oánh nhìn hẩn

– “Có muốn làm tiếp không”. A Điển hỏi. Bối Bối liếm đôi môi bị hôn đến hồng thắm ướt át như hai cánh hồng kiều diễm. Cậu dừng lại một hồi, sau đó mới chậm rãi gật đầu

– “Nhưng chỉ có một cách tiếp tục, cậu xác định mình muốn sao?”. Mặc cảm tội lỗi đã biến mất. A Điển biết Bối Bối hoàn toàn tín nhiệm hẩn, cậu sẽ không cự tuyệt. Dù Bối Bối không biết hẩn sắp làm gì, cậu vẫn gật đầu

Không hiểu hết ý A Điển, Bối Bối gật đầu không do dự. A Điển cười cười, bàn tay vốn đang nắm phân thân Bối Bối chuyển sang thắt lưng cậu, rồi sau đó đến đôi môi Bối Bối

Hẩn dùng đầu gối tách hai chân cậu, đặt lên thành bồn tắm, sau đó chậm rãi vuốt ve mông Bối Bối nộn nộn

Chậm rãi vòng quanh, cuối cùng nhẹ nhàng tham tiền u huyết

– “Ngô–“. Bối Bối thấp giọng

– “Nhấn nạy một chút, sẽ hết khó chịu ngay”. A Điển hôn vành tai Bối Bối, đó là nơi mẫn cảm nhất của Bối Bối, Bối Bối kìm không được những run rẩy

Một ngón tay tiến vào, sau đó chậm rãi tăng thành 2 ngón, cuối cùng là ba ngón

– “A Điển, A Điển”. Bối Bối run rẩy nghẹn ngào gọi tên hẩn

A Điển nhẹ nhàng chuyển động tay, đánh vào nơi mẫn cảm trong u huyết

Bối Bối cứng người tựa vào thành bồn tắm, những khoái cảm kích thích chưa từng làm cậu đột nhiên không chịu nổi

– “Thả lỏng đi, tôi không làm cậu đau đâu”. A Điển rút tay ra. Bối Bối cong người, ngay lúc ấy lại phát tiết

- “Thoải mái không!”. A Điền lại hôn tai Bối Bối
- “Ân”. Bối Bối cúi đầu thở dốc
- “Sau đó”. Đầu gối A Điền vẫn giữ chặt Bối Bối, không có dấu hiệu dừng lại. “Cũng sẽ có thể”
A Điền cẩn nhẹ tai Bối Bối nhằm phân tán lực chú ý của cậu, sau đó nhẹ nhàng tiến vào Bối Bối
- “Ồ...”. Bối Bối chau mày, cảm giác áp bức đột nhiên như vậy làm cậu không cách tiếp nhận
Nước trong bồn vẫn chảy, từng giọt từng giọt, nhưng không che giấu được tiếng Bối Bối rên rỉ
- “Thực sự đau sao?”. A Điền dừng lại, hẳn phải xác định tình trạng của Bối Bối trước tiên
Bối Bối lắc lắc đầu
- “Thực ngoan”. A Điền hôn Bối Bối, từng chút từng chút vào trong cậu
Tay Bối Bối nắm mép bồn tắm càng chặt hơn, những ngọt ngào thống khổ này làm A Điền khó có thể nhẫn nại, dù A Điền vài lần dừng lại hỏi cậu, nhưng hẳn không ngừng được dục vọng. Hẳn phải cảm giác, cảm giác điều mình chưa từng thể nghiệm
Men theo dòng nước, Bối Bối tùy ý để A Điền động dục trong mình, hành động A Điền nguyên bản thông thả quy luật, dần dần sâu sắc dai dẳng, sau đó lại thô bạo trườn động rất nhanh
U huyết mẫn cảm lần nữa bị A Điền mãnh liệt chiếm hữu, Bối Bối gian nan tựa vào bồn tắm, khuôn mặt lẫn lộn niềm đau và khoái cảm khó lòng nhẫn nại
- “Ân.....A.....A Điền.....Từ bỏ.....”. Bối Bối rốt cuộc không thể nhẫn nại thêm, đành đưa thân mình theo A Điền, từng tế bào trong cậu rối loạn
- “A Điền.....Không cần.....Từ bỏ.....”. Bối Bối nhịn không được, rơi lệ
A Điền không ngừng luật động trong Bối Bối, dù Bối Bối van nài, hẳn cũng không dừng lại
A Điền mơ hồ, hẳn không thể ngừng dây dưa, đến khi Bối Bối khóc thành tiếng, phóng thích trên tay mình, hẳn mới tùy ý phát tiết, chôn thật sâu trong Bối Bối
Bối Bối thở dốc, A Điền cũng thở dốc. Bọn họ chặt chẽ tựa vào nhau, lúc này, không ai muốn rời ra
- “Tại sao lại khóc?”. A Điền hôn má Bối Bối, từ sau ôm lấy cậu
- “Không biết”. Bối Bối lười biếng tựa vào bồn tắm, hai má đỏ hồng
A Điền không ngừng liếm lấy giọt lệ trên mặt Bối Bối, thoáng bình phục hơi thở
- “Không phải vì nghĩ tôi bạc đãi cậu đi?”
A Điền vẫn không đủ can đảm nhìn thẳng Bối Bối
- “Không phải”. Bối Bối trả lời. “Bỗng dưng mất nhỏ lệ. Cho nên không biết”
- “Tôi thực sự sợ cậu ghét tôi, nên mới khóc”. A Điền lại hôn vai Bối Bối
- “Tôi không ghét”. Bối Bối thút thít trả lời
- “Thực sự không ghét?”. A Điền hỏi lại lần nữa
- “Ân”. Bối Bối thành thật trả lời
- “Được rồi”. A Điền nheo mắt, phân thân chôn trong cơ thể Bối Bối chậm rãi chuyển động
- “A—”. Bối Bối hơi cứng người, rên rỉ
- “Nếu không ghét, vậy làm thêm một lần đi”. A Điền cười cười, hai tay lại không yên phận bắt đầu sờ loạn Bối Bối
- “Không cần”. Bối Bối nói. Không ngừng hoạt động, mệt chết người

Bối Bối khó nhọc rèn rĩ

Hơn một giờ tắm rửa, thời gian đã hơn 4h30, Bối Bối mệt mỏi ngã xuống giường, đầu tóc cũng không sấy, nhắm mắt ngủ

A Điển lấy khăn lau lau cho Bối Bối, sau đó đắp khăn lên đầu mình, đợi tóc khô

Hắn nhặt cuốn sách đã mua rất lâu trên đầu giường, tùy tiện xem

Đầu sách giới thiệu triệu chứng tự kỉ là thế nào, cha mẹ nếu phát hiện con mình tự kỉ thì nên làm gì, nhưng với tuổi Bối Bối, thì phải làm thế nào để cậu có thể sống an ổn

Cảm thấy nhàm chán, hắn lật sang phần nói về ba hành vi đặc trưng của tự kỉ: khó khăn trong giao tiếp với xã hội, khó khăn trong biểu đạt ngôn ngữ, hành vi cố chấp kéo dài

Ba dấu hiệu này Bối Bối đều có. Bối Bối không dễ nói chuyện cùng người khác, trừ khi đối phương là người cậu nghĩ có thể tin được; khi nói chuyện Bối Bối dùng từ rất ngắn, để làm người khác hiểu lầm. Nội dung câu nói nếu quá phức tạp, Bối Bối liền hiển lộ biểu tình không quan tâm, đây là khó khăn trong biểu đạt ngôn ngữ; còn cố chấp..... 6h sáng phải ăn điểm tâm, 3h chiều phải vẽ, 5h chiều mở đèn, có khi 7h tối Bối Bối sẽ ra đứng ngoài ban công, đợi Xảo Xảo đến đón

Hắn xem qua một lần, tựa hồ cũng có để tiếp cận suy nghĩ Bối Bối ít nhiều. Cuốn sách thật có ích, vì hắn muốn tìm hiểu Bối Bối

Trong sách có nói, những người mắc chứng tự kỉ này thường không hiểu được quy phạm nhân thế, đó là một khiếm khuyết. Nhưng trong 10 bệnh nhân tự kỉ, sẽ có 1 người có thiên phú, thiên phú này thường bộc lộ ở trí nhớ, đàn ca, hoặc hội họa. Bọn họ giống như bảo vật của trời, cần được chú trọng nhiều hơn

– “Bảo bối...”. A Điển nằm trên giường, thì thào lẩm nhẩm

Hắn nhớ đến những phác họa của Bối Bối, những bức họa ấy, có thể kinh động lòng người

Với việc chép tranh của Lạc Hoàn, A Điển từng điều tra. Hắn là một họa sĩ hiện đại, dù không có tiếng tăm gì lớn, nhưng ít nhất cũng có người mua. Mỗi bức tranh bày bán trong phòng tranh, ít nhất cũng lời được 12 vạn

Có thời gian hắn hứng thú với hội họa cổ điển nên tìm hiểu nhiều, phần vì liên quan đến gia cảnh, giàu có nhàn hạ lại có địa vị xã hội, lúc ở Mỹ Quốc, hắn thường vô sự tán gẫu về các danh họa trong những bữa tiệc trà

Bối Bối chép tranh, hắn biết đó là tranh của danh họa, nhưng một bức họa ở Mỹ Quốc quý hơn vàng, lại xuất hiện ở Đài Loan

Vì thế, bọn họ điều tra theo đường dây, mới truy ra được Lạc Hoàn

Những bức họa đó rất có trình độ, trong suốt 100%, kĩ xảo dùng bút, pha màu không chút tì vết nào, đến người thẩm định tranh cũng khó biết bức nào thực, bức nào giả

Bối Bối có thiên phú như vậy, thật là người khác không cách nào tưởng tượng được

A Điển quay đầu nhìn Bối Bối đang ngủ, Bối Bối nhìn giống đại nam hài bình thường, là loại người nếu gặp qua trên đường, hắn chỉ liếc mắt nhìn một lần, sau đó sẽ quay đầu đi thẳng không quan tâm gì nữa

Nếu không vì Lạc Hoàn, hắn căn bản sẽ không biết Bối Bối, hắn cũng không cách nào biết Bối Bối có tâm tính đơn thuần như trẻ con cần người chăm sóc, càng không cách nào biết Bối Bối là người vẽ tranh kinh động lòng người

Nhưng là, hắn cũng cảm thấy tiếc nuối, nguyên nhân vì Lạc Hoàn, vì hoàn cảnh của Bối Bối, vài ngày nữa người bên cực xã hội sẽ đến đưa Bối Bối đi, thiên phú của Bối Bối có thể hại người. Nếu bọn họ không an bài đúng đắn, sau này, không ai có thể bảo chứng sự tình tương tự không xảy ra

A Điển càng hiểu lúc Bối Bối ở đây, hắn chưa bao giờ chăm sóc tốt Bối Bối

Cục an sinh xã hội sẽ tìm lối ra cho Bối Bối, tỉ như dạy nghề và vân vân. Để Bối Bối dù có phải sống một mình, cũng có thể hoàn hảo sống sót trong xã hội nhiều nhường này

Nằm trên giường suy nghĩ miên man, A Diễm phiền lòng gấp sách lại. Hắn không muốn rời khỏi Bối Bối, nhưng việc này là không thể. Sau này hắn chỉ có thể đến thăm Bối Bối vào ngày nghỉ, hắn không thể suốt ngày ở cạnh Bối Bối

A Diễm nhắm mắt, thở dài, không mong việc này xảy ra, Hắn mệt mỏi tiến vào mộng

Lầu dưới truyền đến tiếng động, tiếng chìa khóa khanh khanh thương thương chuyển động, sau đó là tiếng trò chuyện của Dương Đào và Hưng Hoàng

– “Mua gì cho bọn họ ăn chưa?”

– “Mua rồi!”

Bối Bối chậm rãi mở mắt, nhìn thấy A Diễm đang ngủ bên cạnh, không ngừng ngáy to ‘khò—khò—khò’

Bối Bối xuống giường

Ánh nắng thân nhiên xuyên qua rèm cửa, dù trời chưa tối, nhưng là cậu nhìn đồng hồ trên tay, phát giác đã hơn 5 giờ

Bối Bối ra phòng khách, bật công tắc đèn, đầu tiên là lầu 2, rồi đến lầu 1, rồi đến lầu 3, tiếp theo là phòng tắm

Cậu chăm chú tử tế mở đèn, đến Dương Đào Hưng Hoàng đi vào cũng không biết

– “Bối Bối, Bối Bối”. Dương Đào ở sau lưng Bối Bối gọi vài tiếng

Bối Bối mở tất cả đèn lên, vừa xoay người, mới phát hiện Dương Đào và Hưng Hoàng đang nhìn mình

– “A—”. Bối Bối hét lên nho nhỏ, cậu bị dọa

– “Đói không, ăn trước đi”. Dương Đào mua vài món thức ăn nhanh ở cửa hàng tiện lợi, đặt trên bàn phòng khách

– “6h ăn”. Bối Bối đến ngồi trên sofa, nhưng không động đũa, cậu vẫn nhìn đồng hồ trên tay, thẳng đến khi đồng hồ chỉ 6h, mới bắt đầu ăn

– “Đây không phải đồng hồ của A Diễm sao?”. Dương Đào chỉ chiếc đồng hồ trên tay Bối Bối

– “Có lẽ A Diễm đưa cậu ta đeo”

– “Anh không thấy, A Diễm.... quá tốt với cậu ta sao.....Không chỉ ăn ở cùng cậu ta, mà hoàn toàn như hình như bóng với nhau”. Dương Đào hoang mang, Tề Mậu Diễm luôn uy hiếp người khác không phải ăn nhằm thuốc chứ, cư nhiên để người khác thích gì thì lấy xài sao?

– “Có lẽ do lương tâm áy náy”

– “Chúng ta cũng vậy, nhìn cậu ta, lại nghĩ đến người anh đã chết của cậu ta. Chúng ta phải làm thế nào? Người phạm lỗi là chúng ta”. Hưng Hoàng vươn tay, muốn sờ sờ đầu Bối Bối, nhưng Bối Bối nghiêng đầu một chút, nhẹ nhàng tránh bàn tay Hưng Hoàng

– “Cậu ta hình như chỉ để A Diễm chạm vào mình”. Dương Đào ngồi xuống cạnh Hưng Hoàng

– “Cậu ta biết A Diễm thật tâm với mình”. Hưng Hoàng ôm bạn gái

– “Bối Bối”. Dương Đào gọi. Bối Bối chỉ cầm cúi ăn, không ngó ngang đến

– “Bối Bối”. Dương Đào lại bảo. “A Diễm tốt với cậu không?”. Dương Đào chính là hỏi loạn cho bớt nhàm chán

Bối Bối không nhìn Dương Đào, không nói cũng không có chút biểu tình trên mặt, làm Dương Đào cảm thấy cậu thoát nhìn như người lạnh lùng, nhưng khi cô hỏi đến A Diễm, Bối Bối liền ngắc đầu

Đôi mắt Bối Bối to tròn tựa hồ có sắc thái, đồng tử đậm nâu ưu nhã như đang cười

Cậu trả lời. “Tốt”. Cậu trả lời đơn giản, thẳng thắn chân thành. “A Diễm cốc đầu”. Bối Bối lại sờ sờ đầu mình

– “Thứ kia người khác không thuận theo mình thì sẽ có khuynh hướng bạo lực”. Dương Đào cười thành tiếng. Dù cảm thấy hai câu trả lời của Bối Bối có chút không liên quan, có chút kì quái, nhưng nàng nghĩ, tự kỉ chính là đáng vẻ này, nên cũng không quá để ý

Trong phòng ngủ A Diễm ngập to, tỉnh dậy. Hắn rút một kiện sơ mi trong tủ đồ, vừa đi vừa mặc vào

– “Ồn ào muốn chết, phòng khách gần phòng ngủ như thế, các cậu cứ nói chuyện làm tôi không ngủ được”. A Diễm vịn vẹo cổ, cảm thấy bả vai bị thương tựa hồ bắt đầu đau đớn

Hắn xoa xoa vai, chau mày, sắc mặt thập phần khó coi. “Đau muốn chết. Tiểu Dương Đào, thuốc giảm đau cậu để ở đâu?”

– “Đây”. Dương Đào đưa vỉ thuốc trên bàn cho A Diễm

A Diễm rót li nước, lau bầu nuốt vào yết hầu, hắn về phòng khách, một mớ tựa cả trên người Bối Bối

Bối Bối vẫn bình thản ăn, không né tránh A Diễm

– “Cậu đau đầu hay đau bả vai?”. Hưng Hoàng hỏi. “Vết thương trên bả vai đã gần như khỏi hẳn đi, đã vài ngày rồi”

– “.....”. A Diễm gối trên đùi Bối Bối, há miệng suy nghĩ một trận, cuối cùng mới lên tiếng: “Phải.... là đau đầu....”

Kì thật bây giờ cả người A Diễm đau đến nguy, hơn nữa bả vai còn rất đau. Vì buổi chiều vừa thủy chiến kịch liệt, hắn quên mất mình bị thương, còn đại chiến hai hiệp với Bối Bối, cho nên hiện tại cả người như bị đánh gãy xương, cả người cao thấp không nơi nào dễ chịu, đầu cũng muốn nứt hai

– “Ăn xong lại ngủ một chút đi!”. Hưng Hoàng cười cười nhìn bạn

– “Cậu a, phải hảo hảo nghỉ ngơi”

– “Ngộ....”. Nụ cười của Hưng Hoàng, làm hắn không cách nào nói được. “Biết rồi...”. Hắn trả lời

– “Bối Bối, cậu chắc quen sống ở đây rồi đi!”. Dương Đào lần thứ hai chuyển sự chú ý về người Bối Bối

– “Quen”. Bối Bối vẫn ăn

– “Nếu A Diễm lại đánh cậu, nói cho tôi biết, tôi gọi bạn trai mình đến trút giận giúp cậu. Anh ấy là học trưởng của A Diễm, A Diễm rất nể anh ấy”. Dương Đào buồn cười, nụ cười thực hạnh phúc

– “Xứ nữ nhân, cô đang nói gì chứ!”. A Diễm trợn mắt trắng dã. “Tôi vô cùng tốt với cậu ấy, tốt đến không thể tốt hơn nữa”

– “Phải không?”. Dương Đào nghi ngờ. “Bối Bối vừa nói cậu đánh cậu ấy mà!”

– “Được lắm, Bối Bối, cậu nói xem, tôi khi nào thì đánh cậu?”. A Diễm hỏi Bối Bối

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bối Bối không trả lời, tiếp tục ăn

– “Xem đi, xem đi!”. Dương Đào cười. Nàng hỏi ngược lại: “Bối Bối, sống cùng A Diễm rất không thoải mái đi, nam nhân này chưa bao giờ dọn dẹp nhà cửa, vài ngày mới tắm một lần. Cậu sống nơi này, nhất định rất thống khổ đi!”

– “Ân”. Bối Bối gật đầu

– “Ha!”. Dương Đào cười đắc ý

– “Hai người đừng đấu võ mồm nữa”. Hưng Hoàng che miệng Dương Đào. “Đều đã lớn như vậy, sao có thể hồ nháo kiểu ấy”

Bối Bối như đột nhiên nhớ đến điều gì, cậu ngẩng đầu. Nói: “A Diễn còn nói mớ, còn để người toàn mùi mồ hôi đi ngủ, còn đối xử tốt với Bối Bối”

– “Nói mớ gì?”. Dương Đào giống như tìm được bí mật, bắt đầu hỏi.

– “Nói bậy, tôi có thể nói mớ chuyện gì”. A Diễn nói

Bối Bối hồi tưởng, sau đó nhanh chóng giảng thuật: “Vai cậu có thể mặc được khối áo giáp 50 kg, bả vai mất thăng bằng, tay cũng không nhúc nhích, còn cứng hơn bàn nhà tôi”

Sau đó Bối Bối lại nói: “Hôm nay làm đến đây thôi, mọi người giải tán về nhà, ngày mai tiếp tục cố gắng điều tra”. Bối Bối nghĩ nghĩ, lại nói: “Ngủ ngon”

Dương Đào cười to thành tiếng. “A Diễn, cậu như kẻ ngốc a!”

– “Bối Bối, không được nói nữa”. A Diễn trở mình xem thường

– “Đừng để ý cậu ta, Bối Bối, nói tiếp đi”

Bối Bối thực sự nói tiếp, cậu gần như tự lảm nhảm, hồi tưởng hết thấy mọi lời. “..... Cậu không phải ở bệnh viện sao? Sao lại ở trên giường tôi? Cậu thực sự không biết tôi thích cậu phải không?”

– “Đừng nói nữa!”. A Diễn đột nhiên có dự cảm không tốt. Hắn trở nên khẩn trương, muốn bịt miệng Bối Bối lại

– “Cái gì? Cái gì?”. Dương Đào vẫn vểnh tai truy vấn

– “Hưng Hoàng, tôi thích cậu”. Bối Bối đứng lên, bịch đồ ăn xong thuận tiện mang đi vứt vào thùng rác trong phòng khách

Cả người A Diễn đặt trên sofa mất điểm tựa, cánh tay trượt xuống, cả người lọt giữa bàn và sofa, đầu lại hung hăng đập một lần. Hắn ngã thật mạnh, mắt hoa lên, cả người uất ức nằm trên mặt đất bất động thành đoàn

Dương Đào há hốc miệng, cả người ngây ngốc, mắt nhìn thẳng. “Còn giống như Xảo Xảo, tắm rửa cho Bối Bối, A Diễn là người tốt”. Bối Bối tiếp tục nói

– “Im ngay!”. A Diễn rống

Bối Bối bị âm thanh bất ngờ của A Diễn dọa nạt, cậu đi về phía A Diễn, phát giác A Diễn hình như đang tức giận, nhưng bàn tay A Diễn vẫn gác lên trán, cậu không thể thấy rõ biểu tình A Diễn lúc này

Bối Bối ngồi xổm bên A Diễn

Hưng Hoàng nhìn đồng hồ trong phòng khách, sắc thái khuôn mặt trở nên nghiêm trọng, hắn vỗ vỗ vai bạn gái, nói: “Đi thôi, không phải em muốn dạo phố mua quần áo sao, anh đi cùng em”. Hưng Hoàng kéo Dương Đào, gần như ép buộc lôi nàngf ra cửa

Tình trạng hiện tại rất ngượng ngùng

Dương Đào bình tĩnh trở lại, kinh ngạc nhìn bạn trai: “Sao anh có thể trấn định như thế, A Diễn thích anh nha, hay là anh sớm đã biết? Tại sao chỉ có em là không.....”

Hưng Hoàng chặn miệng bạn gái, không cho nàng tiếp tục nói. “A Diễn, hôm nay tôi và bạn gái về nhà dọn dẹp một chút, buổi tối đại khái không ghé về đây, cậu hảo hảo nghỉ ngơi”

Hưng Hoàng đã sớm biết A Diễn thích hắn, trước kia bọn họ vì tiết kiệm tiền lương mà thuê chung phòng trọ, A Diễn nói mớ to đến đánh thức hắn. Sau này, A Diễn cũng không làm gì, Hưng Hoàng mới yên tâm

Hắn thích Dương Đào, với A Diễn chỉ là tình cảm bằng hữu, hắn không cách nào chấp nhận A Diễn, nhưng vẫn thực quý trọng A Diễn

Thế là lúc này, hắn chọn cách tạm thời lảng tránh, hắn hiểu nếu tiếp tục sẽ làm A Diễn ngượng ngùng, hắn kéo Dương Đào đi, cũng thuận tiện giáo dục nàng một chút. Đồng tính luyện ái không phải là tội, hắn không chấp nhận ánh mắt Dương Đào nhìn A Diễn khinh bỉ

– “Ô-Ô-Ô”. Dương Đào kháng nghị

– “Đi được rồi!”. Hưng Hoàng kéo Dương Đào xuống lầu, rồi mới mở cửa nhà đi ra

Khi tiếng sập cửa truyền đến, A Diễm cũng dùng chút khí lực còn sót lại bò lên

Hắn thực không nghĩ mình cứ nhiên nói mớ, càng không nghĩ Bối Bối thế nhưng nói hết ra. Bất quá điều không ngờ nhất, Hưng Hoàng cứ nhiên đã sớm biết mình thích hắn...

Hắn thật sự muốn đâm đầu vào tường, gắt gao quên đi. Chuyện mất thể diện như thế

– “A Diễm”. Bối Bối nhìn A Diễm vẫn không ngồi dậy, thế là lấy tay lay lay hắn

– “Phiền chết đi được, đi mau!”. A Diễm lại rống

Bối Bối không đi, cậu chỉ im lặng ngồi tại chỗ, Cậu thấy A Diễm vẫn không để ý mình, thế là tư thế ngồi xồm nguyên bản lại chuyển sang xếp bằng, ngồi lâu mà A Diễm vẫn không để ý, thế là cậu lại nằm xuống

Không khí phòng khách thực yên tĩnh, A Diễm cũng không muốn nói. Hắn bởi vì vừa rồi Bối Bối vô tình hé lộ bí mật của mình, tâm thần đại loạn, đầu đau đến nổ tung

Hắn vốn có thể tức giận, hung hãn cốc đầu Bối Bối, nhưng Bối Bối không biết mình phạm lỗi gì, hắn không cách nào cốc được

Hắn không chỗ phát tiết, bây giờ Hưng Hoàng đã biết A Diễm thích hắn, hắn phải xử sự thế nào, còn Tiểu Dương Đào, vừa rồi thái độ của nàng rõ ràng không chấp nhận chuyện đồng tính luyến ái

Hắn là cảnh sát, sự tình ngược ngừng hiện tại làm mọi chuyện sáng tỏ, sau này hắn làm sao đối mặt Hưng Hoàng Dương Đào, làm sao đối mặt đồng nghiệp trong sở cảnh sát

Nghĩ đến việc này, A Diễm không ngừng rên rỉ

Hắn cảm thấy hiện tại mình thật bi ai. Hắn vốn nghĩ mình là người có thể vượt qua mọi khó khăn, nhưng hôm nay một đám kích thích lại biến hắn thành đả độn

Hắn nghĩ, có phải hay không bản thân nên thu dọn chút hành lý, trực tiếp quay về Mĩ Quốc quên đi mọi chuyện, dù sao gia đình đều định cư tại Mĩ, hắn dễ dàng rời khỏi nơi này, càng đỡ phải ngược ngừng gặp lại mọi người về sau

Bối Bối vươn tay đến, trên sàn nhà lạnh lẽo, tìm tay A Diễm

– “Làm gì!”. A Diễm phát hiện Bối Bối bắt được hắn

Bối Bối không nói gì

Chỉ khi chạm vào A Diễm, cảm giác A Diễm hoàn toàn bên cạnh, Bối Bối mới cảm thấy an toàn

A Diễm gỡ tay Bối Bối ra, nhưng Bối Bối lại tiếp tục nắm. Giằng co vài lần, thẳng đến khi A Diễm không còn khí lực, Bối Bối vẫn là kiên trì. Đây là đặc trưng của bệnh nhân tự kỷ, có vài việc, bọn họ cố chấp đến cùng

A Diễm bỏ cuộc, Bối Bối gắt gao nắm tay A Diễm không buông

Bọn họ nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, thật lâu cũng không đứng lên

Thẳng đến 11h đêm, Bối Bối đứng lên tắt đèn, sau đó tiếp tục bò đến bên A Diễm

Bối Bối vừa nằm xuống, A Diễm liền nói: “Đi về giường ngủ đi!”. A Diễm đứng lên, cầm chìa khóa xuống lầu

Bối Bối không phản ứng kịp, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn bóng A Diễm biến mất ở cầu thang

Sau đó cười lâu có tiếng động cơ xe nổ oanh oanh, tiếng rồ ga, rồi căn phòng trở lại yên tĩnh

Lúc Bối Bối nghe được thanh hưởng, cậu mới ý thức được, A Diễm đi rồi

A Diễm rời khỏi cậu

Trong phòng, thật tịch mịch

9. Chương 9

Lúc A Diễn ra khỏi cửa, hần liền hối hận

Hần không cố ý bỏ một mình Bối Bối lại trong nhà, hần tựa hồ phải ở lại bên cạnh cậu

Hần dừng xe trước cửa hàng tiện lợi, nằm dài trên vô lăng, thở dài trầm tư

Bối Bối ở nhà một mình được không? Cửa nhà đều đóng, trong nhà không nấu gì, tất cả đều an toàn, chắc chắn Bối Bối không có việc gì

Dừng hơn nửa giờ, A Diễn mới lái xe rời đi, đến quán bar hần thường xuyên lui tới. Hần đổi vài ngàn tiền mặt, gọi một li rượu, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế nhìn những quân bài rơi xuống, trong đầu vẫn còn vang vọng tiếng chìa khóa mở cửa chói tai

Thẳng đến rạng sáng, nhìn mớ xúc xắc trống trơn trên bàn. Hần nhìn đồng hồ đã thấy hơn 5h sáng, liền lái xe về nhà, hơn nữa còn thuận tiện ghé qua cửa hàng tiện lợi mua vài thứ. Hần về nhà quăng mọi thứ lên bàn, đầu cũng không quay lại trực tiếp ra khỏi cửa

Bối Bối trong phòng ngủ nghe tiếng động liền vội vã ngồi dậy, nhưng không thấy bóng dáng A Diễn đâu

Bối Bối nghi hoặc, A Diễn có phải lại biến mất như lần trước không, cậu tìm không thấy A Diễn, cũng không nghe được giọng nói A Diễn

Bối Bối nhìn thức ăn trên bàn, đột nhiên cảm thấy chán ghét. Hiện tại cậu chỉ muốn gặp A Diễn, cậu không muốn nhìn thấy những thứ này

Bối Bối cúi đầu nhìn kĩ sàn nhà, khổ sở không biết phải làm thế nào cho phải. Cậu nghĩ bản thân có nên trốn lại trong tủ quần áo lần nữa không, khi đó A Diễn có trở về cũng sẽ ở lại lâu hơn một chút

Thế là cậu lại vào phòng ngủ.

Gần 10h tối hôm sau, A Diễn lòng vòng đứng trước ngõ nhà

Từ đây A Diễn có thể nhìn thấy nhà đã sáng đèn rất rõ ràng, nhưng lại không nhìn thấy bóng người quen thuộc bên cửa sổ. Hần hi vọng có thể nhìn thấy Bối bối

Tự vấn hồi lâu, A Diễn cũng dần dần hiểu được suy nghĩ trong mình. Đúng, hần từng thích Hưng Hoàng, nhưng thái độ phản ứng dè dặt, chỉ vì thẹn quá hóa giận khi bị người khác biết được bí mật. Hần tựa hồ không thích Hưng Hoàng đến vậy, từ khi gặp Bối Bối đến nay, cảm xúc với Hưng Hoàng đã giảm rất nhiều

Mà Bối Bối, hai ngày nay, là người duy nhất A Diễn muốn gặp

Hần lo lắng Bối Bối ngủ có ngon không, ăn có được không, lại lo lắng Bối Bối ở nhà có vấn đề gì với điện nước không. Mỗi khi quay về, đứng từ cửa hàng tiện lợi nghe tiếng động từ nhà, hần liền khẩn trương không chịu được, hần sợ trong nhà có cháy, thì chỉ mình Bối Bối kẹt lại trong nhà. Nhưng hần không cách nào đối mặt Bối Bối, hần hoàn toàn không biết giải quyết quan hệ với Bối Bối thế nào

Khái niệm tình yêu với những bệnh nhân tự kỉ, gần như bằng không. Bọn họ nếu muốn có một tình yêu như người thường, rồi mới từng bước ngọt ngào mật mật tâm ái tương thông, là một thách thức với trí não

Tình cảm Bối Bối dành cho hần cũng gần như vậy, vì hần cho Bối Bối-cảm giác an toàn. Nên Bối Bối mới toàn tâm toàn ý tín nhiệm hần, thậm chí như tình yêu

A Diễn cảm thấy hoang mang, cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy phiền não

Từ khi nhận ra tình cảm của mình, hần càng không cách nào đối diện Bối Bối

Hần, ngày càng yêu Bối Bối. Lần Bối Bối bị Xảo Xảo kéo xuống lầu kia, hần liền rõ ràng tình cảm trao về Bối bối nhiều hơn hần tưởng tượng rất nhiều, khi đó hần biết mình đã yêu Bối Bối

Bối Bối tin tưởng hần, nhưng hần lại làm chuyện hạ lưu kia với Bối Bối

Hắn ngày càng cảm thấy mình không tử tế gì, ngày càng cảm thấy bản thân quá đê tiện

11h đêm, đèn trong nhà đều tắt. Thế là A Điển lại lái xe, rời khỏi ngõ

Nếu không gặp hắn, có thể Bối Bối vẫn là người dị tính chứ không phải bị kéo vào vũng bùn đồng tính này cùng hắn, hắn cảm thấy như mình đã đẩy Bối Bối vào con đường không lối thoát. Bối Bối là bệnh nhân tự kỉ, hơn nữa còn không hiểu được những quy phạm đơn giản của thế giới bình thường, hắn hiện tại không giúp được gì, mà còn hại thêm Bối Bối

Đánh bài thâu đêm đến chiều ngày thứ ba, điện thoại A Điển đổ chuông. Hắn dùng đôi mắt thâm đen như gấu mèo nhìn màn hình, mới phát hiện người gọi đến là Hưng Hoàng

Hắn do dự nhìn điện thoại hồi lâu, không muốn bắt máy. Điện thoại đổ chuông một lần, rồi lại một lần, đối phương tựa hồ nhẫn nại hơn hắn, hơn nữa cũng không tin hắn không bắt máy. Thẳng đến lần thứ 5, mọi vị khách trong quán đều nhìn hắn, A Điển mới nhấn nút nhận cuộc gọi

– “Uy...”. Hắn lên tiếng

– “Về nhà một chút đi, Bối Bối phải đi. Cục an sinh xã hội đến đón người”. Hưng Hoàng ở đầu dây bên kia nói

– “Nhanh như vậy sao...?”. A Điển có chút khó tin

– “Về nhà đi. Nhanh như vậy đấy”. Hưng Hoàng nói xong liền cúp máy. A Điển thanh toán tiền, mới phát giác ba ngày nay mình đã nướng hơn vạn tệ vào sòng bài. Hắn nhanh chóng đến quầy thanh toán, rồi lái xe về nhà

Khi cửa nhà chậm rãi mở ra, Hưng Hoàng đang đứng trên cầu thang nhìn hắn, hắn có chút chột dạ cúi mắt

– “Đại khái 5 phút nữa”. Hưng Hoàng nhìn đồng hồ, thông báo thời gian cục xã hội đến đón người

– “Tôi.... tôi đi gặp Bối Bối trước đã”. A Điển đi đến

– “Tôi....”. Hưng Hoàng đột nhiên lên tiếng

A Điển cứng người

– “Tôi chỉ muốn nói với cậu, bất luận chuyện gì xảy ra, thủy chung tôi vẫn xem cậu là anh em tốt nhất, chuyện gì cũng không thay đổi được điều này. Cậu cũng biết tôi rất yêu Dương Đào, không thể không có nàng. Mà cậu...”. Hưng Hoàng vỗ vỗ vai A Điển, ai thán. “Rồi sẽ có một ngày, cậu gặp được người tốt hơn tôi”

Mắt A Điển có chút hồng, cả người thở phào nhẹ nhõm. “Tôi cũng mong như vậy”. A Điển kiên định mỉm cười. Hưng Hoàng không nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ, đã là đại ân đại điển với hắn, vì nếu thái độ Hưng Hoàng có chút bài xích nào, hắn tuyệt đối sẽ phủ định bản thân

– “Được rồi, lên nhà đi! Tôi ở dưới này đợi người của cục”. Hưng Hoàng nói. A Điển gạt đầu, thè lương chậm rãi từng bước lên cầu thang. Đồng hồ phòng khách điểm 4h45, một ngọn đèn đã sáng, nhưng sofa không ai ngồi, cả phòng an tĩnh

– “Bối Bối?”. A Điển gọi, nhưng không ai trả lời. Hắn tiếp tục vào phòng ngủ, nhìn nhìn phòng tắm, nhìn nhìn dưới sàn, vẫn không người

Đột nhiên, trong tủ quần áo phát ra tiếng động, cánh cửa tủ từ từ hé mở, sau đó Bối Bối chậm rãi lộ đầu ra

– “Sao cậu lại trốn trong tủ quần áo?”. A Điển mở to hai mắt nhìn

– “Chờ anh”. Bối Bối nhìn A Điển, đôi mắt đậm nâu kia rơi lệ

Bối Bối nhìn kĩ A Điển, A Điển phát giác sắc mặt cậu đã có chút tái nhợt

Nước mắt Bối Bối làm A Điển cảm thấy tội lỗi, hắn thế nhưng lại bỏ mặc Bối Bối ở nhà một mình ba ngày liền, mà Bối Bối lại chỉ quen sống cùng hắn, hắn không ở, trong lòng Bối Bối đều hoảng loạn

– “Lại đây”. A Điển than nhẹ, đến gần tủ đồ, giang rộng hai tay trước mặt Bối Bối

Bối Bối ôm A Diễm, nước mắt lại rơi. A Diễm liền kéo Bối Bối ra khỏi tủ, vuốt ve đầu cậu. “Khóc cái gì, không được khóc”

Bối Bối chỉ thấp hơn hán vài cm mà thôi, A Diễm phải vươn tay thật cao mới sờ đến đầu Bối Bối, việc này nhắc nhở hán Bối Bối cũng là nam tử đôi mươi, dù tâm tư Bối Bối đơn thuần, nhưng cậu cũng đã cùng hán làm chuyện yêu đương

Hán nhớ lần đầu gặp Bối Bối, cậu đã dùng ánh mắt xa lạ như thế nào nhìn hán

Tình cảm gần gũi vài ngày, là trần trụi chân thật mà khó cắt đứt như vậy. Đột nhiên A Diễm có ý nghĩ muốn giữ Bối Bối bên mình, lúc này, hán mới phát hiện mình không thể rời xa Bối Bối

Nhưng để Bối Bối ở lại đây là việc không thể. Hán đi làm tuyệt đối không có thời gian chăm sóc Bối Bối, Bối Bối ở lại đây cũng không nhận được đãi ngộ tốt. Thiên phú hội họa của cậu phải được dùng đúng chỗ, tránh tai họa tái diễn lần nữa. Cục trưởng cũng phiền não việc này, mới đặc biệt nhờ đỡ cục An sinh xã hội đến giúp đỡ Bối Bối

Dù nghĩ như vậy, nhưng A Diễm không còn cách nào khác. Bối Bối phải rời đi, là kết cục tốt nhất cho mọi việc. Bối Bối ôm chặt hán, tuyệt không giống lần đầu gặp nhau, trơn trượt hơn rần rần tránh hán bằng mọi cách. A Diễm hồi tưởng, khoe miệng yếu ớt nở nụ cười

Hán vỗ về vai Bối Bối, “Được rồi được rồi, ngoan đi mà”. Hán dùng khẩu khí dỗ dành con nít với Bối Bối, thực sự cũng xem Bối Bối là con nít

– “A Diễm!”. Hưng Hoàng vào phòng khách, đứng ở cầu thang hô to: “Dẫn Bối Bối xuống đi, người đến rồi”

– “Từ từ!”. A Diễm đẩy Bối Bối ra khỏi người, rồi vươn tay kiểm tra kĩ giỏ xách Bối Bối, xem xét một hồi phát hiện không thiếu thứ gì, mới mang vào cho Bối Bối

– “Bây giờ có người đến đón cậu, bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho cậu, nghe lời tôi, ngoan ngoãn không được nổi giận, theo tôi xuống lầu, tôi dẫn cậu đi gặp họ”. A Diễm nói với Bối Bối

Bối Bối gật đầu

– “Vậy đi thôi!”. A Diễm lại than nhẹ

Nguyên lai Bối Bối dễ dàng đồng ý rời đi như vậy, hán vốn nghĩ Bối Bối sẽ không bao giờ đồng ý, nhưng có lẽ mọi việc đều do hán suy nghĩ quá nhiều

– “Năm giờ”. Bối Bối đột nhiên thoát khỏi tay A Diễm, đi đến bờ tường, mở toàn bộ đèn trong nhà

Từng ngọn đèn, từng ngọn đèn lần lượt sáng lên, tâm A Diễm một lần lại một lần đau đớn. Tầng 3 sáng rực đèn sung mãn, đánh đuổi mọi bóng tối vào lòng A Diễm

Dù Bối Bối thủy chung không hiểu việc mở đèn này có ý nghĩa gì với hán, nhưng vì Bối Bối luôn làm vậy nên hán bắt đầu yêu thích ngôi nhà trống vắng này hơn. Hán muốn trở về, vì hán biết có người đang đợi mình ở nhà, hán dần dần cũng không còn chán ghét bóng tối. Vì hán biết Bối Bối vì mình mà tắt đèn. Nhưng sau khi Bối Bối đi rồi, rốt cuộc sẽ không còn ai tắt từng ngọn đèn này cho hán, hán cảm thấy việc này thực làm người ta bị thương

– “Tôi đi rồi về, 10h15 sẽ về, phải tắt đèn”. Bối Bối nhìn đồng hồ trên cổ tay, cố gắng xem giờ

– “Không, cậu đi rồi, sẽ không về nữa”. A Diễm lắc đầu

– “11h phải tắt đèn”. Bối Bối nghi hoặc nhìn A Diễm, “Không tắt đèn, không ngủ được”

– “Mặc kệ đèn, mọi người đang ở dưới lầu đợi cậu, mau xuống đi”

– “Không cần”. Bối Bối giấu tay sau lưng, hán mắt vẫn tiếp tục chăm chú bật từng công tắc đèn

– “Bối Bối! Tin tôi sẽ cóc đầu cậu nữa không!”. A Diễm nhắc tay lên, Bối Bối vẫn không để ý A Diễm

Giằng co vài phút, Hưng Hoàng lại gọi với lên, A Diễm cuối cùng bỏ tay xuống

– “Thế này đi, chúng ta xem như bây giờ đã 11h đêm”. A Diễm kéo tay Bối Bối, chỉnh đồng hồ đến 11h

– “Xem, 11h rồi, tắt đèn đi, tắt đèn rồi xuống lầu với tôi”

Bối Bối nhìn mặt đồng hồ bị A Điển chỉnh giờ, cậu chau mày, sau đó mới tâm không cam tình không nguyện tắt đèn

Hơn 5h chiều, sắc trời ngoài cửa sổ còn chút sáng, nhưng không thể chiếu sáng từng góc nhà, A Điển cảm thấy thế giới trong nháy mắt đều đen tối, nhưng hắn kiên quyết không mở đèn

Khuôn mặt Bối Bối hiển hiện vẻ cô đơn, cậu tựa hồ không hiểu mọi chuyện tại sao lại thế này, nhưng cậu không hỏi, cậu nhẫn nại

Xuống đến lầu, Hưng Hoàng đang tiếp chuyện một nữ nhân mập mạp, bọn họ vừa thấy A Điển, nữ nhân mập mạp liền mỉm cười, cười cầu tài đến sáng lạn

– “Lạc Bối phải không, tôi đến đón cậu, tôi là Lợi Tư”. Giọng nói Lợi Tư thật to, nhưng đáng vẻ lại làm người khác có cảm giác an tâm

Lợi Tư tịnh không trực tiếp nhìn Bối Bối, nàng hiểu những người mắc chứng tự kỉ với những tiếp xúc quá thân mật như vậy, sẽ làm họ mất tự nhiên

– “Xin chào.... Tiểu thư nói lại đi. Tôi nghĩ cô nên gọi cậu ấy là Bối Bối, như vậy cậu ấy mới có chút phản ứng”. A Điển cảm thấy nữ nhân viên này có chút kì quái, nàng mang theo một túi hoa quả đến, hết như Tiểu Dương Đào ăn dấm chua kia

– “Như vậy a”. Lợi Tư cười cười, “Bối Bối, chúng ta đi được chưa, xe đang đợi ở ngoài”

Bối Bối nhìn nhìn A Điển, A Điển gật gật đầu với cậu, lúc này Bối Bối mới gật đầu với Lợi Tư

– “Đi thôi”. Lợi Tư vẫy vẫy Bối Bối, nàng đi trước, Bối Bối chần chừ bước từng bước theo sau

Nhưng mỗi bước Bối Bối lại quay đầu nhìn A Điển một lần, A Điển vẫy vẫy tay với cậu, không muốn tiễn cậu đi

– “Tiễn cậu ấy đi!”. Hưng Hoàng đẩy A Điển

– “Dù sao cũng sẽ đi, tôi đứng nhìn ở đây là được rồi”. Kì thật A Điển không dám bước lên, hắn sợ mình kìm chế không được, sẽ giữ Bối Bối lại, hơn nữa như vậy cũng như tuyên cáo với toàn thể giới mình đồng tính, vì hắn yêu Bối Bối

Vẫn dõi theo thân ảnh Bối Bối khuất ở đầu ngõ, A Điển không nỡ xoay người lên lầu. Hắn biết rõ ràng không có pháp màu xuất hiện trả lại Bối Bối cho hắn, nhưng hắn vẫn cực độ hi vọng viễn vông

– “Đúng rồi, Dương Đào nhờ tôi gửi lời xin lỗi đến cậu, nàng nói ngày đó đã phản ứng thái quá”. Hưng Hoàng nói

– “Thần kinh, chuyện không liên quan đến nàng”. A Điển trả lời

– “Dương Đào rất lo cho cậu”

– “Biết rồi”. A Điển đáp lời, nhưng trong lòng không còn chút lo lắng nào. Hắn biết một ngày mình sẽ buông đoạn tình cảm với Hưng Hoàng, hắn sẽ không bao giờ ôm lòng ghen tị đến mừng hôn lễ bọn họ. Hắn không muốn bản thân trở thành người ti tiện hèn mọn như vậy

– “Lên lầu đi, Bối Bối đi rồi”. Hưng Hoàng vỗ vỗ bả vai A Điển

Thái độ Hưng Hoàng vẫn bình thường như hàng ngày, tịnh không chút mất tự nhiên khi biết A Điển thích hắn

A Điển nghĩ, có lẽ đây là nguyên nhân mình thích Hưng Hoàng, vì Hưng Hoàng luôn rộng lượng với người khác như vậy, hắn thập phần thiện lương, tựa như làn gió ấm thổi vào tâm hồn người khác. Nên A Điển mới không ngừng làm một đóa hướng dương, không ngừng hướng về phía Hưng Hoàng, nhưng lại thẹn thùng không dám thú nhận, không dám để Hưng Hoàng biết

Nhưng là A Điển nghĩ nghĩ, Tiểu Dương Đào kia thực sự vận đỏ, cư nhiên có thể làm Hưng Hoàng yêu nàng đến chết, hắn không đặt ai vào mắt ngoài nàng

A Điển cười cười hiểu ý

– “Tề tiên sinh!”. Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói vang vọng của Lợi Tư

– “Sao vậy? không phải đi rồi sao?”. A Điển thấy kì quái

– “Đứa trẻ kia, đứa trẻ kia đang chạy loạn trên đường, người của tôi đang đuổi theo, hiện tại đang ở trên đường Xa Tử Lại, rất nguy hiểm. Cậu ta chỉ nghe lời anh.....”

Lợi Tư nói chưa xong, A Điển đã vọt ra đầu ngõ

Ngoài ngõ đều là những cung đường lớn, gần 6h chiều lưu lượng xe rất đông. Bối Bối giữ chặt giỏ xách bên người, khuôn mặt không chút biểu tình liên tục bước đến. Trước cửa hàng tiện lợi xe cộ không ngừng qua lại, 5-6 chiếc xe đều dừng lại, chăm chú mở to mắt nhìn nhất cử nhất động của Bối Bối

– “Chị Lợi Tư, nhanh lên, cậu ta hình như sắp nổi điên rồi!”. Một người hô to cầu cứu

– “Bối Bối!”. A Điển rống lớn một tiếng, mặt hiện đầy gân xanh. “Cậu đang làm gì, tại sao chạy loạn trên đường làm gì!”

– “.....Không có.....”. Bối Bối hô to

– “Còn nói không có, cậu học nói dối khi nào? Chạy loạn trên đường như vậy, nhiều người thế này đều thấy, cậu còn dám nói không có!”. A Điển giận thực sự, Bối Bối căn bản không hiểu thế nào là nguy hiểm, danh từ trừu tượng này quá khó hiểu với cậu

Hắn tự nhủ nếu đuổi kịp Bối Bối, Bối Bối sẽ chịu giáo huấn nặng, nhưng hiện tại hắn sợ nhất là Bối Bối bị thương. A Điển nghĩ đến liền hoảng loạn, hai má đỏ au

Người bên cạnh nhìn thấy bộ dạng A Điển đều bị dọa đến chết. Bọn họ trước khi đến đón Bối Bối có tìm hiểu qua A Điển, một viên cảnh sát có tiếng đáng sợ, bây giờ còn rống to như vậy, bộ dạng như muốn đánh người làm người bên cục An Sinh xã hội đều khiếp đảm

– “Ngoan ngoan đứng lại cho tôi!”. A Điển nhìn dòng xe như nước trước mắt, khoảng hắn có thể len qua khoảng trống giữa các xe chặn Bối Bối lại. Vạch qua đường còn rất xa, hắn không thể mạo hiểm như vậy, hắn không muốn mất Bối Bối

– “Không cần!”. Bối Bối lại bắt đầu kêu

– “Cậu con mẹ nó im miệng cho tôi!”. A Điển rống lần hai. “Cảnh..... cảnh sát chửi thề da.....”. Người bên cục An Sinh xã hội bắt đầu rì rầm

– “Cậu ấy khi gặp chuyện không kiểm soát được, thì tương đối mất tự chủ”. Hưng Hoàng ở bên cạnh giải thích

Bối Bối giữ giỏ xách, xoay người liền chạy sang đường đối diện, A Điển sợ xanh mặt, cũng không quản trước mặt có bao nhiêu xe, vội vàng chạy theo

– “Mẹ nó, cậu coi chừng xe tông, không được chạy!”. A Điển chạy một mạch lên trước, trán đầy mồ hôi, cũng không quản người trên đường nhìn mình bằng ánh mắt gì, bây giờ trong mắt hắn chỉ có bóng hình Bối Bối, hắn không thể để Bối Bối xảy ra chuyện

– “Cẩn thận a!”. A Điển hô to

Mắt thấy một chiếc xe suýt nữa chạm vào Bối Bối, A Điển nghĩ cũng không dám nghĩ, phi người về trước, dùng sức kéo Bối Bối, khi hắn nghe một tiếng ‘Rầm’, bản thân đã ngã ra đường, lại nghe một tiếng ‘rắc’ của xương gãy, sau đó trước mắt tối sầm, toàn thân đau nhức kịch liệt, hắn bất tỉnh

Tai không ngừng ong ong, xe trên đường đột nhiên dừng lại, mắt hắn khép mở vô lực, cơn đau chậm rãi ngấm vào cơ thể như ma túy. Hắn không cảm thấy đau nữa

– “Tối quá.....”. Hắn thì thào: “Tối quá.....”

Một bàn tay vội vàng lần mò tìm tay hắn, hắn cảm giác mình bị kéo ra ngoài, bàn tay kia đang cố sức lay hắn. “A Điển, A Điển”. Bối Bối ôm chặt hắn

Mặt trời xuống núi vẫn phi thường chói mắt, ánh nắng dừng ở ngã tư đường, đậu trên má hần, người thấp đèn hần yêu xua tan hắc ám, giờ đây đang khấn trương ôm hần, nhưng hần không còn khí lực đáp lại, hai cánh tay hần mệt mỏi không cử động được

Máu không ngừng tuôn, dính vào kiện áo sơ mi in hình hoa hướng dương

Đáng chết, đó là chiếc áo hần thích nhất

Hần động cũng không thể động, chỉ có thể há to miệng, hớp khoảng không khí gầy còm

Bạn đang ?

– “A Điển, A Điển”. Bối Bối vừa gọi vừa không ngừng lay hần

A Điển bị Bối Bối lay đến buồn nôn

– “Xe cứu thương sắp đến rồi”. Hưng Hoàng vội vàng nói: “Bối Bối, đừng lay cậu ấy nữa”

A Điển nghe tiếng Bối Bối, sau đó còn như giọng Hưng Hoàng

– “Sau này qua đường phải qua đúng vạch”. Hần muốn nói với Bối Bối như vậy, nhưng hần quá mệt mỏi, câu chữ cũng đọng trong đầu không tuôn ra được

Sau khi được đưa lên xe cứu hộ, ý thức A Điển khi thanh tỉnh khi mê man, Bối Bối vẫn bồi bên hần, nhưng hần vẫn còn tức giận

Trước khi bác sĩ chụp bình ô xi lên mũi, hần cố gắng vươn bàn tay đầm đìa máu ra, sờ mặt Bối Bối, hần vùng vẫy bày tỏ vài lời: “Thấy chưa..... Là do cậu chạy loạn.... chạy loạn mới thế này..... Cậu nếu muốn tôi chết..... có thể tiếp tục chạy loạn.....”

– “Tiên sinh, đừng nói nữa”. Nữ y tá kéo tay hần xuống, chụp bình dưỡng khí cho hần

A Điển suyễn khí: “Biết.... đã biết chưa....”

Bối Bối không ngừng gật đầu

– “Sau này phải lên tiếng..... Nhờ người khác..... khi cần.....”.

Bối Bối cố gắng gật đầu. A Điển tái nhợt bất động giữa vũng máu, làm Bối Bối nhớ đến A Hoàn. Khi cậu nhìn thấy A Hoàn như vậy, A Hoàn đã không bao giờ nói chuyện với cậu nữa, vĩnh viễn rời khỏi cậu

Bây giờ khắp người A Điển cũng đầy máu, khuôn mặt tái nhợt như tượng thạch cao, Bối Bối thập phần hoảng loạn! Cậu không ngừng vò đầu mình, lệ từng giọt từng giọt rơi xuống

Cậu không cần, cậu không muốn A Điển cũng mất đi như A Hoàn, A Điển để cậu thành người thấp sao trời, hơn nữa còn để cậu thấp đèn. Là A Điển để cậu làm việc này, nên cậu vẫn phải tiếp tục, phải tiếp tục, vĩnh không ngừng nghỉ

– “Không cần nhắm mắt.....Không cần nhắm mắt.....”. Bối Bối vò đến khắp đầu đều đau, cậu sợ A Điển sẽ ngủ, rồi chết như A Hoàn

– “Đứa gốc.... Tôi sẽ không có việc gì....”. A Điển lộ ra nụ cười mệt mỏi. “Bất quá cậu thế nhưng.... cư nhiên ngồi xe.... hắc hắc....”

– “Tiên sinh! Làm ơn đừng nói chuyện”. Y tá lắc đầu

– “Được rồi..... Được rồi.....”. A Điển cười. Nguyên lai hành vi cố chấp kéo dài không phải không thể thay đổi, chỉ cần có thêm chút hậu quả thích đáng đe dọa, khả năng thành công vẫn rất lớn

Xe cứu thương đến bệnh viện, A Điển lập tức được đưa đi cấp cứu, Hưng Hoàng đáp xe theo sau nhìn thấy Bối Bối trước phòng cấp cứu thì thở phào nhẹ nhõm

Người bên cục An Sinh đến ngay sau đó, Lợi Tư ngồi bên cạnh Bối Bối, nhẹ giọng bắt chuyện cùng Bối Bối, khuyên nhủ cậu không nên vò tóc nữa

Đợi đến khi trời tối đen, A Điển vẫn chưa ra khỏi phòng mổ

Hưng Hoàng nhìn đoàn người bên cục đã mệt mỏi, lên tiếng: “Không bằng các cậu đưa cậu ấy về trước đi! Khi nào A Điển tỉnh lại, tôi sẽ thông báo cho mọi người”

Lợi Tư nhỏ giọng hỏi Bối Bối: “Chúng ta về trước được không, lần này không ngồi xe, cùng nhau đi bộ”

Bối Bối nhớ A Điển dặn phải nghe lời Lợi Tư, thế là cậu nhìn vào phòng phẫu thuật, sau đó chậm rãi gật đầu

– “Vậy phiền tiên sinh cảnh sát, chúng tôi đi trước”. Một đám người không ngừng gật đầu chào hỏi, sau đó Bối Bối theo bọn họ, chậm rãi đi về

Sau đó Hưng Hoàng gọi cho Dương Đào: “Uy, là anh, A Điển lại xảy ra chuyện, em đến bệnh viện đi...”

– “Cái gì, lại gặp chuyện không may?”

10. Chương 10: Chung Chương

– “Nam mô nam mô.... nam mô quan thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn..... nam mô quan thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn...”

Tiếng khẩn nguyện lầm rầm không ngừng vang lên bên tai A Điển, hung hăng xuyên thủng màng tai hắn, làm ý thức hắn dần trở về từ đám hỗn độn.

– “Cái cái gì vậy a-“. A Điển tỉnh dậy trên giường bệnh, rối loạn

Tiếng kinh cầu nhiễu loạn này phá hỏng giấc ngủ của hắn. Nhưng, khi hắn vừa ngồi dậy, liền phát giác cả người cao thấp đau không chịu được, hắn đau đến nỗi chỉ có thể nằm dài trên giường, trước mắt một chòm sao vòng quanh.

– “Nam mô nam mô....”. Dương Đào đang niệm kinh bên giường bệnh vừa nhìn thấy hắn tỉnh lại, liền vui mừng hô to: “Hưng Hoàng, A Điển mở mắt rồi”

Hưng Hoàng đi vào, chân mày nguyên bản luôn nhíu chặt, khi nhìn thấy A Điển liền giãn ra như buông được trọng trách.

– “Trời của con ơi...”. Hưng Hoàng cười khổ, “Cuối cùng cậu cũng tỉnh, cậu biết cậu hôn mê bao lâu rồi không!”. Hưng Hoàng lắc đầu khổ sở, “Tôi còn nghĩ cậu không bao giờ tỉnh lại được rồi!”

– “Có chuyện gì sao?”. A Điển nhắc tay muốn xoa đầu, không biết thế nào lại chạm vào mái tóc khô khốc, giống như nhiều ngày rồi chưa được tắm gội. Nhưng khi hắn giơ tay cao hơn chút nữa, đầu và tay đều đau nhức kịch liệt, A Điển đau đến chau mày, lúc này hắn mới phát hiện tay phải của mình được bó kín băng.

– “Sao lại thế này?”. A Điển nhìn cánh tay, ngẩn ngơ.

– “Cậu quên rồi? Ba ngày trước cậu vì cứu Bối Bối mà bị xe tông vào thắt lưng, cậu cũng không nhớ sao?”. Hưng Hoàng dò xét

Viện y tá đi vào xem xét tình hình bệnh nhân, cô nhìn vết thương lớn trên người A Điển, nói: “Nạn nhân các vụ tai nạn giao thông thường mất ký ức, việc này cũng bình thường”

Viện y tá ra ngoài, Hưng Hoàng lại nói: “Cậu bị xe tông ngã xuống đường, rồi mới...”

– “Bối Bối đâu, Bối Bối có việc gì không?”. A Điển hỏi Hưng Hoàng

Hắn hoàn toàn không nhớ kĩ khi ấy phát sinh việc gì, kí ức cuối cùng trong não hắn là thân ảnh Bối Bối trên đường. Sau đó một trận ầm ĩ tiếng xe cứu thương, những thứ khác một chút cũng không nhớ. Hiện thời hắn chỉ lo cho Bối Bối.

– “Bối Bối không sao, nhưng cậu thì có. Sau khi ngã xuống, cánh tay cậu bị xe cán qua, đã hôn mê 3 ngày liền trong bệnh viện. Bác sĩ nói sức khỏe cậu rất yếu, vì trước đó cậu đã có dấu hiệu ngủ không đủ giấc, sức đề kháng không còn”. Hưng Hoàng vừa nói vừa lắc đầu, Dương Đào im lặng một hồi tựa vào bạn trai.

Hai người bạn họ vài ngày này thực sự đã mệt đến không còn chút sức lực. Từ khi A Điền gặp Bối Bối đến nay, bọn họ không nhớ rõ mình đã bao nhiêu lần đột ngột hốt hoảng vào viện như vậy.

– “Tay tôi.... bị xe cán nát?”. A Điền ngẩn ngơ, xem như là gãy xương đi, nên mới bao bọc như vậy.

– “Không, tay cậu là do té gãy xương”. Hưng Hoàng nói: “May cho cậu đó là loại xe du lịch nhỏ”

May nhờ trời phù hộ, chiếc xe kia không phải xe tải lớn, A Điền mới không phải gặp họa.

– “Vậy Bối Bối đâu? Bây giờ Bối Bối ở đâu?”. A Điền chỉ nghe được nửa câu, tim hần bây giờ chỉ nghĩ đến Bối Bối. Nguyên lai hần hôn mê 3 ngày liên tục, vậy ba ngày qua Bối Bối sống thế nào? Không có hần bên cạnh, Bối Bối nhất định rất hoảng loạn, hần phải tìm Bối Bối ngay lập tức.

– “Cậu không nhớ sao?”. Hưng Hoàng hỏi.

– “Cái gì?”

– “A, đúng rồi.... khi đó cậu đã được đưa vào phòng phẫu thuật”. Hưng Hoàng hồi tưởng, sau đó nói: “Bối Bối đã đến cục an sinh xã hội, dù khi cậu bị tai nạn Bối Bối có mặt ở đó, nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn ngoan ngoãn đi với người bên cục rồi. Sau khi cậu phẫu thuật xong, tôi có gọi điện thoại nói sơ tình hình của cậu, hơn nữa còn nhờ bọn họ nói với Bối Bối tình trạng của cậu đã ổn định”.

– “Vậy sao.....”. Ánh mắt A Điền nguyên bản chăm chú nhìn Hưng Hoàng bắt đầu phai nhạt khép hờ. “Nhưng Bối Bối không có tôi ở bên cạnh, cậu ấy có quen với hoàn cảnh sống mới không?”. A Điền xúc chấn bông trên người chuẩn bị xuống giường, nhưng Hưng Hoàng lại nhẹ nhàng ấn hần nằm xuống.

– “Nếu cậu quan tâm nhiều vậy, thì trước tiên phải tỉnh dưỡng cho thật khỏe mới được!”. Hưng Hoàng lắc đầu. “Vài hôm nay Dương Đào sợ cậu không tỉnh, sợ đến mỗi đêm đều đến phòng bệnh cậu niệm kinh không ngừng, tôi nói nàng ngừng nàng cũng không chịu nghe, nhất quyết kiên trì niệm đến khi cậu tỉnh mới thôi.”

– “Thì ra tiếng rì rầm ồn ào kia là của Dương Đào”. Nguyên lai A Điền muốn nói thêm vài lời trêu đùa, nhưng nhìn thấy đôi mắt đỏ quạch cùng quầng thâm của Dương Đào, hần lại cảm thấy áy náy, thở dài một hơi rồi im lặng.

– “Tỉnh lại rồi thì nên cố gắng an dưỡng. Đừng làm chúng tôi lo lắng như vậy nữa”. Hưng Hoàng tận tình khuyên bảo.

– “.....Biết rồi....”. A Điền trả lời có lệ.

Một ngày sau khi tỉnh lại, A Điền làm thủ tục xuất viện, xin được về nhà hưu dưỡng.

Ngày không Bối Bối thực nhàm chán, A Điền cầm xấp giấy hơn 10 tờ, tay chấp bút viết bản báo cáo của Lạc Hoàn. Mà Dương Đào cùng Hưng Hoàng từ phòng khách cũng bắt đầu tiến đến.

– “Ba trang?”. A Điền hỏi. “Năm trang?”. Nhưng hần nhìn nhìn, phát giác Dương Đào Hưng Hoàng đã mang đến một tập giấy rất dày.

– “Cậu ta thường phán đoán tính toán qua lại, một vụ án bình thường đã báo cáo hơn 10 trang, bây giờ phải viết báo cáo cho vụ án có án mạng, anh nói sẽ thế nào?”. Tiểu Dương Đào cười nhạo ý định viết 5 trang báo cáo của A Điền.

– “50 trang không biết có đủ không?”. Hưng Hoàng nghĩ.

– “Em nghĩ ít nhất.....cũng phải 100 trang”. Dương Đào nói: “Đây là vấn đề tâm lý”.

– “Tay phải bị gãy, hiện tại tôi chỉ có thể dùng tay trái, mà phải viết bài báo cáo 100 trang? Viết xong cái này thì chắc chắn tôi cũng chết theo”.

A Điển cắn đầu bút. “Không được, đợi tay phải lành rồi viết. Bây giờ tôi buồn ngủ rồi”. A Điển đi vào phòng ngủ, ngã xuống giường.

Trên đầu giường là chiếc đồng hồ bị hấn chỉnh loạn thời gian, hấn ngừng đầu nhìn thoáng qua, sau đó vặn đồng hồ về đúng thời gian.

Đã 6h tối, mặt trời bên ngoài khung cửa bắt đầu chậm rãi nhu hòa xuống núi. Hấn nghĩ qua một lúc nữa mặt trời lặn hẳn, sẽ không ai thắp đèn cho mình. Bối Bối đã đi rồi.

A Điển mệt mỏi quay về giường. Hấn đột nhiên.... rất muốn gặp Bối Bối, không biết bây giờ Bối Bối thế nào, không biết Bối Bối có đang nghĩ đến chuyện thắp đèn trong nhà như hấn không.

Tôi là người thắp sao trời—Bối Bối từng nói với hấn như vậy.

Nhưng A Điển nghĩ qua nghĩ lại, trong lòng hiện tại không cách nào nhìn thấy ngọn đèn nào Bối Bối thắp sáng, là ngọn đèn trong lòng ai. Hôm đó Bối Bối tắt đèn rời nhà, lúc ấy, lại là ngọn đèn trong lòng ai.

Một cổ xúc động bỗng dưng tập kích lòng hấn.

Thật là yêu sao? Nếu không phải ngôi nhà vắng đi người cần phải có, hấn cũng không sẽ bàng hoàng mất mát như bây giờ.

Ngọn đèn nhỏ kia, không phải là ngọn đèn trong lòng hấn sao? Nếu không, tại sao hấn cảm thấy đất trời đều ảm đạm không nguồn sáng, hết thấy đều là bóng tối bao trùm...

Hấn muốn.... mang Bối Bối trở về.

Hấn cần người thắp đèn.

Giữa đêm, hai người trong phòng khách đang cố gắng hoàn thành bản báo cáo bị âm thanh A Điển quấy nhiễu nghiêm trọng. Bọn họ mở cửa phòng. Cả hai đứng trước cửa phòng A Điển, đưa mắt nhìn nhau.

– “Bây giờ em mới hiểu vì sao anh sớm biết A Điển thích mình....”. Dương Đào nhìn chồng chưa cưới.

Hưng Hoàng cười khổ.

– “Đứng lại!”. Đột nhiên một tiếng hét thất thanh trên giường truyền tới. A Điển trở mình, vừa ngáy vừa không ngừng kích động hét to. “Nói cậu đừng chạy cậu có nghe không? Cảnh sát đây, còn chạy nữa tôi sẽ nổ súng!”.

A Điển không ngừng hét.

– “Một ngày nếu quá mệt mỏi thì ban đêm sẽ đều mơ như vậy. Nói mơ nhưng lại hết như diễn kịch, tối hôm nào cũng rất phấn khích”. Hưng Hoàng từng vài lần ngủ cùng A Điển, lúc đó A Điển cũng liên tục nói mơ như bây giờ.

Dương Đào lắc đầu.

– “Mẹ nó!”. A Điển lại rống: “Bảo cậu qua đường phải băng đúng vạch.... Cậu cũng không nghe.... Như vậy nguy hiểm lắm biết không....”.

– “Đừng làm tôi sợ...”.

– “A, cậu ấy đang nói với Bối Bối”. Hưng Hoàng cười hiểu ý.

– “Đừng làm tôi sợ.... Ở bên cạnh tôi, tôi yêu cậu a....”. Giọng nói A Điển ngày càng nhỏ, ngày càng giống như lời thì thầm tình tự.

– “Phải không? Không phải nói anh sao?”. Dương Đào cười cười.

– “Nắm chặt tay.... đừng chạy loạn”. A Điển lại nói.

– “Anh cứ nhiên lại nắm tay A Điển qua đường sao?”. Dương Đào chạm nhẹ vai Hưng Hoàng.

– “Anh không có”. Hưng Hoàng oan uổng hô to. “Hai đại nam nhân sao có thể nắm tay qua đường, cậu ấy đang mơ thôi!”.

- “Bối Bối.... nắm chặt tay...”. Dương Đào Hưng Hoàng cũng chú ý đến lời thoại.
- “Qua đường phải nhìn đèn tín hiệu.... Bối Bối..... nhớ cho kĩ..... Tôi yêu cậu..... Yêu cậu...”. A Điển ngáy một tiếng, rồi lại ngủ say như chết.

Hai người Dương Đào Hưng Hoàng cảm đều rất cuống đất.

- “Bây giờ là tình huống gì?”. Dương Đào hỏi.
- “Anh đoán.... cậu ấy yêu Bối Bối”. Hưng Hoàng cũng chấn kinh.
- “Đó là chuyện tốt phải không?”. Dương Đào lại hỏi. Ít nhất nàng nghĩ đến chồng chưa cưới của mình, hiện tại đã không còn trong tầm ngắm của A Điển.
- “Xem là vậy đi...”. Hưng Hoàng không dám khẳng định.

Hôm sau, hơn 7h sáng, toàn thân A Điển đau nhức muốn chết, hần miễn cưỡng tỉnh giấc.

Hắn cầm bịch thuốc giảm đau đi vào phòng khách, phát hiện Dương Đào và Hưng Hoàng đang chăm chỉ làm báo cáo.

- “Chào buổi sáng”. Hắn chào.
- “Chào buổi sáng”. Hưng Hoàng cười.
- “Cậu ăn sáng chưa?”. Dương Đào vừa mua một phần thức ăn nhanh ở cửa hàng tiện lợi.

A Điển không trả lời, lấy thức ăn ra khỏi bọc, chậm rãi ăn. Nghỉ ngơi đến hơn 8h, A Điển cầm ví, sau đó cầm chìa khóa xe đi ra cửa.

- “Tôi ra ngoài một chút, tối sẽ về”
 - “Không nên bài bạc quá nhiều”. Hưng Hoàng chỉ nói 1 câu.
 - “Biết”. A Điển thuận miệng trả lời.
- Hắn xuống lầu đi ra đầu ngõ, đột nhiên, điện thoại di động đổ chuông.
- “A lô?”

- “Anh Tề phải không? Tôi là Lợi Tư bên cục an sinh xã hội, là người lần trước đến gặp Bối Bối, anh còn nhớ không?”. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thập phần rõ ràng.
- “A, cô Lợi Tư, có việc gì sao?”. A Điển khẩn trương nắm chặt di động.
- “Thật xin lỗi, anh nằm viện mà chúng tôi cũng không tới thăm.”
- “Không sao, cũng không phải bệnh nặng, tôi vẫn khỏe mạnh. Đúng rồi.... cô gọi tôi thế này, có phải có việc gì xảy ra với Bối Bối không?”. A Điển khẩn trương hỏi.
- “.....”. Lợi Tư thở dài ai oán. “Cục trưởng đã chỉ đạo chúng tôi phải chăm sóc Bối Bối thật kĩ, vài ngày qua chúng tôi đã tận lực, nhưng Lạc Bối có 1 vấn đề rất khó giải quyết, xin hỏi.... anh Tề.... Anh có thể ghé qua đây gặp cậu ta một lúc, chúng tôi cũng cần hội đàm với anh, để tìm hiểu vấn đề của Lạc Bối”
- “Được, cho tôi địa chỉ, tôi sẽ đến ngay”.

A Điển đến địa chỉ Lợi Tư thông báo, vừa đến cửa đã thấy nàng đứng đợi sẵn.

- “Xin lỗi, tôi đến trễ, tìm taxi buổi sáng thật khó”. A Điển vội vã xuống xe.
- “Tôi mới là người phải xin lỗi, mới sớm như thế đã nhờ anh đến đây”. Lợi Tư cười cười, mời A Điển đi lên lầu, thẳng đến khi thể xác và tinh thần cả hai đều an tọa yên tĩnh trên lầu 1.

Đèn bật sáng, Lợi Tư đi trước, trực tiếp dẫn A Điển đến phòng Bối Bối ở, bọn họ cùng đi vào. Đó là một gian phòng nho nhỏ, trong phòng có 1 giường ngủ, 1 tủ quần áo, 1 bàn uống nước nhỏ, ngoài ra không còn vật dụng gì khác.

- “Người đâu?”. A Điển đảo mắt quanh phòng tìm kiếm bóng dáng Bối Bối, hần hỏi.

Lợi Tư cười khở, chỉ chỉ vào tủ quần áo.

– “A.....”. A Điển ngây dại. Sau vài giây sững sốt, hắn đến gần tủ quần áo.

– “Bối....”. Hắn háng giọng, “Bối Bối, Bối Bối, cậu đang trốn trong đó phải không?”

Trong tủ quần áo truyền ra một trận tiếng động nho nhỏ, từ từ, cửa tủ mở ra, A Điển nhìn thấy trong không gian tủ chật hẹp tối tăm là thân ảnh đứa trẻ to xác cao hơn 1,7m.

Bối Bối cuộn tròn thân người cho vừa tủ quần áo, dưới lớp quần áo lùnh nhùng, cậu dùng đôi mắt đậm nâu, trên mặt không chút biểu tính, ngược nhìn hắn.

– “Đi, mau đứng lên!”. A Điển vươn cánh tay trái lạnh lặn ra.

Bối Bối nhìn hắn, nước mắt vốn ngưng tụ đột nhiên vô thanh vô tức rơi xuống.

– “Khóc cái gì, có gì mà phải khóc”. A Điển bị Bối Bối làm cho xúc động.

Thấy Bối Bối không có ý định ra ngoài, liền vươn dài tay vào tủ quần áo, tóm Bối Bối ra.

– “Không cần, không cần”. Bối Bối không ngừng vùng vẫy né tránh tay A Điển.

– “Muốn làm cái quỷ gì, cậu rốt cuộc muốn làm gì”. A Điển rống.

– “Cậu ấy..... cậu ấy có thể là đang giận anh...”. Lợi Tư đứng bên cạnh nhắc, “Bệnh nhân tự kỉ cũng biết giận, cậu ấy khi ở trong tủ quần áo vẫn không ngừng gọi tên anh, có thể cậu ấy nghĩ anh không cần mình nữa”. Lợi Tư vì Bối Bối mà giải thích, nàng không muốn thấy hai người vừa gặp lại đã liên căng thẳng.

– “Cậu ra ngay cho tôi. Trong lòng nghĩ gì cũng không nói ra, ai biết rốt cuộc cậu muốn gì?”. A Điển liều mạng kéo Bối Bối, Bối Bối cũng liều mạng kháng cự.

Tay trái A Điển bị móng tay Bối Bối bấu đến trầy xước loang lổ, hắn đau đến nguy, miệng lặc đi lặc lại những câu chữ tục, nhưng không dừng hành động thô lỗ cổ lòi Bối Bối ra khỏi tủ.

Tủ quần áo nhỏ không đủ sức chịu đựng, hai đại nam nhân sau cơn vùng vẫy, cuối cùng cả tủ đột nhiên ngã về trước. A Điển bị dọa đến nhảy dựng, hắn chưa kịp phản ứng, tủ quần áo đã ập vào người, đè hắn nằm trên sàn.

Sức nặng đột ngột đè lên làm A Điển hét thất thanh, gian phòng mịt mờ bụi, Lợi Tư vội vã chạy ra ngoài tìm người giúp.

A Điển cảm thấy ngực phi thường đau đớn, hắn khụ một tiếng, thở không ra hơi, cảm giác trước mắt một mảng tối đen, hơn nữa cánh tay gãy còn bị tủ đè lên, hắn sắp ngất xỉu.

Bối Bối không kịp phản ứng, cả người cũng ập lên thân A Điển, khoảng không khí còn lại trong ngực hắn, vì va chạm với Bối Bối mà hoàn toàn bị tước đi.

– “Chết mất.... chết mất....”. A Điển hoảng hốt lắm bầm.

Người trong cục vội vã dựng tủ lên, sau đó kéo Bối Bối đứng dậy, rồi vội vàng mang A Điển lại giường.

– “Anh Tề, anh Tề..... anh không có việc gì đi...”. Lợi Tư đỏ mồ hôi hột, nàng phát hiện mặt A Điển trắng bệch không chút huyết, hơn nữa môi khô lại, mắt lơ đã. “Xe cứu thương, gọi giùm tôi xe cứu thương”.

– “A Điển”. Bối Bối ngồi bên giường, không biết làm sao, chỉ có thể nắm chặt túi xách.

– “...Không..... Nghỉ ngơi một chút là được rồi..... Tôi không sao”. A Điển không muốn lập kỉ lục là người vào viện cấp cứu nhiều nhất thế giới.

A Điển nói: “Bất quá chỉ là bị tủ đè, không sao.... Tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi”. Hắn ho nhẹ.

– “A Điển”. Bối Bối ngồi thẳng người, nhìn hắn.

– “Muốn giết người sao, cậu thật đúng là kẻ sát nhân”. A Điển hỗn hển.

– “A Điển”. Tay Bối Bối lần tìm trên giường, thẳng đến khi nắm tay tay A Điển, cậu mới an tĩnh lại.

– “Mẹ nó...”. A Điển nguyên rửa nho nhỏ. “Năm nay mình phạm điều gì sao.... Cả đồng chuyện..... Hôm nào nhất định phải nói Tiểu Dương Đào dẫn.... khu.... dẫn đi cúng Quan Âm mới được....”.

– “Thật sự không sao chứ?”. Lợi Tư nhìn hẩn lo lắng.

Nghỉ ngơi chốc lát đến khi bình ổn hơi thở, A Điển cố gắng ngồi dậy.

– “Không sao”. Hẩn chậm rãi thuận khí.

A Điển phát giác trong mắt Bối Bối đầm nước, Bối Bối cúi đầu nhìn sàn nhà, dường như cũng biết mình vừa gây nên sự gì. Nhưng A Điển im lặng nhìn cậu lại phát giác hốc mắt mình cũng nóng lên, hẩn không rõ lắm đó là vì bản thân rất nhớ Bối Bối.

Mà, cú ngã trời giáng vừa rồi mới thức tỉnh hẩn.

Chính là hai ngày qua không có Bối Bối bên cạnh, hẩn cảm thấy ngày dài tựa 1 năm. Bối Bối sau khi tận mắt chứng kiến hẩn bị đụng xe đã liền bị đưa đến nơi này, như vậy, cậu hẩn là đã khổ sở hơn hẩn nhiều.

Sắc mặt Bối Bối tái nhợt tựa như không ăn uống đầy đủ, huyết sắc không đủ. Đôi mắt đậm nâu kia dù không thể hiện quá nhiều tình tự, nhưng A Điển cũng hiểu ánh mắt kia là đang trách cứ hẩn. Hẩn không ngăn cản việc người của Cục dẫn Bối Bối đi, để Bối Bối chịu khổ nơi này.

– “Khóc cái gì, không được khóc”. A Điển nói với Bối Bối. Hơi thở đều bị tiêu thất, ngữ khí A Điển cũng không dữ dằn như ngày thường.

– “Anh Tề, anh dọa tôi sợ chết rồi”. Lợi Tư ôm chặt ngực.

– “Cậu ấy thường như vậy sao? Trốn trong tủ áo không chịu ra?”. A Điển hỏi.

– “Đúng vậy, chính là như thế, nên chúng tôi mới mời anh đến đây bàn bạc”. Lợi Tư than vãn.

– “Muốn bàn chuyện gì thì nói đi”. A Điển gật đầu.

– “Tôi không biết anh Tề có tìm hiểu về chứng tự kỉ không, nhưng tôi muốn bàn bạc về vấn đề nghiêm trọng hiện tại của Bối Bối, là tính cố chấp”.

– “Tôi có đọc 1 cuốn sách nói về việc này”. Kì thật A Điển chỉ đọc 1 cuốn, hơn nữa chỉ xem qua 1 lần.

– “Chúng tôi phát hiện mỗi ngày, đúng 6h cậu ấy sẽ rời giường, 3h chiều sẽ gọi to tên anh, 5h thì đi mở đèn tắt cả các phòng, đến 11h lại lần lượt tắt đèn. Bởi vì đây là khu tập thể, tầng lầu khác cũng có người sinh sống, từ khi cậu ấy đến đây, ngày nào chúng tôi cũng bị các hộ dân khác oán giận, nói Lạc Bối không ngừng gõ cửa nhà họ đòi mở đèn”. Lợi Tư thập phần đau đầu.

– “Trời của tôi ơi—“. A Điển há to miệng.

– “Tính cố chấp có thể được hình thành trong thời gian ngắn, nhưng muốn trừ bỏ phải tìm đúng căn nguyên. Nhưng Lạc Bối hiện tại hoàn toàn bất hợp tác, cậu ấy ngoại trừ ra ngoài làm những việc kia, còn lại cả ngày đều trốn trong tủ quần áo không ra. Nếu hỏi, cậu ấy cũng chỉ gọi tên anh. Cho nên....”. Lợi Tư khó xử nói.

– “Cho nên?”. A Điển nhìn Lợi Tư.

– “Sau cuộc họp nội bộ, chúng tôi muốn nhờ anh hợp tác điều chỉnh hành vi hiện giờ của Bối Bối. Hình thức giống như cuộc sống gia đình bình thường, nên phiền anh Tề sống cùng Bối Bối một thời gian, Lạc Bối đã quen sống cùng anh, nếu có anh giúp đỡ, vấn đề sẽ dễ dàng hơn chút ít. Chi phí sinh hoạt đều do Chính Phủ trợ cấp... Không biết ý anh thế nào?”. Lợi Tư lo lắng không biết A Điển có đồng ý không.

A Điển nghe Lợi Tư nói hết lời, đầu hẩn như bị dội 1 gáo nước lạnh. Hẩn vừa bị dội gáo nước lạnh, cộng với cơn đau bị tử đề lại phát tác, hẩn sắp hộc máu đến nơi.

– “Cậu ấy có thể sống chỗ tôi? Sao cô không sớm nói vấn đề này?”. Mắt A Điển bắt đầu phát hỏa.

Làm trước kia hẩn chỉ có thể nghĩ hoàn cảnh Bối Bối đáng thương như vậy, tưởng duyên phận này phải sinh li tử biệt mới thôi. Nào ngờ, bây giờ cục An Sinh cư nhiên vừa muốn trả người?

– “A....”. Lợi Tư bị cơn giận bất chợt của A Điển dọa nhảy dựng.

A Điển hít sâu, cố gắng bình ổn tình tự bản thân. “Không.... Cái.... Tôi muốn nói rất vui hoan nghênh Bối Bối trở về”. A Điển giải thích, Bối Bối vẫn nắm chặt tay hắn không buông.

- “Như vậy a....”. Lợi Tư thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy viên cảnh sát này có chút bất bình thường.
- “Tôi và cậu ấy sống với nhau rất tốt, cậu ấy trở về, đương nhiên tôi rất hoan nghênh”. A Điển cứng rắn cười cho Lợi Tư xem. Nhưng lập tức, hắn ngừng cười.
- “Nhưng sau khi tôi đi làm lại thì làm sao? Cảnh sát bận bịu nhiều việc, tôi không thể ngày nào cũng theo sát Bối Bối...”. A Điển sàu sảo với nan đề này. Hắn muốn Bối Bối trở về, nhưng bản thân lại không có khả năng chăm sóc chu toàn cho Bối Bối.
- “Thế này đi, chỉ cần hằng ngày trước khi đi làm anh đưa Bối Bối đến đây, chúng tôi sẽ làm vật lý trị liệu cho Bối Bối. Hiện tại là thời kì chuyển tiếp, nếu không có người làm Bối Bối an tâm, bất luận với hoàn cảnh nào, Lạc Bối chắc chắn sẽ ngày càng cố chấp”.
- “Vật lý trị liệu? Phương pháp đó cũng có tác dụng với chứng tự kỉ sao?”
- “Không”. Lợi Tư lắc đầu. “Nhưng chúng tôi có thể giúp cậu ấy có khả năng hòa nhập cộng đồng, như vậy mới có thể độc lập sinh tồn trong thế giới này. Sau khi dạy cho cậu ấy vài kĩ năng sống, giới thiệu cậu ấy đến một vài trung tâm bảo trợ xã hội, như vậy cậu ấy có thể tự lập để không trở thành gánh nặng xã hội”.
- “Oa—”. A Điển than nhẹ: “Nghe mới biết, chức nghiệp của các cô rất cao thượng—”
- “Sao có thể?”. Lợi Tư mỉm cười. “Cảnh sát là đầy tớ của nhân dân, trấn áp tội phạm không màng đến tính mạng bản thân, chức nghiệp này mới thực tôn kính”. Bạn đang ?
- “Haha, xem là thế đi!”. A Điển cười. “Cũng vậy, đều cao thượng, đều tôn kính”.

Khi bọn họ đang rôm rả trò chuyện, Bối Bối thông thả đứng lên, cậu vươn tay ôm chặt A Điển, không thể không nói, vì chiếc ôm quá chặt này mà A Điển đã sắp tắt thở.

- “Uy, cậu nhẹ chút được không”. A Điển nói: “Tôi có thương tích trong người!”.
- “A Điển thôi quá!”. Bối Bối dần dần ngừng rơi lệ, nhưng lại chú ý đến mùi chua trên người A Điển.
- “Thôi cái gì, tôi hôn mê trong bệnh viện vài hôm liền, không tắm là đúng rồi”.
- “Ba giờ, về nhà tắm rửa”. Bối Bối nói. “A Điển tắm rửa cùng tôi”.
- “Muốn nhìn thấy vết thương của tôi sao?”. A Điển bồi Bối Bối nói chuyện, lại phát giác Lợi Tư đang nhìn mình, A Điển lập tức cười .
- “Lợi Tư tiểu thư.... Xin hỏi.... Nơi này có nhân viên nào chuyên tắm rửa cho Bối Bối hay không a.... Người này luôn bảo tôi phải tắm cho cậu ấy, như vậy rất bất tiện”. Kỳ thực, A Điển thật hi vọng có thể lập tức về nhà tắm rửa, nhưng ngại mọi người nghĩ ngợi mới phải bắt đặc dĩ hỏi thế.

Lợi Tư đỏ mặt cười một chút. “Tôi.... tôi đi hỏi giúp anh xem thế nào....”

- “Phiền cô quá”
- “Không sao”

Nói chuyện với Lợi Tư đến trưa, thấy chuyên viên tắm rửa cho Bối Bối không tới, lúc này hắn mới dặt tay Bối Bối rời khỏi, hơn nữa còn chậm rãi tản bộ, thanh thoi nhàn tản về nhà.

Hơn 2h chiều, A Điển dẫn Bối Bối về đến phòng khách, Hưng Hoàng và Dương Đào vẫn đang miệt mài làm báo cáo.

- “Tôi về rồi”. A Điển dắt Bối Bối đến trước mặt họ.
- “Cậu về rồi.....A.....”. Hai người bọn họ ngẩng đầu liền nhìn thấy Bối Bối, phi thường kinh ngạc. “Thế nào lại thêm 1 người?”
- “Giữa đường nhặt được tặng phẩm siêu cấp”. A Điển cười sáng lạn, khuôn mặt vô cùng cao hứng. Nói xong lại dắt Bối Bối vào phòng.

Bối Bối đem túi xách đặt trên xô pha, vô tình nắp túi mở ra, từng mảnh giấy rơi xuống, từng mảnh từng mảnh, đều là hình A Diễn.

A Diễn tươi cười, A Diễn âu lo, A Diễn nổi giận, A Diễn ôn nhu.

Hưng Hoàng và Dương Đào đồng tai nghe động tĩnh trong phòng, là tiếng cười của hai đại nam nhân.

– “Tắm rửa tắm rửa……”. A Diễn cười to.

– “Ba giờ tắm rửa”.

– “Chính giờ 1 chút là được rồi, xem như bây giờ là 3h đi”.

Trong phòng, vọng ra tiếng quần áo ném xuống sàn, rồi lại tiếng nước chảy.

Hưng Hoàng Dương Đào nhìn nhau cười.

– “Chúng ta có nên ra ngoài dùng trà chiều không, sau đó đi siêu thị rồi hăng về?”. Dương Đào hỏi.

– “Cũng không tệ, đi thôi!”. Hưng Hoàng kéo tay vợ chưa cưới, hai người thức thoir rời khỏi gian phòng.

Trong bồn tắm đầy nước hiện lên thân ảnh trần trụi của hai người đang vui đùa.

– “Chê tôi thôi, cậu dám chê tôi thôi”. A Diễn buộc băng gác lên cao cho khỏi thấm nước, như vậy sẽ không ngại gì nữa. Hắn càng không ngừng dùng tay trêu chọc Bối Bối, mỗi lần chạm vào, lại hảo hảo chọc Bối Bối một lần.

Bối Bối lại là kêu to, lại là cười to.

Cuối cùng đùa đến mệt mỏi, hai người thở dốc, tựa vào bồn tắm nghỉ ngơi. Nước ấm vừa phải tẩy đi tất cả mệt mỏi, xua hết tất cả bi thương. Bối Bối tựa trên người A Diễn, trong đôi mắt đậm nâu ánh lên ý cười.

Đó, là tâm tình tốt cùng thả lỏng, và tốt cùng an tâm.

Nhưng nghỉ ngơi nghỉ ngơi thế nào, A Diễn vẫn cảm thấy hai mí mắt nặng trĩu, có thể vừa rồi vui đùa nhiều quá, hiện tại hắn thở không thông, tai còn ong ong tiếng cười.

Nhưng mà, rất vui. A Diễn cười, cảm thụ nhưngva chạm sâu kín với Bối Bối.

Biết những ngày sau này, bọn họ vẫn có thể sống cùng nhau, A Diễn an tâm, biết ngọn đèn trong hắn vẫn luôn có người thấp sáng, Bối Bối vĩnh viễn sẽ không rời khỏi hắn.

Mi mắt nặng trĩu chậm rãi khép, một lúc sau, ý thức A Diễn hoàn toàn mất đi. Tay hắn rút cuộc không chạm được thành bồn tắm, khuôn mặt tràn ý cười không chống đỡ được những mệt mỏi thể xác.

– “Cộc cộc—, cộc cộc—“

Bối Bối thập phần nghi hoặc nhìn cửa phòng tắm.

– “Cộc cộc—, cộc cộc—“.

– “A Diễn?”. Bối Bối gọi, nhưng phát giác hắn không trả lời.

– “Tắm xong chưa a? Hơn 3h rồi?”. Ngoài phòng tắm truyền đến giọng nói dò xét của Dương Đào.

Bối Bối nhìn A Diễn đang không ngừng làm mộng trước mắt, nghi hoặc đứng lên. Cậu trần trụi mở cửa phòng tắm, đứng trước Dương Đào.

Dương Đào chưa kịp phòng bị, nhìn Bối Bối một thân trắng toát bọt biển, hét to thất thanh.

– “Mẹ ơi— cậu sao lại không mặc gì mà ra đây!”

Hưng Hoàng từ phòng khách vội vàng chạy lại, hắn giang tay che tầm mắt cô, cười khổ nói với Bối Bối: “Làm phiền cậu, lấy gì đó che chắn chút đi! Đừng dọa phụ nữ sợ chết”

– “Oa a—“. Dương Đào vừa thét chói tai, vừa vùng vẫy.

- “Cô ấy tìm A Diễn”. Bối Bối chỉ vào Dương Đào.
 - “Cô ấy muốn hỏi các cậu tắm lâu như vậy, không phải nên tắm xong rồi sao!”. Hưng Hoàng nói.
 - “A Diễn đang ngủ trong bồn”. Bối Bối chỉ vào bồn tắm trong phòng.
 - “Ngủ?”. Hưng Hoàng có chút nghi hoặc.
- Bối Bối gật đầu. “Đang ngủ. Trong bồn tắm”.
- “Dương Đào, nhắm mắt lại, anh vào nhìn xem thế nào”. Hưng Hoàng kéo Bối Bối vào phòng tắm.
 - “A—”. Dương Đào không ngừng thét chói tai, nhưng lại mở mắt.
- Bối Bối tuyệt không hiểu vì sao phải che thân, cậu nghiêng người nhìn vào phòng tắm, Dương Đào vì thế mà bị vấy hăm trong tiểu mông phần nộn của cậu.
- “Dương Đào, Dương Đào, gọi cấp cứu!”. Trong phòng tắm truyền ra tiếng kêu hoảng loạn của Hưng Hoàng.
 - “A?”. Dương Đào ngừng gào thét, nằng nghiêng người nhìn vào trong, phát giác bên cạnh Hưng Hoàng nổi lên một khuôn mặt đầy bọt biển nhưng vẫn tươi cười, người nọ đúng là A Diễn.
 - “A Diễn bị ngập nước, mau lên!!”
 - “...”. Dương Đào trừng mắt nhìn, ngậy người ba giây, sau đó vội vàng chạy ra phòng khách gọi điện. “A lô, tôi ở phân cục XX cần trợ giúp, địa chỉ là...”.
- Tắm chung đến chìm ngẫm, tình huống này lần đầu tiên nàng biết.
- Quả nhiên, ngưi tắm ngưi, mã tắm mã.
- Dương Đào không ngừng lắc đầu.
- Bối Bối vẫn không mặc gì, hoảng loạn qua lại trong phòng.
- “Mở đèn, mở đèn”. Dù trời vừa tối, nhưng cũng đã 6h.
- Bất quá Bối Bối vẫn cố gắng thấp từng ngọn đèn trong nhà, để ánh sáng kì ảo lung linh từng căn phòng.
- Cậu-người thấp đèn, hôm nay cũng tận chức.

11. Chương 11: Vĩ Thanh

3 tháng sau—

Khoảng 12h trưa, Bối Bối đến lớp học ‘kĩ năng sống’. Nhìn thấy lưu lượng xe đông đảo trên đường, cậu dừng lại nghỉ ngơi rồi tìm vạch qua đường, cùng vài khách bộ hành tiếp tục sang đường.

A Diễn mua cho cậu bản đồ khu phố mình sống, lớp học không quá xa nhà mà đường đi cũng không quá khó khăn, thế là A Diễn nói hần không thể tự thân đưa đón cậu mỗi ngày. Bối Bối cũng gật đầu, nói A Diễn đúng 5h chiều cũng có thể về nhà trước.

Bối Bối mang giỏ xách, ở mỗi ngã tư đường đều dừng lại nghe ngóng quan sát, nhận diện đường kĩ lưỡng rồi lại tiếp tục đi. Hơn 2h sau, cậu đã về đến công viên nhỏ gần nhà.

Cậu mỉm cười, hai má ửng hồng.

Bút pháp cậu vẫn làm người khác kinh tâm động phách như trước, bản vẽ hết như cảnh tượng công viên không sai một chi tiết nhỏ nào.

Đôi mắt đậm nâu nhìn ngấm tứ bề, chăm chú mà linh hoạt. Nếu nhìn bên ngoài, chắc chắn không ai biết cậu mắc chứng tự kỉ.

Trời xẩm tối, Bối Bối nhìn đồng hồ, phát giác cũng sắp đến giờ về. Cậu thu dọn vật dụng cho vào túi xách, hướng về phía nhà mà đi.

9h tối, A Diễm về đến đầu ngõ đã thấy toàn bộ ngôi nhà sáng đèn.

Ngõ nhỏ tối tăm như vậy, chỉ có nhà hắt sáng bừng giữa đêm, ánh sáng tỏa ra ấm áp đến chói mắt. A Diễm lái xe xuống hầm, chậm rãi lên lầu.

Trong phòng khách, Bối Bối hơi mệt mỏi ngã vào sofa, mắt nhắm mắt mở nhìn trần nhà.

– “Mệt thì nghỉ đi”. A Diễm hôn nhẹ môi Bối Bối, sau đó ngồi xuống bên cạnh cậu.

Thế là Bối Bối nhắm mắt, lúc sau đã truyền đến hơi thở vững vàng đều đặn.

A Diễm một tay cầm tờ nhật trình, mắt lướt qua những tin tức đáng chú ý trong ngày. Tay kia vuốt ve mái tóc phi thường nhu thuận của Bối Bối.

Sự kiện chìm trong bồn tắm ngày đó, hắt lại được đưa vào phòng cấp cứu. Dương Đào và Hưng Hoàng bị hắt dọa chết khiếp, 1 tháng sau, 2 người bọn họ liên tục thay phiên ở lại đây, sợ hắt cùng Bối Bối lại xảy ra chuyện.

Hơn nửa tháng trước bọn họ kết hôn, bắt đắ dĩ cặp vợ chồng mới cưới phải chuyển về nhà mới, thế là căn nhà này mới yên tĩnh trở lại.

Hưng Hoàng kết hôn rồi, bây giờ chỉ có Bối Bối bầu bạn cùng hắt. 4 người bọn họ cùng nhau bước vào lễ đường, bốn người cùng nhau cảm nhận mỗi ràng buộc tốt đẹp của hôn nhân.

Hắt phát giác bản thân đã hoàn toàn quên Hưng Hoàng, thế là ở hôn lễ, hắt tịnh không cảm thấy một chút bi ai, ngược lại, hắt còn mừng cho Hưng Hoàng đã tìm được một nửa của mình.

Bối Bối ngủ thật sâu, ngực vững vàng phập phồng hơi thở.

Hắt đột nhiên có cảm giác cảm động sâu sắc, có thể gặp được một nửa của mình, thực sự là ơn trên ban cho.

Hắt tìm được người này, cam nguyện vì cậu mà trả giá tất cả, tánh mạng hắt là do cậu thấp sáng, hắt vĩnh không thể ngừng yêu cậu.

Hắt và Bối Bối hai người, không bao giờ.... có thể không có nhau, bọn họ cần nhau. Dù điều ngọt ngào này là một gánh nặng, thì hắt cũng cam nguyện thừa nhận.

Gánh nặng ngọt ngào, có lẽ là thế này!

A Diễm nhẹ nhàng vuốt ve môi Bối Bối, nhẹ nhõm ngã người trên sofa, khóe môi giương lên ý cười.

Bối Bối trở mình, mở bừng mắt tìm tay hắt trên sofa.

Hắt cầm tay Bối Bối, Bối Bối chậm rãi chìm trong mộng.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-thap-sao-troi>